ځوروونکی

۱-۱. مازدیګر او ماښام

معصومې د اوسپنیز بکس پر سر ایښې هېندارې ته کتل او کرار کرار یې په ویښتو کې ږمنځ تېراوه. په چپ لاس یې د خپلو ویښتو سپین تارونه په تورو کې پټ کړل خو سپین ویښته یې لکه شله سوالګر چې هرڅه یې وشړې دی بیا درجوت شي، بېرته راښکاره شول. له دې سره یې په تندي کې ګونځې راپیدا شوې.

ورېنداري یې د همدې سپینو ویښتانو په وجه څو ځلي پیغور ورکړی و، «وشرمېږه، سر دې سپین شو، په کور کې زړه شوې.» معصومې سترګې تنګې کړې، هېنداري ته یې په ځیر وکتل، ځان سره وبونګېده: «دا ویښتان خو مې هسې خدای شرمولي. که نه نو په عمر کې خو دومره زیاته نه یم. پلار مې دې خدای وبخښي، ایله همدا سپین ویښته یې په میراث راپاتې دي. هغه دی ورور خو مې لا نوی ځوان و، لا په عسکرۍ کې و چې نیم سر یې سپین شوی و.»

Download From : Aghalibrary.com

په هېنداره کې یې خپل مخ ته وکتل، ځان سره یې وویل:
«په رنګ کې خو دومره بده نه یم. سپینې خو هسې بې مالګې وي.
همداسې غنم رنګه ښه یم.»
لاس یې د پوزې سر ته ونیو، خوله او نیمه پوزه یې پټه
شوه. په هېنداره کې غټې تورې سترګې د جګې پوزې په سر
باندې ښکارېدې. اوږده بانه یې د سترګو شاوخوا ته لکه پیره
داران ولاړ وو. سره نښتې ځیږې وروځې یې لکه د ګوربت وزرونه.
معصومه موسکۍ کېدله؛ خو لاس یې چې ایسته کړ،
خندا یې مروره شوه. پر تندي یې ګونځې راغلې. پرېږې غوښنې
شونډې یې سره راټولې شوې او د پاسنۍ ژامې راوتلې دارې یې
پټې کړې. سر یې وځړېد، تیونو ته یې پام شو. لاس یې ورته وروړ
او د شنو پنجابي کالیو له پاسه یې کچ مبچ کړل. ګوتې یې له نریو
پوښتیو سره ولګېدې او په ورغو کې یې واړه تیونه د پېرکیو
لپاره د پېړو په اندازه. همزولې وریادې شوې، له غټو چاغو
تیونو سره. یو ازې دا لا پاتې وه، همزولې ټولې واده شوې وې. هره
یوه یې د دریو - څلورو اولادونو څښتنه وه.
له دالانه د پښو ښکالو راغی. ژر یې تور پړونی پر سر واچاوه او له
ځانه یې تاو کړ. د دړمنځ له غاښونو یې خپل تل شوي ویښته راټول
کړل. د چپ لاس پر ورغوي یې د ښي لاس په دویمه ګوته سره
راوپېچل. هېنداره یې بېرته په بکس کې کېښوده. بکس ته یې
قلف وروا چاوه او د صندلۍ لاندې چې پر سر یې بړستنې او
نیالۍ کتار وې، پورې وواهه. د ګامسکوټ له رختنه جوړ شوی
څادر یې پر کالیو باندې وغوړاوه.

Download From : Aghalibrary.com

ور خلاص شو. د ببو وچ کلک لاسونه له بډ وهلو لستوڼو سره راښکاره شول. د نیالیو له سره یې رومال راواخیست او مخ لاس یې ورباندې وچ کړل. له دېواله راځړېدلی د شطرنجیو جای نماز یې راکښته کړ. د معصومې له څنګه بره تېره شوه. تیندک یې وخوړ، نژدې پړ مخې لوېدلې وه. معصومه ژر ورپاڅېده: ببو ! څه وشول؟

ببو د پښې په ګوتو باندې د تغر راوتلې تارونه هوار کړل، ویې ویل: هېڅ، پښه مې بنده شوه.

معصومې رېمنځ د کوټې د یوازینۍ لوړې کړکۍ له پاسه چې سیورې خوا ته وه، کېښود. تل شوې ویښته یې په لاس کې ټینګ ونیول. له کوټې را ووته. د سرای د دیواله خوا ته لاړه او ویښته یې د خښتو تر منځ په یوه چاوده کې وټومبل.

څو شپې هماغلته ودرېده. د چاودنو اوازونو ته یې غوږ ونیو، چې د کابل له سوېل او لمر خاته خوا وو راپورته کېدل. د کلوله پشتې غونډۍ یې د سترګو مخه ډب کړې وه ځکه خو د چاودنو دوړې او لمبې ورته نه ښکارېدلې. دلته هم داسې څه نه وو چې په لېدلو یې د سړي زړه خوشحاله شي خو بیا هم د کوټې تر تیارې ښه وو. کوټې ته لمر نه ورته او دېوالونه یې یوازې اخېړ شوي وو، رنګ شوي نه وو. لکه شګلنه ځمکه چې پر سر یې اوبه نه تم کېږي، دا بې رنګه دېوالونه هم د رڼا تږي وو، رڼا به په کې ورکېدله، ته وا رڼا یې خوړله. د کوټې نیمایي برخه له غولي تر چته پورې په نیالیو، بړستنو او اضافي لوښو ډکه وه او ایله په کې د درې په درې ګزو ځای پاتې و. د کوټې له چته ښکارېدل چې

خاوند يې کوم ښوزلی انسان و ځکه چې لاړي (دستکونه) يې له يوه بله سره لرې اچولي وو. چېرته چې درې لاړي پکار وو، دوه دانې. د لاړو پر سر د دړو او تختو پر ځای د ولي ځانګې او کارېږه وارېږه ښاخونه له پانړو سره. ځای ځای ختې ترې لاندې راوتلې وې.

معصومې لمر ته ايښې د اوبو په ډبکو لاس کېښود، ترمې وې. د منې په مازديګري لمر کې نور د دې وس نه و چې د دوې په ډبکو کې اوبه ګرمې کړي. ډبکې يې راواخيستې او بېرته کوټې ته لاړه. د کوټې له وره سره جوخت يې ډبکې سره څنګ په څنګ کېښودې. د صندلۍ له لاندې يې زړه کمپله راوايسته او ډبکې يې ورباندې پټې کړې چې د سهار اوداسه ته تودې پاتې شي.

مور يې د مازديګر لمونځ خلاص کړی و. مخ قبلې ته پر جای نماز ناسته وه او د اوږدو لرګينو تسبو دانې يې اړولې. پوښتنه يې وکړه: لورې ! د باندې څه خبرې وې؟

ـ نور به نو څه وي. بيا سره ښکر په ښکر دي. سم دم غوبل يې جوړ دی.

ـ په کوم ځای کې، درمالو مېړې که نه؟

ـ نه ببو ! لکه کارته نو خواته چې وي.

ببو سر پورته کړ، چت ته يې وکتل او ويې ويل: خدای دې خير کړي. دا ورور خو دې ډېر ځنډ وکو.

ـ غم يې مه کوه. خدای مهربان دی، رابه شي.

ببو لړه ها خوا ته شوه. د جای نماز کښته سر يې، چې يو څه سره راټول شوی و، بېرته سم کړ او معصومې ته يې وويل: سترګه رالوېږي، راشه لمونځ دې وکه.
دا په لمانځه ولاړه وه چې د وره غنجا شوه. تر لمانځه وروسته يې د صندلۍ له سره يوه کمپله راواخيسته. چوترې ته راووته. ببو د ورې نياليچې پر سر ناسته وه. د اومو خښتو د ېوال ته يې ډډه لګولې، تسبې يې اړولې.
معصومې کمپله ورباندې واچوله. بېرته کوټې خوا ته لاړه او ژر له يوه بالښت سره راغله. ببو مخې ته کږه شوه، دا يې شا ته ورته بالښت کېښود.
ببو وويل: «ښاده شې، لورې راځه کېنه»
د دواړو سترګې د انګړ په دړه کې ښخې وې. داسې غلې وې لکه دوه نا اشنا کسان چې يو د بل په ژبه سره نه پوهېږي. يو نيم ځل د ببو غږ اورېدل کېده چې د تسبو په اړولو يې «يا رحمن، يا رحيم» داسې ويل لکه د خوږمن انسان زګېروي.
معصومې سر پر زنګانه کېښود او له پښو يې لاسونه تاو کړل، په کرار غږ يې د حمزه بابا دغه بيت زمزمه کړ:
شوګيرې د خپل زنګون د پاسه خوند کا
خو د خوب لپاره ستا زنګون په کار دی
رښا خپله لمن ټولوله. لمر هم د معصومې غوندې سر د غره پر زنګانه ايښی و. ببو او لور يې هماغسې غلې وې تر هغې چې د ملا اذان دغه چوپتيا ماته کړه.

معصومه پاڅېده، له کوټې څخه يې دوه زاړه جای نمازونه راوړل. لمونځونه يې هماغلته وکړل. معصومې لمونځ ژر خلاص کړ او بېرته مخ دروازې خوا ته کېناسته؛ خو مور يې په ناسته لا نفلونه کول. تياره وار په وار سره زياته شوه. معصومې غږ وکړ: ببو بس دی، په تياره کې لمونځ نه کېږي، د سجدې ځای نه درمالومېږي.
ببو سلام وګرځاوه خو دعا يې هم د لمانځه په شان اوږده شوه، لکه مزدور چې د خپلې اضافه کارۍ د پيسو په سر چنې ووهي.
څند وروسته يې لپه کړي لاسونه پر مخ راتېر کړل. هماغسې په ناسته راوښنېده او ځان يې د معصومې څنګ ته ورساوه. ځان يې راغونډ کړ، متونه يې په ورغوو باندې وسولول. معصومه پاڅېده، کوټې ته لاړه. چې بېرته راغله، په لاس کې يې توره شړۍ وه. د ببو پر اوږو يې وغوړوله. پخپله هم د هغې څنګ ته کېناسته او پښې يې تر کمپلې لاندې پټې کړې. ببو کمپله پورته راکش کړه، تر ستوني په کې ننوته.
تياره لکه وېره خورېدله او شېبه په شېبه زياتېدله. ببو ځان سره لګيا وه، خوله يې ښورېدله، لکه کومه دعا يې چې ويله. يو نيم ځل يې له خولې څخه «خير کې خدايه»، «خدايه ته مهربانه يې» راوتل.
نژدې وه چې تياره لرې او نژدې هر څه تر ستوني تېر کړي چې چا ور وټکاوه. دواړه اوچت پاڅېدې. جمال له دالانه غږ وکړ: ککۍ، زه به يې وګورم.

هغوی هماغلته ودرېدې او لارې ته یې سترګې وګنډلې. د لرګین وره غنجا پورته شوه. د بایسیکل ټیر له وره راتېر شو.
معصومې وویل: هغه دی لالا مې شکر په خیر راغی.
ببو پر تندي باندې لاس کېښود ، مخې خواته لږه کړه شوه ، ویې ویل: زه خو یې نه وینم.
ابراهیم په کراره له خپل بایسیکل سره انګړ ته راننوت. له نرۍ لارې راتېر شو. چوترې ته نژدې یې بایسیکل د دېوالـه څنګ ته ودراوه.
ببو ورغږ کړ: زویه په خیر راغلې؟
یوه سترې غږ ځواب ورکړ: خیر یوسې، ببو.
جمال بایسیکل ټینګ ونیو او ابراهیم یې له کنجوغې څخه رابړې پړی خلاص کړ. لوی لرګین صندوق یې په کراره راکښته کړ او پر ځمکه یې کېښود.
ببو معصومې ته کړه: هله لانټین ولګوه.
معصومې د کوټې خوا ته ورمنډه کړه. بېرته له لګېدلي لانټین سره راووته. د زاړه لرګین صندوق له یوه سره ابراهیم او له بل سر یې جمال نیولی و او سوکه سوکه د دالان خواته روان وو.
معصومه یې مخې ته رڼا کوله. جمال صندوق د دوی تر کوټې پورې ورساوه. صندوق یې په کراره په ځمکه کېښود ، ویې ویل: د اکا زو ! څه دې په کې اچولي چې دومره دروند شوی؟
ابراهیم ستمی وکېښې: «لوښي دي. چېرته؟ کېنه ډوډۍ همدلته وخوره»

جمال له وره سره ودرېد ، شا ته يې وکتل، ويې ويل: «ته دې دمه جوړه که، زه به وروسته راشم.»
معصومې لانتين د ابراهيم مخې ته کېښود. لالا يې د صندوق له زنځيره نيلوني مزی خلاص کړ. سرپوښ يې لرې کړ او د چيني او ناشکن لوښو په راايستلو لګيا شو. معصومې ژر ژر لوښي رااخيستل او د کړکۍ تاخچې ته يې ورپورته کړل.
ببو هم لستوڼي بډ ووهل. شيان يې سره ځای په ځای کړل.
ابراهيم هماغلته د غولي په منځ کې وغځېد. معصومې ورته بالښت رااخيست. هغه سر پورته کړ او په بالښت يې سر ولګاوه.
ببو پوښتنه وکړه: زويه لمونځ دې کړی؟
ابراهيم سوړ اسويلی وايست: نه ببو ، کالي مې بې لمانځه شوي.
اواز يې ډېر ستړی و ، د زګيروي په شان. ببو ورته په ځير وکتل.
د خت کينه اوږه او دواړه لستوڼي يې په تورو وينو ککړ وو. اوچته پاڅېده ، ورنژدې شوه. پر اوږې او لاسونو يې لاس ورتېر کړ. په وينښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې.
ابراهيم وويل: ببو ! رک روغ يم.
ببو په لړزانده غږ پوښتنه وکړه: مور دې ومره ، وه زويه ژوبل خو به نه يې؟
د ابراهيم پر وچو شونډو نرۍ موسکا تېره شوه ، ويې ويل: نه ببو ، هېڅ بلا نه يم وهلی.
- بلا دې د سر دښمن ووهي. نو دا وينې؟
- د بل چا وينې دي. بيا به يې کيسه درته وکم.

معصومې د چايو په ګيلاس کې کاشوغه وڅرخوله او ګيلاس يې د ابراهيم څنګ ته کېښود. ويې ويل: لالا دغه خوږ چای وڅښه، دمه به دې جوړه کې. سور نه دی.
ابراهيم لاسونه په غولي تکيه کړل، په کراره راکښناست. د کښناستو پر وخت يې د مخ ګونځې زياتې شوې.
معصومې بالښت ورته سم کړ. ده ډډه ولګوله، غاړه يې تازه کړه. له غاړې څخه يې تور او سپين دسمال لرې کړ. د چپ لاس په ګوتو يې سترګې وموښلې. بې لاستي روسي ګيلاس يې پترې نيولو شونډو ته ونيو. د چايو يو غړپ يې چې وکړ، نور يې ګېلاس په سر پورته کړ. ټول ګېلاس يې په يوه ساه وڅښل او تش ګېلاس يې معصومې ته ونيو.
- نورام درته راوړم.
- که يو بل ګېلاس م راکې، بده به نه وي.
پښې يې وغځولې، سترګې يې پټې کړې.
ببو څو شېبې په چوپه خوله ورته وکتل، بيا يې له کړکۍ بهر ته وکتل. هرڅه په تررېمو کې ډوب شوي وو. په نرمه غاړه يې ورغږ کړ: زويه!
ابراهيم سترګې وغړولې. په کراره يې مخ ببو خوا ته کړ. ببو خپله خبره وغځوله: زرمينې...
ابراهيم يې خبره ورغوڅه کړه: هو رينښتيا چېرته ده؟ لا راغلې نه ده؟
ــ نه، ورور يې راغلی و. ويل يې چې نن شپه به هماغلته وي. ته يې غوښتی يې.

معصومې وویل: لالا ! په بدنۍ کې مې درته تودې اوبه اچولې دي. جامې دې هماغلته، په تشناب کې دي.
ابراهیم په کراره پاڅېد. له کوټې څخه ووت.
معصومې وویل: ببو ، ورېږ خو به نه یې؟
- نه، لورې. صبر وکه چې لالا دې په خیر لاړ شي، بیا به یې وخورو.
ابراهیم چې بېرته راغی، سپین خت پرتوګ یې په تن کې وو. په لاس سره یې وېښتان سم کړل. د واسکټ له جیبه یې د قلم غوندې اوږد نری لاسي څراغ راوایست. ویې لګاوه، بېرته یې مړ کړ. ویې ویل: ببو ، زه به نو لاړ شم.
- همداسې ځې؟
- ولې؟
- وه زویه، یخ دی. یا دې پټو واخله یا دې بنیان واغونده.
معصومې ورته د کالیو له سره خړ پټو راواخیست. ده ځان په کې راونغاړه او له کوټې ووت. معصومه لاتنټین په لاس ورپسې رهي شوه.

۱-۲. د لارې کيسه

څنګه چې ابراهيم د کوټې په بر سر کې پر ځګې توشکې کېناست، د زرمينې وړوکي ورور بدني او چيلمچي په لاس کې راغی او لاسونو ته يې اوبه واچولې. دسترخوان وېړ شو. د زرمينې خور او ورينداري په څو شېبو کې د وريجو غوري، او د غوښې او کچالانو د زيمنې تالي پر دسترخوان کېښودل. ترکاري، او د مستو کاسې هم راورسېدې. ابراهيم، چې نور کله به په خوراک کې ښه تکړه و، ژر شا ته شو.

خبير وويل: نيسه کنه، تا خو هېڅ شی ونه خوړ.

مور يې له هغې خوا ورغږ کړ: غوښې خو همداسې پاتې شوې، تا خو بيخي لاس ام ورنهووړ.

ابراهيم په موسکا سره وويل: زړه ته مې نه کېږي. چې رښتيا شي ستړی يم.

د زرمينې پېغلې خور ته يې وکتل: ګلشن خوره کې ! ما ته به داسې يو ښه تريخ چای راجوړ کې. کېنه، ډوډی دې وخوره، وروسته به يې راوړې.

ګلشن په چټکو ګامونو د وره خوا ته روانه وه، ويې ويل: خير دی لالا ، چای تيار په ترموز کې لرو.

خبير ورته د مستو کاسه ورنژدې کړه: ته خو ونيسه دا مستې وڅکه. د کور مستې دي، پوډري نه دي.

ابراهيم کاسه ورپورته کړه. درې – څلور کاشوغې يې څنې وخوړې. کاسه يې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ګلشن يې مخې ته په چيني پياله کې چاى کېښود. په مړوند کې يې بنګړي وشرنګېدل. له غتې کريستالي شريني دانى نه يې يو چاکلېټ را واخيست. زېړ پوستکى يې چې د غوا عکس ورباندې و، ايسته کړ. چاکلېټ يې په ورغوي کې د اوښې مخې ته ونيو.
ابراهيم چاکلېټ واخيست، ويې ويل: «ښاده شې خوركى، ژوندى دې وې»
زرمينې ورغږ کړ: سړيه ! مبارکي نه ورکوې؟
ابراهيم ورته وکتل: د څه شي؟
- نه يې وينې؟ بنګړي يې اخيستي دي.
د ګلشن په لاس کې شپږ دانې د سرو زرو بنګړي د کتهور کميس تر لستوڼي لاندې د ګيس رڼا ته ځلېدل.
ابراهيم وويل: اوهو، مبارک، مبارک.
د ګلشن خوله له خندا نه راټولېده، ويې ويل: کبير لالا مې له لندنه رالېږلي دي.
دستر خوان چې ټول شو، خبير پوښتنه وکړه: خير خو به و؟ څنګه ناوخته شوې؟
ابراهيم چې پښې يې غځولې وې، سم کېناست. د واسکټ له جيبه يې د «مونډ» سګرټو دبى را وايست. يو سګرټ يې ترې راوکيښ، ويې لګاوه. غاړه يې تازه کړه. شنې سترګې يې تنګې کړې. بې له دې چې خبير ته وروګوري، ويې ويل: وروره ګله ! کيسه ډېره اوږده ده. چلسيتون ته تللى وم. ها زموږ د بام لاره خو دې ليدلې وه کنه؟ هلته راکټ لګېدلى و.
خبير وويل: وراني خو به يې ډېر نه وي کړي؟

ابراهیم په دې منځ کې له خپل سګرټه لوخړې پورته کړې، ویې ویل: نه خدای ورباندې فضل کړی. بس یو څو لاړې یې مات کړي وو. کوټو ته یې داسې ډېر تاوان نه و رسولی. هغه څه کوې چې کوم ظالم غل مو پر لوښو ورپېښ شوی، ټول مسي دېګونه یې وړي دي.

زرمینې غږ وکړ: وي خدایه ! هغه زما چیني لوښي، هغه په جهیز کې...

ابراهیم یې په خبرو کې ولوېد: غم یې مه کوه، هغه یې نه وو موندلي، رامې وړل.

د چپ لاس په ګوتو یې نرۍ ږیره وموښله او خپلې خبرې یې وغځولې: چیني او ناشکن لوښي مې کارټن کې واچول. لس لس نیمې بجې به وې چې له کوره راووتم.

زرمینه یې بیا په خبرو کې ولوېده: نو تر اوسه پورې چېرته وې؟

ابراهیم ورته بد بد وکتل، خو بېرته یې کیسه شروع کړه: د چلسیتون په سړک باندې هاوانونه لګېدل نو د ویسل اباد(واصل اباد) په کوڅو راګډ شوم. زه خو دا دومره وخت کې ها خواته نه وم تللی. ټول کورونه رنګ شوي. د چا دروازه نشته، د چا دېوال نړېدلی. خو مطلب روغ کور به په کې پیدا نه کې. په کوڅو کې نو بني ادم څه چې لا په نوم ژوندی ساری نه ښکاري. چوپه چوپتیا ده. یو نیم ځای کې ټوپکیان وینې چې د خلکو کړکۍ یا دروازې یې په اوږو کړې دي. خیر، دغسې روان یم، د جنګلک د فابریکې شا ته رسېدلی وم چې چا راباندې غږ وکو «ودرېږه». کتل مې چې له فابریکې څخه دوه ټوپکوال رامنډې وهي. تریس داره اوږده

کندهاري ختونه يې په تن، پايڅې يې بډ وهلې، سيلور بوټونه يې پس قات په پښو کړي، کلاشينکوفونه يې ځوړند نيولي، راورسېدل.

دې وخت کې زرمينې وارخطا غوندې وويل: پيسې خو به يې درنه نه وي اخيستې؟

ابراهيم ورته تندی تریو کړ: بابا خبرو ته خو مې پرېږده.

بېرته يې مخ خبير ته واړاوه: نو وروره گله، لستوڼي يې بډ وهلي دي. دا اوږدې خيرنې څڼې څه وايي، دا د بلا غوندې سرې سترګې يې څه وايي، دا په لاسونو او مړوندونو باندې په شنه رنګ د مار و لړم عکسونه. سم دم ځناور وو.

راته ويې ويل چې درځه. چې هر څه مې ورته زارۍ وکړې، پرې يې نه ښودم. د دوی يو کس مخکې شو، زه ورپسې او دا بل يې په ما پسې روان شو. بار مې درونـد دی او لاره داسې خرابه چې دخښتو، د ښيښو ټوټې دي، د کانکرېټو ټوټې دي چې هرې خوا ته پرتې دي او داسې ډز و ډوز روان دی چې څه درته ووايم.

بس وروره گله، يوه خالي انگر ته يې بوتلم. هرڅه گډوډ وو. د دروازو او د کړکيو خو بيخي درک نه و. ماشينونه يې په ببخ کې غوځ کړي وو. د پرش ـ ځلوېښت نور بايسيکلونه هم ولاړ وو. چا باندې د اوړو بوجۍ، چا باندې د غوړو ټيمونه، يوه نيم باندې بيا د کور سامان بار وو.

نو وروره گله، بايسيکل مې په ستنډ باندې ودراوه. ټوپکيانو بل انگر ته بوتلم. هلته نو داسې کړنگ و کړونگ روان دي چې تـه وا د علي رضا خان کوڅه ده او د ښار ټول ټټاران همدلته راغونډ

شوي. ورننوتم چې گورم د برش ــ ځلو ښت کسان لگیا دي. څوک د ماشینونو نټونه خلاصوي، څوک د اوسپنو غټې ټوټې لاریو ته خېژوي، د چا په لاس کې مارتول د چا په لاس کې اره چې هره پرزه په رېنج و په پلاس نه خلاصیږي نو یا یې ماتوي یا یې اره کوي.
ټوپکي راته وویل: ماشین خلاصوی سې که یه؟
ما وې ورک کوه یې ځان ترې خلاصوه، ومې ویل: نه بابا، والله که مې په ټول ژوند کې رېنج په لاس کې اخیستی وي.
دا نو خبره نه وه بلا وه. خیر وروره گله، زه یې هم د موټرو بارولو ته ودرولم. دا سې درندې پرزې یې راباندې پورته کړې چې کولمې یې راوشکولې. تر مازدیگره پورې مو دوې لارۍ ډکې کړې. اوس نو موټروان چې قدرالله کوي، موټر نه چالانېږي. پاټکیان پخپله د خیر په غونډۍ کرار ناست دي، خپله سگرټې څکوي او په موږ باندې موټرې ټیله کوي. ډک زیل موټر وگوره او د سړي زور. نسونه مو هم وړي دي. بس په یو شواخون مو لارۍ چالانې کړې. د پاټک کومندان یوه ټوپکوال ته په سترگو کې څه اشاره مشاره وکړه. هغه د باغ بابر خواته یو فشنگ والوځاوه. کراره کراري شوه. ډزې بندې شوې. لارۍ بې غمه سړک ته ووتې. په پاخه سړک یې چاراسیا خواته کش ورکړ. موږ هم بایسیکلونه راواخیستل. سړک ته راووتلو.
خبیر وویل: چای د بم ځنبه چې یخ نه شي.
ابراهیم پیاله پورته کړه، یو غړپ یې ترې وکړ، د زرمینې خواته یې مخ واړاوه: ریښتیا هغه د صوفي کریم زوی، هغه د قاري له دوکان سره یې چې کور و، هغه څه نو مېږي؟

ـ کوم یو یې یادوې، د هغه خو درې زامن دي.
ـ هغه منځوی، د بابه نظر لور چې ورته ناسته ده.
ـ ښه، رحیم یادوې؟

هو هماغه. هغه خوارکی هم راسره و. بس وروره ګله، همداسې سره روان یو چې څنګه د اوسپنو لارۍ له سترګو پنا شوې، دا زوی مړي بیا سره ونښتل. د باغ بابر د دېوالو شا ته شورای نظار والا په مورچو کې ناست وو. کلاشینکوفونه یې له پکول خولیو او برګو دسمالونو سره ښکارېدل خو نور پټ وو. حزب اسلامي والا له فابریکې او دا نور له باغ بابره داسې سره ولي چې قیامت یې جوړ دی. خیر یو رقم ته مو ځانونه د باغ بابر د دېوال څنډې ته ورسول چې څنګه مو رېوروررسېدو، بیا سره غلي شول. یو دوه تنه برګ پتلانه والا له باغه راووتل. کمیسونه یې په پتلونو باندې خوشې کړي، داسې په کبر راروان دي چې ته وا ډیلی یې فتح کړی. نو وروره ګله، له چا د اوړو محصول اخلي، له چا د غوړیو او د بورې. ما وې څه نو تا سره خو سودا نشته خو زه یې هم ودرولم. کارټن یې راباندې خلاص کو. اوس رانه د دې زړو لوښو بل غواړي. یو څو شېبې مې ورته سوالونه وکړل چې پرې مې نږدې خو داسې څپېړې یې راکړې چې ما وې هر څه به ورته پرېږدم خو چې خوشې مې کي. هماغه و چې جیبونه یې راته تش کړل. چې د ټولو شوکول خلاص شول، راته ویې ویل چې: «او مردم از اینجه اموتو ګوله واري مېګرېزین که اګه هزارګیا از خانې الم و فرنګ دید تان باز دیګه خون تان ده ګردن خود تان.»

ما وې، وروره موږ خو به پېژني چې عام خلک یو ؛ نو ولې به مو ولي؟ ټوپکي په زوره وخندل، ملګري ته یې وکتل، ویې ویل: «اي لوده ره سیل کو» بیا یې ما ته مخ راواړاوه: «راستي که اوغان غول استي. برو پشت ګپ نه ګرد ، جان بیادر ! سر مردم شرت مېزنین که اې نفره ده تالاقش بزنم یا ده پایش. بې ناموسه ایتو نشان مېزنه که حیران بپایي.»

موږ چې تر اوسه د ملا او د څټ د درد له لاسه د خوځېدلو نه وو ، داسې چابک روان شوو چې ته وا د بایسیکلو مسابقه ده. د ګذرګاه پله ته لا نه وو رسیدلي چې د مرمیو باران راباندې جوړ شو. چیو چیو چیو ، مرمۍ دي چې تېرېږي. کمبخت غورځېږي او بختور تېرېږي. تیار پل صراط و. د ګذرګاه فارم ته چې ورسېدو ، له مرمیو بچ شوو. اوس چې شاوخوا ته ګورم له دېرش ـ پنځه دېرشو کسانو به ابله پنځلس کسه پاتې وو.

نو وروره ګله، چې ګورم د صوفي زوی ورک دی. اوس نو هک حیران یم چې څه وکم. که همداسې ترې نه راشم خو ناځواني ده، بله ورځ به راته وایي چې د نیمې لارې ملګری وې او که پسې ورشم نو څوک د دې مرمیو مخه ویني. یو څو شېبې هماغلته ودرېدم. زړه مې نو داسې درزېږي چې درزا یې په خپل غوږونو اورم. ساه مې بنده بنده کېږي. خو اخر مې بایسیکل بل سړي ته وسپاره. د فارم دېواله ته جوخت روان شوم. ځان مې سیند ته واچاوه. ښه و چې اوبه په کې لږې وې، د یوې ویالې اوبه به وې، هغم د سیند په منځ کې. څنډې یې وچې وې. دغسې د سیند په څنډه کې تر پله پورې لاړم. کرار کرار مې د سیند د دېواله د ډبرو

په چاودو کې ګوتې او پښې ښخې کړې او پورته شوم. د سړک سر ته چې ورسېدم، پروت مې وکو. لړ مې سر راپورته کو. چې ګورم ډېر کسان په وینو کې لت پت پراته دي. ځوک د خپلو بایسیکلو څنګ ته پراته دي او د ځینو خو بایسیکلونه هم نه ښکاري. د باغ خوا ته ګورم چې دوه وسلوال دوه دوه بایسیکلونه په غبرګو لاسو کې نیولي او باغ ته ننوځي.

وروره ګله، د صوفي زوی مې له سپین واسکټه وپېژاند. ځان مې کرار کرار په پروت ورورساوه. خوله یې خلاصه وه خو سترګې یې پټې وې. ما وې مړ به وي خو چې لږ مې ورته صبر وکو نو ومې لیدل چې په ځنډ سره یې له ستوني خرهار راوځي. ټټر یې دوه ځایه سوری و. له خرهارو سره یې له ټپونو خوټ خوټ وینې راوتلې. اوس حیران یم چې څه وکم؟ که ودرېږم او دی په شا کم؛ خو ټوپکیان به مې ووینې، دا ځل به ما وولي. نو همداسې په پراته مې کرار کرار راوښکاوه. یاره بني ادم څومره دروند شی دی. ګز یونیم ګز به مې راښکولی و چې خرهار یې بند شو. چې هر څه مې ورته صبر وکو، نور یې ساه ونه ایسته، سړی ختم شو.

دې خبرې سره د ابراهیم مخ تک سور اوښتی و. شونډې یې رپېدلې. غږ یې لړزېده. لاړې یې تېرې کړې. د سترګو په کونجونو کې یې دوه څاڅکي اوښکې په څڅېدو وې. د چایو پیالې یې پورته کړه او په دې پلمه یې په ګوتو سره اوښکې پاکې کړې. د سترګو لاندې یې خپلو بچیو ته وکتل. هغوې د ماما له زامنو سره سات تېري کوله.

څو شېبې ټول غلي وو. د هر چا د ساه کښلو اواز او د چايو د سړپولو غږ تر بله رسېده. ماشومان هم دې چوپتيا ته حيران شوي وو ، خپله سات تيري يې بنده کړې وه.
د زرمينې مور وويل: زويه ستړی به يې، که څملې نو بله کوټه اوزگاره ده.
ابراهيم زگيروي ته په ورته غږ يو نيولي اواز وويل: هو ولله، ستړی خو يم.
هغه روان شو. زرمينه هم ورپسې جگه شوه. بلې کوټې ته لاړل. ابراهيم په نيلي دېوال باندې راځړېدلي د اميتابچن لوی پوسټ کارد ته کتل. زرمينې دوې نيالۍ سره څنگ په څنگ واچولې.
ابراهيم پوښتنه وکړه: اوړکي دلته نه څملي؟
زرمينې ځواب ورکړ: نه، هغوې به خپلې انا سره څملي.
وروټکېده. زرمينه ورغله، د گلشن له لاسه يې پتنوس او د چايو ترموز راواخيستل. پر ځمکه يې کېښودل او د دروازې قلف يې بند کړ. دواړه گېلاسونه يې ډک کړل. يو چاکلېټ يې سپين کړ او ابراهيم ته يې ونيو. چايونه يې بې له خبرو اترو سره وڅښل.
ابراهيم په بستر ننوت. مخ يې دېوال ته کړ او شا يې زرمينې ته. زرمينې له اوږې راکش کړ، ويې ويل: څه کوې؟ خپل کور کې خو ستا د مور و خور له لاسه نه جومه لرو نه پنشمبه، اوس رانه مخ اړوې.
ابراهيم وويل: هغوې نو څه ملامتې دي. د مهاجرۍ ژوند دی. همدا يوه کوټه لرو. هغوې نو چېرته وشړم.

زرمينې د سرې د کميس تڼۍ خلاصه کړه، ګرېوان ته يې لاس ورننه ايست، په ګوتو يې د سينې ځيږه ويښته ونازول. ومو سېده په ټيټ لړزانده غږ يې وويل: هغوي مه شړه خو اوس.

ـ څه کړې، د بل کور دی. چېرته به ولامبو؟

زرمينې سر پورته کړ، شونډې يې د سرې پر شونډو کېښودې. شېبه وروسته يې سر اوچت کړ. ويښتو ته يې څنډ ورکړ. په سترګو يې د کوټې په کونج کې ځړېدلې پردې ته اشاره وکړه، ويې ويل: غم يې مه کوه. هغه دی تشناب، لاره يې کوټې ته ده. د ګازو ډبه، اوبه، هرڅه پکې تيار ايښي دي.

۱-۳. نا ندري

دروازه خلاصه شوه. اسمعیل، ذبیح او لیمې درې واړو په منډو ځانونه ببو ته ورسول او د هغې غېږې ته وغورځېدل. ورپسې ابراهیم په وره کې راښکاره شو او بیا زرمینه راننوته. زرمینې د معصومې په لاس کې د سمال ته وکتل چې خامک یې په کې ګنډل. بیا یې پر تاخچې باندې لوښو ته وکتل، سوړ اسویلی یې وکیښ. خوله یې خبرو ته جوړه کړه؛ خو څه یې ونه ویل.
ببو ابراهیم ته وویل: زویه ! نوکري ته دې نه ځې؟ پرونم نه وې تللی.

ابراهیم وویل: ببو، نن خو جومه ده.

ـ وی، زویه د ورځو حساب رانه ورک دی. خیر ما وې زویه که د ما یې منې، نور نو چلسیتون ته مه ځه.

ـ ولې ببو؟

ـ ته یې نه وینې؟ څه حال دی؟ پرون چې څو پورې ببرته راتلې، زما په زړه یو خدای خبر و. ریښتیا هغه د وینو کیسه خو دې ونه کړه؟

جمال په دالان کې وتوخېد، له هماغه ځایه یې غږ وکړ: ابراییمه، راغلی یې؟

ابراهیم ځواب ورکړ: هو، راځه انډیواله.

یوه ډنګر لاس د وره پېړه پرده لرې کړه، جمال راننوت. ابراهیم یې خپل څنګ ته ورو باله: راشه، دلته کښېنه.

له کېنا ستو سره سم یې پوښتنه وکړه: ښه نو په چلستون کې څه خبرې وې؟

ابراهیم ورته د تېرې ورځې کیسه په شد و مد وکړه. خو دا ځل یې د ښېګاه په شان رنګ ونه تښتېد او د غېږ او شونډو رپېدا یې هم پرون غوندې زیاته نه وه.

ببو، چې د څادر په پیڅکه یې اوښکې وچولې، په ژړ غوني غږ وویل: زویه، خدای دې تا راته ژوندی لري. مال به بیا پیدا شي خو که خدای مکړه ...

ابراهیم جمال ته سترګک وواهه، ببو ته یې وویل: ببو، څه وکم نو، دغې نږور دې خپلو چیني لوښو پسې لېږلی وم.

زرمینې ژر ځواب ورکړ: زه نو څه خبره وم چې داسې به کېږي. بیا په لوښو خو به تاسې ښه ښکاره شئ، یوازې ځان ته خو مې نه دي راغوښتي.

ابراهیم د هغې د نورو خبرو مخه ونیوله، ویې ویل: ببو، څه وکو؟ همدا مو د ژوند سرمایه ده. اوس وګوره هغه د مسو دیګونه یې ټول وړي دي.

ببو بیا خپله خبره تکرار کړه: مال خو د سړي د لاس پیدا دی، مال سړی نه پیدا کیي.

- سمه ده، ببو. چې رېښتیا ووایم نو زه یې هم ډارولی یم. بیا یې د خپل لاس ساعت ته وکتل: نه بجې دي. زه به لاړ شم، که د صوفي کریم د کور پته مې پیدا کړه. یو چا خو ویل چې په بیمارو (بي بي مهرو) کې اوسېږي.

جمال وویل: زه بم لاړ شم، د سماوات د پاره به لرګي مات کم.

دوی چې لاړل، زرمینې معصومې ته تندی تریو کړ: میرات دې شي دا دومره دسمالونه. چا ته یې ګنډې؟ ښه د ربړانو کتار خو دې د دروازې شاته ولاړ دی. دومره دې له لاسه نه کېدل چې دا لوښي ځای په ځای کې.

معصومې ببو ته وکتل. هغې پر شونډو باندې ګوته کېښوده چې څه مه وایه.

معصومې وویل: ما خو تا ته پرېښودل چې پخپله راشې. چې بیا راته ونه وایې چې ولې دې دلته ایښې، ولې دې هلته نه دي ایښې؟ ستا خو بیا ډېرې نخرې زده دي.

ستن یې په دسمال کې ښخه کړه. ولاړه شوه. دسمال یې د کالیو په سر کېښود، ویې ویل: هه، وایه چېرته یې ږدې؟

زرمینې هېڅ ونه ویل. د کوټې په ګوټ کې یې د لرګین صندوق سر خلاص کړ. دوې بخڅې یې ترې راوایستې. بیا یې پاڅېده د تاخچې له سره یې د چیني کاسو یو درځن راکښته کړ. په کراره یې په صندوق کې کېښود.

معصومې ژر ژر د هماغه ګل نورې کاسې، غورې، پیالې او نور لوښي راکښته کړل او د زرمینې څنګ ته یې کېښودل.

دغه شان لانجې هره ورځ د معصومې او زرمینې تر منځ کېدلې. ببو هرکله معصومې ته ویل: «هغه خو خدای وهلې، ژبه یې همداسې ترخه ده؛ خو ته ورته اوسیله وکه.» خو معصومې به کله کله د ببو په خبرو سر نه ګرځاوه او له زرمینې سره به یې ښه برابره ژبه وهله. د کابل حالات هم د دوې د کور په څېر وو، هره ورځ جګړه.

۱-۴. په میکرویانو کې جنګ

ابراهیم د صوفي کریم د کور په لټه، د دریم میکرویانو له مارکېټ سره له بایسیکله راکښته شو. د دوی بل ګاونډی، اسماعیل، اوس په میکرویانو کې اوسېده او په مارکېټ کې یې د بنجارې دوکان کړی و. د کانټېنرو مارکېټ ته څېرمه پر سړک باندې د دوستمیانو څو جیپ او ډاټسن موټرې ولاړې وې. د دوې موټرې د دوستم په عکسونو پېژندل کېدې. څو تنه ګوپیچه والا له ببرو ویښتانو سره، سور سپین دسمالونه پر سرونو باندې تړلي، کلاشینکوف، راکټ یا پي کا پر اوږو د یوه بل ګوپیچه والا شاته روان وو. د هغه ږیره پاکه خریيلې وه خو اوږده نري بریتونه یې د شونډو له څنګه ځړېدل. د یوه سره سپین لغړ زني هلک لاس یې په لاس کې و. په بل لاس کې یې د روسي ودکا شرابو یو غټ بوتل نیولی و.
له هغې خوا د شورای نظار څو ډاټسنې چې پر هېندارو یې د مسعود عکسونه سرېښ وو، راغلې. د دوستمیانو تر څنګ تېرې شوې. یو بل ته یې د سلام لپاره ښي لاسونه پورته کړل. یو دم کغها شوه. لومړی د سرکتار موټر ودرېد او ورپسې نورې. وسله والو د موټرو له باډیو څخه راټوپ کړل. د اول موټر له مخکینې سیټه یو برګه دریشي والا چې پکول یې پر سر او برګ دسمال یې پر اوږه و او لا یې د نورو شورای نظار والاوو غوندې ږېره نه وه لنډه کړې، راکښته شو.

د دوستميانو پرقومندان يې غږ وکړ: «او بې ناموس، ده اې دولت اسلامي تو چطو شراب ميخوري؟»

هغه وويل: «نر واړي مېخورم. نباشه، برو د ثتت خلاث»

له دې خبرې سره شورای نظار والو د توپکو شپېلۍ دوستمي قوماندان ته سيخې کړې. هغه خپلو ملګرو باندې غږ وکړ، په خپله ژبه يې څه ورته وويل. دوو ملګرو يې د ده او لغړزني او د شورای نظار والو تر منځ لکه دېوال ودرېدل او د پي کا خولې يې حريفانو ته ونيولې. قوماندان يې هلک په ځان پسې راوڅکاوه.

ټوپکيان سره وخوځېدل، يو بل ته سره مخامخ وو خو هر يو کرار کرار په شټ روان و. يو يو ګام به شا ته تلل او يو بل ته به يې کتل. دوستمي قوماندان هم ديکتروف تمانچه راايستلې وه. هلک يې د يوه دوکان دېوال ته پناه کړ او پخپله راميدان ته شو. تمانچه يې د دښمن لوري ته ونيوه، لومړۍ ډز يې وکړ. دې سره جګړه ونښته.

لکه د جوارو ګنې دانې چې په سره تبۍ باندې په يوه وار سره پخې شي او پړق پړق وچوي، د دوی ټوپکې هم همداسې په يو وار سره خلاصې شوې. دې ته يې نه کتل چې مرمۍ پر چا لګېږي. عام خلک ځوک يوې خوا ته تښتېدل، ځوک بلې خوا ته او په دې ځغاستو کې يې ځينې لګېدل او پر ځمکه لوېدل.

د سړک د غاړې دوکاندارانو هم په تېښتې پېښه وکړه. دوکانونه يې همداسې خلاص پرېښودل. ساعت نيم وروسته ډزې اول کمې شوې او بيا کرار کرار بيخي بندې شوې. ابراهيم د ميکرويانو د جومات له شا څخه په کراره غړۍ اوږده کړه. مخامخ په عسکري دريشي کې د دوستميان يوه جنرال خپل هغه ملګری موټر ته

وخېژاوه چې جنګ يې پيل کړی و. هغه ځان شا ته راڅکاوه. شور يې جوړ کړی و، ګرېوان يې تر نامه پورې شکولی و. نورو يونيفورم والاوو دوستميانو د قوماندان له نورو ملګرو وسلې واخيستې.

ابراهيم کرار کرار سړک ته راووت. د مارکېټ په بل سر کې، د هوايي ميدان سړک ته نژدې، زيات شمېر برګ پتلانه جنګيالي ښکارېدل چې خپل ملګري يې موټرو ته خېژول. له دواړوو خواوو څخه دوو درېو موټرو حرکت وکړ. د دوستميانو جنرال د شورای نظار له يوه قوماندان سره له نورو لرې، څنګ په څنګ ګرځېده. دوی خبرې سره کولې او باډيګاردانو يې ورته پيره کوله. نور وسله وال په موټرو کې د مړو او زخميانو په پورته کولو لګيا وو.

ابراهيم د اسماعيل دوکان ته ځان ورساوه. په دوکان کې داسې ګډوډي وه چې تا ويل غويانو په کې غوبل ګډ کړی. دوکان پاک چور شوی و. يو څو تش کارټنونه، او په ويټرين کې ايښې شيان سره ګډوډ پراته وو.

ابراهيم چې د هغه پريشاني وليده، د صوفي د زوی کيسه يې ورته ونه کړه. د هغه د کور پته يې ورنه واخيسته او رهي شو.

د چهارصد بستر شا ته په چارنله کوڅه کې يې د يوه خامه دوه پوړيز کور ور وټکاوه. د نهو - لسو کالو يو ډنګر ووکی هلک په خيرن فيروزه يي خت پرتوګ کې راووت. اوږې يې دومره نری وې چې د هلک کميس ورباندې نه شو ټينګېدای. تا ويل کميس دې وچ لرګي ته وراغوستی دی. هلک وويل چې صوفي په خپل زوی پسې وتلی دی، شفاخانې لټوي.

ابراهیم پوښتنه وکړه: نور نارینه مو په کور کې نشته؟
د هلک سترګې په هوا کې کاغذباد ته ښخې وې. بې له دې چې د ابراهیم خوا ته وګوري، سر یې وښوراوه، ویې ویل: نه.
ابراهیم ناچاره بېرته په بایسیکل باندې پښه واړوله او د اسماعیل دوکان ته لاړ. د دوکان مخې ته یې تش کارټنونه، پلاستیکي کڅوړې او کاغذونه ګډوډ پراته وو. دوکان ته یې سر وردننه کړ. په تاقونو او ویټرین کې ځینې شیان بېرته ځای په ځای شوي وو؛ خو لکه د للمي غنم چې د ملخو سېل ورباندې تېر شوی وي، یو شی دلته بل یوه لوېښت ها خوا ته. د اسماعیل غږ یې واورېد: ابراهیمه، دلته یم. دلته راشه.
شا ته یې وکتل، ټول دوکانداران په یوه پیتاوي کې لکه د چرسیانو ټولی پر دوو پښو ناست وو.
ورغی، اسماعیل ته یې د صوفي د زوی کیسه تېره کړه او ویې ویل چې هغه باید صوفي کریم له پېښې خبر کړي.
د دریم میکرویانو د جومات شا ته بلاک کې د نجف علي کور و. دی، نجف علي او فرید به د مکتب په وختونو کې سره یو ځای ګرځېدل. وروسته چې هر یوه یو کار و بار پیدا کړ، بیا به یې هم په میاشت دوو کې یو د بل حال اخیست؛ خو اوس جنګونو سره بېل کړي وو. ورغی چې خبر یې واخلي.
د بلاک دویمې زینې ته ورننوت. د دېوالونو پر فیروزه یې رنګ باندې دوړې او لوګي ناست وو او رنګ یې توربخون کړی و. بایسیکل یې د زینې له کټارې سره ودراوه. په زنځیر یې په کټارې پورې وتاړه. قلف یې راواخیست، د زنځیر د دواړه سرونو په

وروستیو کړیو کې واچاوه او ټینګ یې کړ. قلف ته یې ټکان
ورکړ، بند و.
جیب ته یې لاس کړ، کیلي په کې وه.
درې ځلورو پټو نه ختلی و چې بېرته راکښته شو.
د بایسیکل زنځیر یې بیا وښوراوه، ټینګ و.
بیا یې جیب ته لاس کړ، کیلي یې وښوروله.
په پوړیو کې پورته خوا روان شو.
دویم منزل ته چې ورسېد، له ماتې ښیښې ساړه باد د ده پر لینګیو
برید وکړ. په زینه کې پرتې پلاستیکي کڅوړې، ګرد او کاغذونه
د باد پـه امر وڅرخېدل او د اوسپنیزې کټارې لـه منځه چې درې
ځلور سیخونه یې لادرکه وو، کښته، اول پوړ ته ولوېدل.
ده پر دېوالونو لیکلي خاطرې او نومونه لوستل چې پښـه یې پـه
کوم شي پورې ولګېده، پر ځمکه د اوسپنې د ځښېدو غنجا شوه.
د اوبو د ایشولو سماوار پـه یـوه زاړه پتنوس کې د سکرو او وړو
لرګیو په ځنګ کې ایښی و.
یوه ډنګره پېغلوټه له درېیم پوړه په منډه راکښته شوه. په بډ وهلو
لاسونو کې یې د غوړیو له پنځه کیلویي ټیمونو څخه جوړ د اوبو
یو تش او بل ډک سطلونه راځړېدل.
ابراهیم یې له څنګه تېر شو.
نجلۍ سماوار لږ پورته کړ، په هوا کې یې وخوځاوه چې ایـرې یـې
لاندې تویې شي. بیا یې په احتیاط سره سرې اوبه په خالي ټیم کې
واچولې. سماوار یې بېرته له یخو اوبو ډک کړ.

ابـراهیم بېرتـه مـخ د بوالونـو تـه کـړ او د یادګـارونو پـه لوسـتلو لوستلو څلورم پوړ تـه ورسېد. د مخـامخ کـور د دروازې پـر زنـګ یې ګوته ټینګه کړه خو د زنګ شرنګې پورته نه شو.
د دروازې تـر څنـګ د بـرق میټرونـو تـه یـې وکتـل، کـړۍ یـې نـه تاوېدې، ټولې ولاړې وې. ور یې په لاس وډباوه.
د نجف علي کشـري ورور دروازه خلاصه کړه. لکـه هماغـه هلـک چې د صوفي کریم د کور ور یې پرانیستی و، هماغسې ډنګر خو پاک سوتره.
ابراهیم ترې د نجف علي پوښتنه وکړه. هغـه لا ځـواب نـه و ورکـړی چې دروازه لږه خلاصه شوه.
چـا د دروازې لـه چـولې ابـراهیم تـه وکتـل. بیـا یـې دروازه پـوره خلاصه کړه.
د نجف علي مور وه، د ابراهیم په لیدو یې سترګې له اوښکو ډکې شوې. شونډې یې ورپېدې. د سپین مـخ ګونځې یې زیـاتې شـوې. په ژړا سر شوه او همداسې په ژړا ژړا یې په هزاره ګۍ لهجه وویل:
ابراییم جو ! علي از مو ...
سلګو یې خبرې ورپرې کړې.
- باچې از مو خو.. ګوم شود ...
ابراهیم ته یې داسې کیسه وکړه چې نجف علي کارته نو ته تللی و چې د فرید خبر واخلي. چا ورته ویلي وو چې د فریـد نـاروغي بیـا راګرځېدلې ده. له هغې ورځې بیـا تـر ننـه یـې درک نـه دی معلـوم. د فرید دوی کور ته یې سړي استولي وو خو هغوی بیخي لیـدلی نـه و. فرید پخپله هم په ناروغ بدن ډېر ورپسـې ګرځېدلی و. د حزب

اسلامي او جنبش پاڅکونه يې لټولي وو خو د نجف علي پته نه وه لګېدلې.

ابراهيم د نجف مور ته تسلي ورکړه چې خدای مهربان دی، د ژونديو لاره خلاصه وي. راپيدا به شي. دې سره يې بېرته د خپل کور لاره ونيوه.

دوهم څپرکی

۱-۲. شورای هماهنګي

ګړز شو ، کوټه ولړزېده. ببو چیغه کړه: «خیر کې خدایه، خیر !»
د زرمینې لړزانده غږ پورته شو: «خدایه، ته مو وساتې !»
ابراهیم نارې کړې: هله څراغ ولګوه.
د رڼا لیکه په چت ولګېده. ابراهیم د لاسي څراغ رڼا د کوټې ټولو دېوالونو باندې وګرځوله.
معصومه وټوخېده، ویې ویل: اوف څه بلا دوړې دي.
په ټوله کوټه کې د دوړو معلق ګردونه د څراغ په رڼا کې ښکارېدل چې لکه د انتظار شېبې ځای پر ځای ولاړ وو.
معصومې لاټین ولګاوه.
ابراهیم وویل: هله ماشومان سره واخلئ چې د باندې ووځو.
ببو د بالښت لاندې خپل جاکټ راوایست، په بېړه یې واغوست. څادر یې له ځانه تاو کړ.
ابراهیم اسماعیل وښواره: اسماعیله، وه اسماعیله !
زرمینې وویل: مه کوه، خوارکی ویده دی. بېرته څملئ، بلا وه برکت یې نه و.

لا یې خبره نه وه خلاصه شوې چې د بل ګړزهار له غړ سره کوټه داسې سخته وښورېده چې ته وا چا له بیخه پورته کړه او بېرته یې پر ځمکه وویشته.

د «خیر کې»، «خدایه خیر!» نارې پورته شوې.

جمال له دالانه چیغه کړه، ابراهیمه! هلئ راووځئ.

اسماعیل وارخطا کېناست. پلار یې ورته وویل: هله بچو، کمپله دې واخله، ووځه دهلېز ته.

زرمینې ذبیح په غېږ کې ونیو.

ابراهیم لیمه واخیسته.

معصومې یې مخې ته رڼا وکړه. ټول دهلېز ته ورووتل.

د جمال اولادونه لا وختي د دهلېز په منځ کې راټول شوي وو.

ابراهیم وویل: خدای دې خیر کي، لکه چې حزب اسلامي راورسېد.

جمال ځواب ورکړ: خدای خبر.

مځکه لکه زلزله چې وي، وښورېده. د دهلېز ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد. یو درون غړ واورېدل شو، ورپسې د جټ د طیارې شغها راغله چې وار په وار سره لرې کېده.

ماشومانو چیغې کړې.

ابراهیم د لیمې تندی ښکل کړ: غلې شه لورې، هېڅ خبره نشته. شاباس، دغسې سر دې زما په اوږه کېږده، آفرین.

زرمینې د ذبیح سر په سینې پورې ولګاوه او ببو اسماعیل په خوا پورې ونیو.

ببو وویل: «توبه خدایه، توبه مې دې وي.»

جمال وویل: نه، ګومان نه کوم. حزب اسلامي خو طیاره نه لري.
ابراهیم ورغبرګه کړه: نو څه خبره به وي؟ معصومې! ته خو هغه راډیو راوباسه، ګوندې په خبرونو کې یې وو ایي.
جمال په غبرګو لاسونو د دوو زامنو سرونه، چې څنګ ته یې ولاړ وو، په ځان پورې لګولي وو. هغه وویل: نیمه شپه ده، راډیو به څه وو ایي؟ پرېږده چې سهار شي، بیا به بي بي سي ونیسو.
زرمینې په لړزانده غږ وویل: اوه خدایه، اوس څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
چا یې ځواب ورنه کړ.
ځنډ وروسته جمال وویل: اوس خو همدغه دهلېز بهترین ځای دی. خدای مو دې له هاوان او له بمه وساتي، نور نو که راکټ له هرې خوا راشي، دلته به خوندي یو. تر سهاره به همدلته کېنو. پلوشې! کمپلې راواخله.
ببو وویل: دا دوه څراغونه ولې لګېږي، یو یې مړ کئ کنه.
ابراهیم ورغبرګه کړه: رښتیا وایي، یو یې مړ کئ، بل یېم ټیټ کئ.
پلوشې او معصومې یو بل ته سر وکتل.
پلوشې وویل: ته خپل څراغ مړ که. موږ لا یو ګېلن تېل لرو، زموږ دې بل وي.
تر سهاره د چاودنو او د ډزو غږونه راتلل خو له لرې.
ماشومان بېرته ویده شوي وو.
جمال او ابراهیم په احتمالاتو او په دې سره غږېدل چې څه وکړي او چېرته لاړ شي.

ښځمنو د یوې لویې برستنې لاندې ځانونه ننه ایستلي وو ، په کرار غږیې سره مجلس کاوه خو ببو د اسماعیل سر پر خپل زنګون لګولی، یوازې ناسته وه.
یو نیم ځل د ښځو د خندا غږ هم پورته کېده خو ببو به وربانديې غږ وکړ: غلې شئ، خدای مو خوارې که.
ښځو به ژر خندا بنده کړه او بیا به یې غږونه ټیټ کړل او سره وبه پسېدلې.
د سهار لمونځونه یې په هماغه دهلېز کې وکړل.
جمال هره شېبه خپل ساعت ته کتل.
کرار کرار د باندې رڼا زیاته شوه.
ابراهیم راډیو چالانه کړه. «دا لندن دی. دا د بي بي سي پښتو خپرونه ده چې په لنډو ځپو ... خپرېږي.»
اول خبر دا و چې حزب اسلامي د دوستم له ملي جنبش او له وحدت ګوند سره لاس یو کړی او د هماهنګي شورا یې جوړه کړې.
دوی په ګډه د برهان الدین رباني په مشرۍ د حکومت پر ضد جګړه شروع کړې ده.
نطاق د خبر په پای کې وویل: «دا په داسې حال کې ده چې د حزب اسلامي مشر ګلبدین حکمتیار پخوا ویلي وو چې دوستم کمونیست دی او تر څو پورې چې دوستم د رباني د دولت په څنګ کې وي، دی به له دولت سره سوله نه کوي.»
ابراهیم وویل: دا یې بله خوشالي.
په راډیو کې د جنبش د یوه قوماندان خبرې راغلې چې ویل یې:
«زموږ مېړنیو پیلوټانو د کلوله پشتې او بي بي مهرو پر غونډیو

باندې د شورای نظار دافع هوا توپونه ویشتلي دي. هوايي میدان زموږ په محاصره کې دی. قهرمانه جنګیالي مو د حزب اسلامي له مجاهدینو سره یو ځای د ارګ په لوري روان دي. موږ به ډېر ژر په افغانستان کې یو ملي اسلامي دولت جوړ کړو چې ټول سره وروڼه ملیتونه به په کې برخه ولري.»
د حزب اسلامي ویاند بیا وویل: «نحمده و نصلي علی نبي الکریم و اما بعد. استاد رباني د اسلامي اصولو او شریعت غرای محمدي د احکامو خلاف، غوښتل چې واک په خپل انحصار کې وساتي او نور مسلمان وروڼه په حکومت کې شریک نه کړي. همدا وو چې زموږ مجاهد ورور جنرال صاحب عبدالرشید دوستم او ایت الله مزاري هم له موږ سره اتحاد وکړ چې په وطن کې یو سوچه اسلامي حکومت ایجاد کړو، ان شاالله. د هماهنګي شورا مجاهدین لله الحمد پر مخ روان دي او عنقریب به زموږ مسلمان ملت د دې فاسد حکومت له شره خلاص کړي»
خو د حکومت ویاند بیا ویل: «حزب اسلامي د آی اس آی په امر او د ځینو نورو ګاونډیو په تحریک سره له دوسمتي ملیشو او حزب وحدت سره ایتلاف کړی دی او د افغانستان د اسلامي دولت پر ضد یې د بغاوت کړی، غټه کړې ده خو زموږ مېړني مجاهدین به د دغو خاینانو جزا ورکړي. موږ به هماغسې چې روسان مو مات کړل، د دوستم کمونیستو ملیشو او د حزب اسلامي ګوډاګیو باغیانو ته هم ماتې ورکړو. موږ همدا اوس زاړه میکرویانونه، جاده او چمن د جنبشیانو له وجوده پاک کړي دي او مجاهدین مو د بالاحصار په لوري د پرمختګ په حال کې دي.»

خبرونه لا نه وو خلاص چې له لرې دا سې غږونه را غلل لکه څوک چې غالۍ وڅنډي، ډب، ډب، ډب.
شېبه وروسته د شپېلکۍ په شان تېز اوږده غږونه يو په بل پسې واورېدل شول، شيوووو - شيوووو ...
بيا هماغسې په وار سره د راکټونو د لګېدو وچ ګړزهار او له هر ګړزهار سره د کوټو ښورېدل.
ابراهيم وويل: څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
جمال ځواب ورکړ: ياره، يو ځای بم امن نه وي.
- نو څه وکو؟
- ما يو چورت ورته وهلی. د دې دېوال شا ته په حويلۍ کې يو درې متره ځای لرو. هلته به يو بلنداژ جوړ کو. راکټونه د جنوب او د شرق نه راځي. که دې خوا ته ولګېږي، موږ به په بلنداژ کې بچ شو او که مو له سره تېر شي، ها خوا ته به لګېږي نو چرې به يې مخې خوا ته تيتېږي، بيا بم په امن کې يو.
- که هاوان راشي؟ هغه خو نېغ رالوېږي.
- د بلنداژ چت به په لاړو وپوښو. بيا به يې په سر باندې يو څو دانې د موټرو زاړه ټيرونه واچوو، بيا به ښه پرېمانه خاوره ورباندې واچوو. هاوان که په نرمه مځکه ولګېږي، نه چوي.
د سهار تر چايو وروسته، جمال او ابراهيم له ښځو او ماشومانو سره په ګډه په کار پيل وکړ. لکه تر دويمې نړېوالې جګړې وروسته چې د روسانو نر او ښځې، واړه او زاړه د خپل وطن په ابادولو لګيا وو، دلته هم ابراهيم او جمال به په وار سره کولنګ واهه، معصومې او پلوشې به په سطلونو کې کېندل شوې خاورې

ډکولې. ماشومانو به سطلونه په دوو دوو نفرو نیول او د کندې په څنګ کې به یې چپه کول. ببو د حویلۍ په بل سر کې د لرګیو او خځلو په منځ کې اوږده ښاخونه او څانګې بېلولې.
ټول به په کار بوخت وو خو چې راکټونه به راغلل، د هلېز ته به یې منډې کړې. یو څو دقیقې به غلي شول. درز و دروز به چې غلی شو، بېرته به یې کار پیل کړ.
ببو چې د مازدیګر لمونځ یې وکړ، پخلنځي ته لاړه. تر ماښامه هماغلته وه.
زرمینې د دهلېز له وره څخه ناري کړې: اسماعیله، وه اسماعیله یو وار دلته راشه.
ابراهیم بېلچه په ځمکه ودروله. دېوال ته یې تکیه وکړه، ویې ویل: ځې کوې وه ښځې! پرېږده چې راسره کومک وکي.
زرمینې ځواب ورکړ: ما سره دې دا پلاسټیک ونیسي چې په کړکیو پورې یې ټک ووهم، شیشې ټولې ماتې دي. د یخ د لاسه به مړه شو.
اسماعیل ورمنډه کړه.
د ماښام اذانونه چې وشول، ببو له پخلنځي د باندې راووته. د دهلېز په وره کې لګېدلي پلاسټیک باندې یې لاس تېر کړ، ویې ویل: زرمینې لورې خیر یو سې، د یخ باد چاره دې وکړه.
ابراهیم او جمال د بلنداژ پر سر د خاورو وروستۍ بېلچې واچولې او د بېلچو په څټ یې ټپ ټپ خاوره وډبوله.
د بلنداژ بام له ځمکې کم زیات یو ګز پورته، د کوټې تر اورسۍ پورې لوړ و.

ببو وویل: زامنو ستړي مه شئ.
جمال ورغبرګه کړه: خیر یوسې. ابراییمه راځه چې د ننه یې وګورو چې څنګه شوی.
ابراهیم چې بېلچه یې په ځمکه ښخه کړې او ځان یې ورباندې تکیه کړی و، لویه ساه واخیسته. د بېل لاستی یې خوشې کړ. په غبرګو لاسونو یې ملا وسولوله. ویې ویل: ادې! راځه، ته یې وګوره.
د بلند اژ خوله شمال خوا ته وه او لاره یې مخ په ځوړ کښته خوا تللې وه، لکه کاریز ته چې ورکوزېږې.
جمال مخکې او ابراهیم ورپسې رهي شو.
یو دوه ګامه چې لاړل، ابراهیم بېرته راوګرځېد، د ببو لاس یې ونیو.
ببو په کراره پر کم سورو پوړیو پښه کېښوده.
پنځه شپږ پټې وروسته، ببو وویل: څنګه تیاره ده لکه ګور.
جمال لاسي څراغ ولګاوه. ملا یې کړوپه کړه، ویې ویل: پام چې سر مو ونه لګېږي.
د نمجنو خاورو بوی دومره تېز و چې د سړي ساه یې ډوبوله.
بلند اژ تیار و. کم زیات څلور متره اوږده، دوه نیم متره سور.
همدومره ژور چې ببو لاس پورته کړ، لاس یې په چت پورې ولګېد. ابراهیم او جمال کړوپه ملا ولاړ وو.
ابراهیم وویل: ځه والله ښه وشول. که خدای کول، نن شپه به یو څه بې غمه خوب وکو.

ببو وويل: مام درته اوګره پخه ده. ما وې ستړي یې چې د بدن کوفت مو وباسي. لمونځونه اودسونه مو زر زر وکئ چې بیا یخېږي.
هر چا له پیتاوي څخه د اوبو یوه ډبکه راواخیسته.
جمال د حویلۍ یوه کونج او ابراهیم بل کونج ته لاړ چې اودسونه وکړي.
معصومې ورباندې غږ وکړ: لالا ! صابون دې وانه خیست؟
- نه، چېرته و؟
معصومې د چوترې له ژۍ څخه صابونداني ورپورته کړه او په منډه د ابراهیم خوا ته ورغله.
دومره سخت ګړزهار شو او ځمکه داسې ولړزېده چې ته وا دنیا په بل مخ واوښته.
انګړ په دوړو ډک شو.
د جېټ شغها شوه او بیا یې د لرې تللو غږ راغی.
ابراهیم چیغه کړه: معصومې ! چېرته یې؟ لګېدلې خو به نه یې؟
د دوړو په منځ کې د معصومې تور ټیکری ښکاره شو.
دا له لښتي پورته کېدله.
په زوره یې وټوخل، ویې ویل: لالا ! زه جوړه یم. ته څنګه یې؟
د ګاونډي له کوره شور او بوغارې پورته شوې.
جمال وویل: هلئ، څراغ واخلئ بلندا ژ ته ورننوځئ.
ده او ابراهیم اودسونه پرېښودل. ټول ښځینه او ماشومان یې بلنداژ ته بوتلل او پخپله د ګاونډي کور ته ورغلل.

ابراهیم لاس وغځاوه چې ور وټکوي؛ خو ور له چوکاټ سره الوتی و. له هماغه ځایه یې غږ وکړ: قمبر علي !
د ښځو او ماشومانو ژړا زور واخیست.
جمال ورناري کړې: خوار جان خیریت اس؟
د قمبر علي مېرمنې له ژړا سره چیغه کړه: خاک ده سرې از مو شد ، وای علي جو ...
ابراهیم بېرته خپل کور ته ستون شو.
له هغې خوا ببو او څراغ هم ورسره و.
ببو زینب او ماشومان یې خپل کور ته بوتلل.
جمال نور ګاونډیان خبر کړل.
پنځه شپږ تنه شول.
د قمبر علي په انګړ کې دومره لویه او ژوره کنده جوړه وه چې اوبه په کې وتلې وې.
د قمبر علي له ملا پورته سوری سوری بدن د دهلیز له وره سره پروت و.
ترهېدلو ګاونډیانو د لاسي څراغونو په رڼا کې د قمبر پاتې جسد لټاوه.
چا غږ وکړ: هاغه ده، په کنده کې یوه پایڅه ښکاري.
ورکښته شول.
پایڅه یې د غوښو له ټوټو سره راپورته کړه.
په بلې پایڅې چې څومره وګرځېدل، پیدا یې نه کړه.
د ټولو سلا په همدې وشوه چې قمبر دې د انګړ په کونج کې امانت ښخ کړي، بیا چې کراري شوه، هدیرې ته به یې یوسي.

یوه ګاونډي وویل: بیادرا مرده ره نمې شوییږن؟
جمال وویل: نې بابا شهید پاک اس. غسل کار نداره.
په مړي باندې یې خاورې واړولې.
ټول خپلو کورونو خوا ته رهي شول.
ابراهیم او جمال یو زوړ زمبېل پیدا کړ. د وره په ځای یې ودراوه او شا ته یې ډبرې کېښودې. یو اوږد لرګی یې ورته تمبه کړ. پخپله په دېواله واوښتل.
د بلنداژ خوا ته ورغلل.
ببو ته یې نارې کړې، ورته ویې ویل: «د قمبر ښځې ته وو ایه چې که په کور کې پیسې میسې یا طلاوې لري، راوادې خلي چې خلک ظالم دي د شپې ځوک پرې ورپېښ نه شي.»
ابراهیم او جمال د بلنداژ له خولې سره ولاړ وو.
ببو بېرته راغله: «وایي هېڅ شی نه لرم. د مړي پوښتنه کوي چې څه مو ورسره وکړل؟»
جمال وویل: بله چاره نه وه. خدای خبر چې جنګ به کله بند ېږي. اوس مو امانت خاورو ته وسپاره بیا چې جنګ ختم شو ، د خپلو خپلوانو خوښه یې چې هر چېرته یې وړي.
دا شپه ابراهیم او جمال په دهلېز کې ډوډۍ وخوړه او هماغلته څملاستل.
سهار د زینب ورور راپیدا شو.
ابراهیم ورته ډېر ټینګ شو چې نه دې ځي؛ ځکه هره ګړۍ بمونه او راکټونه لګېدل.
خو هغه ونه مانه.

ځلور تېره کراچي يې راوړه. د قمبر په کور کې چې څومره روغ شيان په لاس ورغلل، په کراچۍ کې يې واچول، خپله خور او د هغې ماشومان يې د بار پر سر کېنول او د ډزو او چاودنو په منځ کې يې مزل پيل کړ.
هغوی لاړل او ابراهيم کور ته راغی.
بلنداژ ته ورکښته شو.
ببو سونګېده.
ټول غلي وو.
ابراهيم يې څنګ ته کېناست: ببو ! ولې ژاړې؟
ببو د تور پوړني په پيڅکه اوښکې وچې کړې، ويې ويل: خدای دې يې وبخښي. څومره ښه سړی و.
ابراهيم ورغبرګه کړه: تېر کال منی دې په زړه دی. په خپله کراچۍ کې يې لرګي راته راوړل. غريب و خو غيرتي. يوه روپۍ يې رانه وانه خيسته. ويل يې: «از صد خويش يک همسايه پيش»
ببو په ژړغوني غږ وويل: د ماشومانو له خولې يې زده کړي وو، زه يې ببو بللم. اوه خدايه، جار دې شم چې څه نورې لوبې به راباندې ووينې.
ببو پورته چت ته کتل او په ګوتو باندې يې لرګينې تسبيح اړولې.
ماشومانو لکه د تعليمي قطعو عسکرو زده کړي وو چې همدا چې د چاودنې غږ واوري، ټول به په يوه منډه ځانونه بلنداژ ته رسوي. دوی ټولو به اکثره وخت ټوله ورځ هماغلته تېروله.

د ابراهیم او جمال د کورنیو خرخ خوراک سره شریک شوي وو. هر ورځ به په نوبت سره یوه ښځمنه پخلنځي ته تله او نور ټول به په بلند اژ کې وو.
پخلی هم بې جنجاله کار و، بس څلور کېلاسه پرمل وریجې له میو سره یو ځای په بخار دیګ کې واچوه، غوړي یوه کاشوغه، دومره چې دوه کیلو یې د میاشتې تر پایه ورسېږي. مالګه او مساله له یو ټیمګي اوبو سره پرې حواله کړه، نیم ساعت وروسته شوله پخه ده. که کومه ورځ به د شولې په سر کورت، چکه یا مستې هم وې نو د ماشومانو لپاره به جشن و.
لویانو په ښکاره څه نه ویل خو له خوراکه یې ښکارېدل چې مستو یا چکې ته ډېر خوشحاله دي. نېکمرغه به هغه وو چې د ډوډۍ تر پایه پورې شګه یا ډبره یې تر غاښونو لاندې رانه شي او د خولې خوند یې ورخراب نه کړي.
ښځو به ډېره خواري کوله چې وریجې سمې پاکې کړي خو پرمل وریجې خدای وهلې وې، تکې سپینې لکه د ملا جامې او غټې پړسېدلې لکه د ملا خېټه او ډبرې یې هم همدغسې. ښځو چې به هر څه کول، بیا به هم یوه نیمه وړه د وریجو په رنګ سپینه ډبره ځنې پاتې شوه او دغه ډبرې به اکثره وخت د ابراهیم په برخه شوې چې د ډوډۍ خوند به یې ځنې هېر کړ.
د ټولو کابلیانو خوراک همدا و. ماشومانو ویل چې زموږ په کور کې د «اختاپوت» د سریال پر ځای د شولې سریال روان دی.
خو زرمینې ته خدای ورکړې وه. کله کله به د شپې ناوخته چې ډېزې کمې شوې او نور ویده وو، ابراهیم به یې په کراره وسکوڼه.

دواړه به خپلې کوټې ته لاړل او ساعت وروسته به د غلو په شان کرار کرار له لمدو وېښتو سره بېرته بلند اژ ته ورننوتل.
سهار به د ببو شور پورته و چې: زما د اوداسه تودې اوبه څه شوې. زرمينې به په څادر خوله پټه کړه چې څوک يې پسخېدل ونه ويني او معصومې به ورته چپ چپ کتل.
هره شپه د بي بي سي د خبرونو اورېدل فرض عين غوندې و. د هماهنگي د شورا وياند د ارگ د کلابندۍ دعوا کوله. د جمعيت وياند بيا د بالاحصار او ان د چاراسيا د نيولو لاپې وهلې خو ابراهيم او جمال به ويل چې دواړه دروا غ وايي. اصلاً دوی ته دا نه وه مهمه چې څوک وروسته او څوک وړاندې کېږي، دواړه خواوې د يوه خره غړونه دوی؛ بلکې هر کابل مېشتي به ويل چې کافر دې پاچا شي، هندو دې پاچا شي خو چې جنگ بند شي.

۲-۲. اوربند

د جګړې يو ولسمه ورځ وه، ۱۳۷۲ د جدي ۱۷ چې بي بي سي په خپل ماښامني سرويس کې دغه خبر ورکړ: «په کابل کې ښکېلې خواوې په دې رضا شوي دي چې د ۲۴ ساعتونو په مخه په خپلو منځو کې اوربند وکړي څو خلک خوندي ځايونو ته پناه يوسي.»
پر سبا يې سهار وختي ابراهيم د پلار د لاس وروستۍ نښه، مزاري غالۍ پر بايسيکل باندې وتړله چې د درېيم ميکرويانو مارکېټ ته يې يوسي، خرڅه يې کړي او په پيسو يې د خوراک شيان واخلي.
د حويلۍ د وره په درشل کې و چې جمال ورباندې غږ وکړ: صبر وکه. زه بم درسره لاړ شم.
لکه په پسرلي کې چې ميږي له ميږه تانه څخه راوځي، کابليان هم له خپلو کورونو راوتلي وو. خلکو خپلې کډې په کراچيو او موټرو بار کړې وې. څوک يوې او څوک بلې خوا ته تلل.
چا پسې د تور سرو او ماشومانو لام روان وو او ځينو بيا سپين سرې ميندې يا بوډا پلرونه په شا کړي وو. د خلکو دغه لالهاندې سرې ته د ميږيانو يون وريادا وه چې د هر يوه په خوله کې د دانو

پنډه وي، ځيني له بره کښته او څوک له کوزه پورته خوا ته روان وي او سړی نه پوهېږي چې د دوی منزل به چېرته وي.
ابراهيم او جمال چې د ميکرويانو مارکېټ ته ورسېدل، جمال وويل: ته دې سودا کوه، زه به يو چکر هوايي بلاکونو ته ورشم. معتمد به وګورم که يې معاشونه راحواله کړي وي.
ابراهيم د اسماعيل دوکان ته لاړ چې غالۍ ورته خرڅه کړي خو دوکان يې بند و. له څنګ دوکانداره يې د اسماعيل پوښتنه وکړه. هغه وويل په دې يوه هفته کې هېڅ څوک خپل دوکان ته نه وو راغلي، دغسې چې ته يې حال نه لرې، موږ ناخبره يوو.
ابراهيم د يوه کهنه فروش دوکان ته ورغی. غالۍ يې ورښکاره کړه: وروره، دا غالۍ به وانه خلې؟
دوکاندار په دسمال باندې د چينې لوښو له سره دوړې څنډلې، ويې ويل: وروره، د ځان کالي راباندې غمبدلي، په قالينه به څه وکم.
بل ته ورغی. هغه د دوکان مالونه په کراچۍ کې بارول.
ابراهيم هېڅ ونه ويل. دغسې پورته خوا د نورو دوکانونو په تمه روان شو.
غالۍ يې ډېره وګرځوله. هېچا نه اخيستله.
يوه لارۍ راغله، د يوه کهنه فروش د دوکان مخې ته ودرېده.
د لارۍ له سيټه خړ پکول پر سر يو خېټور راکښته شو.
سپين کميس پرتوګ يې پاک اتو کړي وو. د څرمنو تور جمپر يې پر تن و. له دوکاندار سره يې څو شېبې خبرې وکړې. بيا يې له

جېبه د کلدارو بنډل راوایست او په شمېرلو یې لګیا شو. پیسې یې دوکاندار ته ونیوې.
دوکاندار دوو پنډیانو ته ورغږ کړل. پخپله هم ورسره لګیا شو، د دوکان مالونه یې له یوه سره په موټر کې بار کړل.
ابراهیم پکول والا ته ورنژدې شو، ویې ویل: وروره، دا د ما غالۍ به وانه خلې؟
هغه له جېبه د نسوارو وړوکی او سپنیز ډبلی راوایست. یوه چونډۍ نسوار یې له لرې خولې ته وشړله. بې له دې چې ابراهیم ته وګوري، په ډکه خوله یې وویل: هواره یې که.
د غالۍ مخ و څټ یې په ځیر وکتل، لاس یې ورباندې تېر کړ. په ګوتو باندې یې د غالۍ څټ مخ وډباوه، ډب ډب ډب، ویې ویل: په څو دې بیه ده؟
- هغه بل دوکاندار رانه په لس لکه غوښته، ورمې نه کړه.
- ولې دې ورنه کړه؟ ښه بیه یې درته ویلې ده. ورځه چې پښېمانه نه شي.
- ته یې په څو اخلې؟
- خبره به مې یوه وي، دوه زره کلدارې.
- افغانۍ څو جوړېږي؟
- دغه څه باندې نهه لکه اوغانۍ کېږي.
ابراهیم وویل: ځه، سمه ده.
پیسې یې واخیستې. خریدار پر پنډیانو غږ وکړ: او بچه، بیا اي رام ده موټر پرتو.

۳ - ۲. نجف علي چېرته و؟

ابراهیم په بایسیکل باندې پښه واړوله. مارکېټ ته نژدې یې نجف علي په مخه ورغی. راکښته شو. بایسیکل یې په بېړه پر سټنډ ودراوه. نجف علي په ډکه خوله خندا ورته غېږه خلاصه کړې وه. دواړو یو بل په غېږ کې ونیول.
دواړو خندل، یوه هم څه نه ویل. څنډ وروسته ابراهیم وویل: ظالمه چېرې وې؟
نجف علي یو ګام شا ته شو. خوله یې له خندا نه راټولېده. مخامخ یې د ابراهیم سترګو ته وکتل، ویې ویل: ته پخپله یې؟
دواړو په زوره وخندل او بیا یې سره غېږه ورکړه.
ابراهیم وویل: سړی دغسې کوي؟ چېرته ورک وې؟ نژدې مو خیرات درپسې کړی و.
نجف وویل: بد بوټی بلا نه وهي. دا دی بېرته راغلم.
ابراهیم یې لاس نیولی خپل کور ته بوت. په لاره کې یې د ببو، ماشومانو او د جمال حال و احوال وپوښت.
ابراهیم چې څنګه په کوټه کې کېناست بیا یې ورنه پوښتنه وکړه: ښه نو کیسه وکه، ته چېرته ورک وې؟ مور دې خوارکۍ څنګه درپسې ژړل.
نجف وویل: کیسه ډېره اوږده ده. د جوزا اخره هفته وه. ما وې راځه د فرید پوښتنه وکه. ته خو بم خبر یې کنه، سرطان یې بیا راګرځېدلی دی.

- خبر یم؛ خو والله که ورغلی یم. اوس څنګه دی؟
- اوس نو خدای ته معلوم. پر بایسیکل مې پښه واړوله. د زړو میکرویانو پر لاره همداسې د کابل ننداري له څنګه تېر شوم او د شاه شهید په لاره کارتهٔ نو ته لاړم. رېښتیا یوه پښه خو په لاره کې راباندې وشوه. له کابل ننداري سره ګیلم جمانو ودرولم. اول خو یې رانه پوښتنه وکړه چې چېرته ځې؟
ورته مې وویل چې کیسه داسې ده، د خپل انډیوال پوښتنې ته ورځم.
بیا یې راته وویل چې بایسیکل دې په څو اخلې؟
ما وې دا خو مې په درې زره اوغانیو اخیستی و.
هغوی راپورې وخندل چې موږ درته وایو په څو یې اخلې؟
ما وې وروره دا خو مې خپل بایسیکل دی. له چا نه یې واخلم؟
یو څو شېبې یې راکړې چې بیا دا خبره ونه کې. بایسیکل دې اوس زموږ په لاس کې دی. وایه په څو یې اخلې؟
څه سر به دې خوږوم. چې په جیب کې مې څومره پیسې وې، ټولې یې رانه واخیستې. دومره روپۍ یې راته پرې نه ښودې چې فرید ته وربانديې میوه واخلم. بایسیکل یې بېرته راکړ.
سینما اقبال ته رسېدلی وم چې حزب اسلام والاوو ونیولم. بس دغه خبره یې راته ټینګه کړه چې ته حزب وحدت ته جاسوسي کوې. ته زموږ کوروکي ورکوې. سل قسمونه خو به مې کړي وي خو په چا یې منې. بویې تلم.

د سینما اقبال شا ته دربمه کوڅه کې په یوه کور کې د دوی قرارگاه وه. سینما اقبال درپه یاد دی. یوه ورځ چې له مکتبه تښتېدلي وو.
- «دهرم ویر» فلم چې مو په کې وکوت.
- هاهاها ، افرین وللّه، ګردې دې کار کوي.
- هغه ورځ به مې څنګه هېرېږي؟ د انصاري لیسې نه چې تر چمنه په پښو لاړو.
- د برقي موټر لینونه چې مو خطا کړل. هاهاها ، کلینر څومره وځغلولو. عجب وختونه وو. خیر ، تکاوۍ کې یې واچولم. دوه په څلورو کې به وه. یو څه لوښي موښي، سکاره، منقل، د صندلۍ مېز او څو داني بوجۍ ، هر څه په کې ګډوډ پراته وو. بهر ته یې یوه کړکۍ درلوده چې یوه لوښت به جګه وه خو په اوږدو کې درې څلور لوښتې کېده.
تر یوې هفتې پورې خو هره ورځ وهل او ټکول وو. دا تندی مې وینې، دغه ټپ چې دی، دلته یې په کونداغ باندې وهلی وم. یو سات بې سده پروت وم. هره ورځ یې را نه پوښتنې گروېږنې کولې. په شواروز کې به یې نیمه دانه ډوډۍ راکوله هغه هم وچه کلکه. تشناب ته به یې یو سهار بل سهار اجازه راکوله، بولې به مې د تکاوۍ په کونج کې کولې. په اولو ورځو کې د بولو له بویه سخت په عذاب وم، سترګې به مې سوځېدې خو کرار کرار ورسره روږدی شوم.

پښې او لاسونه يې په زنځيرونو راتړلي وو. په دويمه هفته لکه چې پوه شول چې زه بې ګناه يم نو د ورځې به يې لږ څه ازاد پرېښودلم خو د شپې به يې بېرته تکاوي کې بندي کولم.
اوله ورځ يې چې له تکاوۍ راوايستم، لمر سخت تېز و. سترګو مې بيخي کار نه کاوه. د لمر تېزې رڼا مې سترګې برېښولې. يو څو شېبې مې سترګې پټې کړې، بيا مې نيم کښې ونيولې څو پورې چې له رڼا سره بلدې شوې.
د انګړ لويه دروازه خلاصه وه. يو ږيرور زما پر بايسيکل ناست و او پښې يې په ځمکه ښښېدې. بل يې د کنجوغې نه نيولی ورپسې روان و. دواړو سره ټوکې کولې او خندل يې.
يوه ټوپکي راته وويل: دلته راسه.
د حويلۍ کونج ته ورغلم.
ويې ويل: تر غرمې پورې به دغه لرګي ګرده ماتوې.
ياره، نيم خروار لرګي خو به مې څېرلي وي. لرګی هم خدای وهلی، لوند خيشت، د ونې څانګې او ښاخونه. يوه نيمه شنه پاڼه په کې ځړېږي. چې په تبر يې وهې، لکه فنر تبر پورته غورځوي.
يو څو ښاخونه چې مې واړه کړل، سر راباندې وګرځېد. په سترګو باندې مې توره شپه شوه. نژدې لوېدلی وم.
ټوپکي غږ وکړ: څه بلا ووهلې؟
لاسونه مې د تبر په لاستي تکيه کړل. ورو ورو کېناستم. ومې ويل: سر مې ګرځي.
له اشپزخانې يو څوک راووت. د چايو ګيلاس يې په يوه لاس کې او يوه ټوټه ډوډۍ يې په بل لاس کې وه. د کميس لمن يې په

پرتاګه کې منډلې وه. کالي او لاسونه يې غوړ و. ان مخ، ويښته او ږيره يې غوړ ښکارېدل.
ټوپکي ورته کړه: بسلمانه څه کوې؟ کومندان صاب به غوسه سي.
آشپز وويل: خوارکی وږی دی. په دې يوه هفته کې يې خوراک وچه ډوډۍ ده. که دغه خوږ چای په ډوډۍ پورې ونه څښي، کار نه شي کولای. که سم کار ورنه غواړې نو پرېږده چې دا يوه ګوله ډوډۍ وخوري.
لړګي چې مې خلاص کړل، له کوهي څخه يې راباندې اوبه وکښلې او چې ډوډۍ تياره شوه، بيا نو سمه ډوډۍ يې راکړه. د پسه د غوښې ښوروا يې پخه وه. ډېر خوند يې کړی و. د ماسپښين د لمانځه په وخت کې يو تور پټکی والا تورې کړې سترګې، خرېيلې برېتونه، نری خو اوږده ږېره، د چوترې په سر کې مخکې شو.
نور ورپسې ودرېدل.
دوه تنه پيره داران له دروازې سره ولاړ وو.
ما هم اودس وکړ او په يوه ګوټ کې په لمانځه ودرېدم.
هغوی چې له لمانځه خلاص شول نو امام راباندې غږ وکړ چې تا ولې ګوښی لمونځ وکو؟
بل يې ځواب ورکړ: «دی خو شيعه دی، په موږ پسې لمونځ نه کوي»
امام وويل: «نه مو دي اورېدلي چې وايي کافر کافر، شيعه کافر، جو نماني وه بي کافر. دا مو ولې نه دی وژلی؟»

قومندان وویل: ملا صاب، ښې کیږي، یوه ورځ به مو په درد ولګېږي.

زه د ملا په خبرو پوه نه شوم؛ خو دومره پوه شوم چې وايي شیعه کافر دی.

لس پنځلس ورځې وروسته مې له اشپز څخه پوښتنه وکړه چې د ملا څه مطلب و؟

هغه را ته وویل: «دغه ملا په کراچۍ کې مدرسه ویلې ده. په اردو یې ویل چې شیعه کافر دی او څوک چې دا خبره نه مني، هغم کافر دی. ما په کراچۍ کې وخت تېر کړی. هلته په دې خبرو باندې ډېر جنګونه کېږي.»

د دوی مشر په لمانځه ډېر ټینګ و. هغه به چې په قرارګاه کې و؛ نو ټولو به په جماعت لمونځونه کول.

یوه نیمه یا دوې میاشتې یې په قرارګاه کې وساتلم خو یوه ورځ یې له دوو افرادو سره رهي کړم.

د سیاه سنګ سړک ته چې ورسېدو، هلته د ګیلم جمانو یو جیپ ولاړ و.

زه یې ګیلم جمانو ته ورحواله کړم او خپله بېرته لاړل.

د دوی پوسته د کابل ننداري شا ته وه.

په اوله ورځ د پوستې قومندان را ته وویل چې هر څه چې کوې ویې کړه خو تښتې به نه. چې هر چېرته لاړ شې را نه نشې خلاصېدای.

نجف علي د خپلې کورتۍ له جیبه د سګرټو ډبې راوایست. په بېړه یې یو سګرټ ترې راوکیښ. ویې لګاوه او په ډېر خوند یې ورنه لوخړې پورته کړې.

ابراهیم وویل: تا خو ما ته نصیحت کاوه چې سګرټ مه څکوه، اوس یې په خپله څکوې؟

نجف د سون سټار سګرټو ډبلې ابراهیم ته ونیوه. هغه ورنه یو دانه راواخیست.

نجف ورته لایټر ولګاوه او بیا یې خپلې خبرې وغځولې: دا عمل هم د ګیلم جمانو د قوماندان سوغات دی. دوی نور به چې هر څه وو، وو به خو ځوان طبیعته وو.

د هغوی قوماندان، داسې ښه یې نوم و، ته ودرېږه، هو، اکه یاسین زار خور. یوه ورځ یې ولیدم چې خپه ناست یم. د ال ام سګرټو قوتی یې راواچاوه. په اوزبکۍ ډوله فارسي یې وویل: «نباشه چي چورت مېزني. دنیا تېر اث بیګي یک ثګرت بکش که رنجیته ګل کنه.»

سګرټ چې مې وڅکاوه، خوند یې راکړ. سر مې سپک شو. په سر کې مې یو رقم خوندوره ګنګسي پیدا شوه. بس له هماغې ورځې سګرټ راسره ملګری دی.

یاسین زار خور په هماغه ورځ ښار ته بوتلم. په جاده کې یې د جامو لپاره رخت راته واخیست. درزي ته یې وروستم. واسکټ او سیلور بوټونه یې هم راته واخیستل. ویل یې چې نن مې یو ډبل قمار ګټلی.

اکه یاسین یوه بله نادره خبره راته وکړه چې زه یې بیخي هک حیران کړم. راته ویې ویل: «قمار مې د حزب اسلام له هماغه قوماندان څخه وګاټه چې ته مې ورته ګټلی وې.»

هېڅ مې باور نه کېده چې پر لمانځه او اوداسه دومره ټینګ سړی دې قمارباز وي. پر دې مې هم سر نه خلاصېږي چې حزب اسلام او جنبش خو سره دښمنان وو نو قوماندانان به یې څنګه په یوه میدان کې سره کېناستل.

له ګیلم جمانو سره یو څه هوسا وم. یوازې د کور اند ېښنه راسره وه، نور ښه وم. له اشپز سره یې درولی وم چې کومک ورسره وکم. کرار کرار مې اشپزي زده کړه. داسې قابلي پلو به درته پوخ کم چې له پلو سره به دې ګوتې هم وخورې.

ابراهیم په خندا ورته وویل: دا دی تیار درته راغلی یم، پاخه کنه.

نجف وویل: دا خو اسانه خبره ده. هسې مې هم زړه ډک دی. کېنه چې د زړه بړاس راوباسم.

خپل سګرټ ته یې وکتل چې له نیمایي تر فلټره پورې ایرې شوی او همداسې مړ شوی و.

بل سګرټ یې ولګاوه او ویې ویل: ته کېنه. زه بېرته راځم.

له کوټې ووت. څو شېبې وروسته، ور لږ خلاص شو. بیا د نجف علي پښه ښکاره شوه چې ور یې پورې وواهه او د چایو له پتنوس سره راننوت. ور یې په اوږه پورې کړ.

پتنوس یې د ابراهیم مخې ته کېښود.

دواړه بې لاستي روسي ګېلاسونه یې ډک کړل.

له ګېلاس سره يې د چاکلېټو غاب هم د ابراهيم مخې ته کېښود.
ويې ويل: ته دې چای څښنه، زه به درته کيسه وکم. د ورځو شپو حساب رانه ورک و خو ګومان کوم چې درې درې نيمې مياشتې به مې ګيلم جمانو سره تېرې کړې وې چې يو ماښام اکه ياسين راته وويل: «نباشه ده اې روزا کم خرچ شده بودم. تو ره سودا کدم.» زه يې د شورای نظار پر يوه قوماندان خرڅ کړی وم.
د ميکرويانو له پله سره يې شورای نظار والا ته وسپارلم.
وروسته بيا پوه شوم چې د قوماندان اغاشيرين وراره په کوم جنګ کې د حزب وحدت لاس ته ورغلی او زه يې د جنګي اسير په نامه اخيستی وم چې له خپل وراره سره مې تبادله کړي.
د اکه ياسين کارونو ته حيران وم. څو ورځې مخکې يې راته کالي او بوټونه واخيستل. ځواني يې راسره وکړه او نن يې بيا داسې ناځواني وکړه.
څه سر به دې خوږوم. د اغاشيرين انډيوالانو لاس تړلی په موټر کې واچولم.
موټر د هوايي ميدان پر سړک رهي شو. موټر چې له بيمارو (بي بي مهرو) تېرېده، د خپل کور برنډه مې وليده. مور مې په برنډه کې ولاړه وه. سړک ته يې کتل. ګومان مې وکړ چې زما لاره څاري، زما انتظار کوي. زړه مې داسې تنګ شو چې ما وې اوس به چوي. د خپلو اوښکو مخه مې نشوای نيولی.
اغا شيرين ته مې زارۍ وکړې. د خدای و رسول و قران و سخي د ټولو په نومونو مې قسمونه ورکړل چې يو ځل، فقط يو ځل مې

پرېږدي چې خپله مور وګورم بیا که مې دار ته هم وخېژوي، ورسره لاړ به شم خو اغاشیرین په خوله باندې په سوک ووهلم.
ما د خولې وینه په اوږه پاکوله چې یوه ټوپکوال مې خوله په دسمال باندې وتړله.
نور نو د چیغې د وهلو نه وم.
سترګې یې هم راباندې وتړلې.
نه پوهېدم چې چېرته مې بیایي خو موټر چې پر خامه سړک ورګډ شو، پوه شوم چې خیرخانې خوا ته ځي.
ځو ورځې یې په یوه وړوکي تشناب کې اچولی وم. هماغه د حزب اسلام کیسه دلته هم وه خو دومره ښه و چې چا نه وهلم.
اکه یاسین چې د میکرویانو خوا ته رهي کولم، د سګرټو دوه دبې یې راکړې وو. دواړه مې د سبا تر ماښامه تش کړل.
اوله ورځ راباندې ډېره سخته تېره شوه. هره شېبه مې مور سترګو ته دربېدله. هره ګړۍ، هره شېبه راباندې کال تېرېده. د تشناب پر دیوال له وړوکې کړکۍ ځخه د لمر رڼا راپرېوتې وه. رڼاځای پر ځای ولاړه وه. چې هر څه به مې وروکتل، هماغسې پر خپل حال به وه. ما به ځو سګرټه ایرې کړل خو وخت به پښه پر ځای په ټپه ولاړ و.

نجف د ابراهیم له ګیلاسه سوړ شوی چای په کنګالي کې توی کړ او تازه چای یې وروا چاوه. ویې ویل: چای دې ښه. پنځه ـ شپږ ورځې چې تېرې شوې. بیا یې لاس تړلی په موټر کې واچولم. خپله اغاشیرین هم له ځو نورو ټوپکوالو سره په موټر کې کښېناست.

د غـره پـه ډډه کې وو. شـاوخوا د عسـکري مـوټرو تـش کالبوتونـه دلـې وو. څـو ودانـۍ د عسـکري قشـلې پـه شـان ولاړې وې چـې کړکۍ يې چا وړې وې.
نـه پوهېـدم چـې دا کـوم ځـای دی خـو مـوټر چـې د لـوی انګـر لـه دروازې ووت، پوه شوم چې دا د ۳۱۵ غونډ قرارګاه وه.
موټر د بادام باغ پر لاره رهي شو.
له باغ بالا تېر شو او پولي تخنيک ته ورننوت.
دوه کسان په موټر کې راسره پاتې شول او اغاشيرين له نورو سره کښته شو.
په مخابره کې يې چا سره خبرې وکړې. ويـل يـې چـې ستاسو سړی مې راوستی، راشئ ويې ګورئ.
لس دقيقې به تېرې شوې وې چې د وحدتيانو څو ډاتسن موټرونـه راغلل. زه يې هغو ته وښودلم.
د وحديتانو قوماندان لـه سره تر پښـو پورې لـه نظره تېر کړم. پـه خپلـه لهجـه يـې رانـه پوښـتنه وکـړه: «او باچـه ! تـو باچـۀ از کـي استي؟»
ما وويل: باچهء ابراهيم آرزو.
قوماندان خپلو افرادو ته مخ ورواړاوه. يوه ټوپکوال چې کالي يې تر نـورو پـاک او د واسکټ په جيب کې يې قلم ايښـی و، وويـل: صايب هغه خلقي آرزو يادوي. هغه شاعر چې و، په مرکزي کميټه کې و. د اغا صايب کسانو چې وواژه.
قوماندان وويل: ښه ښه، نو درځئ، لاړ به شو.

اغا شیرین وویل: چېرته ځئ؟ سړی مو بوځئ. زما وراره را تـه راولئ.

د وحدتیانو قوماندان وویـل: «او کـه از ما یـه، با ما یـه». دا د خلقي زوی زموږ نه دی. تا خو ویلي وو چې د قوماندان قمبر تـرور زی درسره دی. هسې دې زموږ زړه خوشاله کړی و. دا کدو دې ځان ته وساته، په کار به دې راشي. که نور څه نه کېږي اچار ځنې جوړ که خو زموږ په درد نه لګېږي.

اغا شیرین لکه بوت ولاړ و او سترګې یې د وحدتیانو مـوټرو ته نېولې وې.

څنګه چې د هغوی موټرونه له سترګو پناه شول، برید یې رابانـدې وکړ. تر لغتو یې لاندې کړم. ورځ یې راباندې توره شپه کړه. دومره یې ووهلم چې ما وې بند بند مې مات شو.

درګرده یې ویل چې ته یې د هغه بې ناموسه قوماندان د تـرور زي پـه نامـه رابانـدې خرڅ کړی وې. څومره پیسـې مـې پـه تـا بانـدې ورکړې خو ته خوشی کدو راوختې.

ما ورته زارۍ وکړې چې زما ګناه نو څه ده. زه خو یـې پـه قمـار کې ګټلی وم.

خو فایده یې ونه کړه. ورځ مې بده شوه. هر وخت چې بـه اغاشـیرین ته خپلې پیسې وریادېدلې، زه به یې ډبولم.

څو هفتې نورې همداسې تېرې شوې.

د اغاشیرین له عذابه کرار کرار خلاص شوم.

یوه ورځ یې رانه پوښتنه وکـړه چـې اوس خـو مـې پیسـې دربانـدې تللې دي، وایه چې څه کمال لرې؟

ما وویل: اشپزي مې له ګیلم جمانو زده کړې ده. ښوروا او قابلي ښه پخولای شم.

پر هماغه ورځ یې راباندې د بګ پوخ کړ.

پخلی به مې ټولو ته خوند ورکړی و ؛ ځکه سر له سبا یې اشپز شوم.

بیا نو څو پورې چې له هغه ځایه راوتښتېدم، په اشپزي باندې لګیا وم.

ابراهیم له خپل ګېلاسه وروستی غوړپ وکړ. خپل ساعت ته یې وکتل، ویې ویل: ښه نو بیا کله راوتښتېدې، څنګه؟

نجف علي وویل: دا څو شپې مخکې چې جنګ شروع شو ، هلته یوه ګډوډې جوړه شوه ، تیار محشر و. ټول ټوپکوال یې په موټرو کې بار کړل او جنګ ته یې یوړل. په قرارګاه کې یو زه پاتې شوم او دوه نفره پېره داران.

اغاشیرین راته وویل چې: «د ټولو برخه به پخوې. ماښام به موټر درولېږم. دېګونه به په کې باروې چې خط ته یې راوړي»

ما دېګونه پاخه کړل. ماښام شو خو څوک په دېګونو پسې رانغلل.

له پخلنځي د باندې راووتم.

ومې لیدل چې دواړه پېره داران په یوه ګوټ کې ناست دي، سګرټې څکوي.

یو دم مې په ذهن کې راوګرځېدل چې یاره نجف علي همدا یې وخت دی، پښې دې سپکې کړه.

ځان مې ازاد وګاڼه. ته نه پوهېږې چې څومره خوندور حال مې و. لکه په تروږمو کې چې روان اوسې او له هر شي وډارېږې، ناڅاپه رڼا شي، هر څه روښانه ووینې او پوه شې چې خطر نشته.
څه درته ووایم، د ازادۍ په قدر هغه پوهېږي چې بند یې تېر کړی وي. خو ژر مې په زړه کې اند ېښنه راولوېده. وېرې اخیستی وم.
څنګه وتښتم؟
چېرته لاړ شم؟
که پیره دارانو ولېدم؛ نو بیا؟
که یې ډزې راباندې وکړې؟
زړه مې داسې درزېده لکه څوک چې د پوروړي دروازه وډبوي. ناړې مې وچې شوې وې. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. غوږونه مې تېز شوي وو. د هر شي غږ ته مې د یوه خطر په سترګه کتل.
له مکتبه چې به کله کله تښتېدو او سیمنا ته به تلو، هغه وختونه مې رایاد شول. اخر مې وویل یا تخت دی یا تابوت، نن به خامخا تښتم.
د پخلنځي له څنګه یوه نرۍ لاره تېره شوې وه. له هغه ځایه تر دېواله پورې به سل ګامه لار وه.
تر دېواله کرار کرار لاړم.
دېوال هم داسې دنګ چې دوه کسان سر په سر سره ودروې، ایله چې یې سر ته لاس ورسېږي. خو بخت راسره ملګری وو. دېوال ته نژدې یو زوړ زیل موټر ولاړ و. سر ته یې وروختم. اوس نو له دېواله یو ګام لرې یم خو چې ودرېدم، سر مې تر دېوال پورته و. د دېوال سر مې لیدلای شو.

يا علي مې وويل او ورټوپ مې کړل.
لاسونه او سر مې ها خوا ته ځوړند شول، پښې مې دې خواته. وچ
ګېډه او ټټر مې پر دېوال لګېدلي وو.
کرار مې اول یوه پښه او بیا بله پښه ورواړوله.
ځان مې بهر خوا ته راځوړند کړ او لاسونه مې د دېوال په ژۍ
ټینګ کړل.
اوس نو ډارېږم چې که ځان وغورځوم، پښه مې ماته نه شي خو بله
چاره مې نه وه. بېرته ورختلی هم نه شوم.
بس ځان مې خوشی کړ.
غړز پر ځمکه وغورځېدم.
زنه مې پر زنګانه ولګېده. ټینګ درد یې وکړ خو پسې ونه
ګرځېدم.
منډې مې کړې. تر خوړونو پورې مې دمه هم ونه کړه.
خوړ ته چې ورسېدم، شا ته مې وکتل. دېوال د ماښام په تیاره کې
ورک شوی و.
یو څه ډاډه شوم چې اوس نو که راباندې پوه هم شي، لیدلی خو
مې نه شي.
ځان مې یوه خوړ ته خطا کړ.
کښته پښتۍ مې خوږېدلې. په نس مې درد و.
رایاد مې شو چې کله مې پر دېوال ټوپ وکړ، پښتۍ مې د دېواله
پر ژۍ لګېدلې وې.
تر هزارهٔ بغله پورې په خوړونو کې ببخاره لاړم.
د یوه کورور مې وټکاوه.

خپل هزاره مې و.
په ولاړو مې خپله کیسه ورته وکړه.
سړي کور ته بوتلم.
شپه مې ورسره تېره کړه.
چې سهار شو ، ما وې زه خپل کور ته ځم خو هغوی پرې نه ښودم.
ویل یې چې ته دا وضعیت وګوره. حزب وحدت له حزب اسلام او دوستم سره یو شوی دی. پر شواری نظار باندې یې شپه درولې ده.
اوس که همداسې لاړ شي، بیا به دې ونیسي. یو څو ورځې صبر وکه چې حال مالوم شي.
یو درې شپې ورته تم شوم خو کتل مې چې جګړه نه بندېږي نو رارهي شوم.
د قصبې پر لاره همداسې راغلم، چارکلا ته مې ځان راورساوه. بیا د بیمارو (بي بي مهرو) د غونډۍ له څنګه خپل کور ته راغلم.
ابراهیم په ګونډو شو چې پاڅېږي.
نجف وویل: خیر خو به وي، څه کوې؟
- بس وروره، ښه شو چې ته په خیر بېرته راغلې، د مور زړه بـه دې تکیه شوی وي. زه نو ځم چې ځان کور ته ورسوم.
_ چېرته؟ غرمه ده؟ سات تـه دې وګوره، یوولس نیمې بجې دي.
_ نه، غرمې نه دې جار شم. لاړ به شم. په دې خلکو باندې اتبار نشته. بیا به سره نښتي وي او ستا کانې به پر ما شوې وي.

ـ خدای دې نه کي. وایم خدای دې په کافر باندې داسې ورځ نه را ولي. رادیو کې خو یې وویل چې تر سبا سهاره پورې به اوربند وي.

ـ دوی په دې خبرو نه دي بند. د خدای په کور کې یې سره قسمونه وکړل چې بیا به جنګ نه کوو خو هغه دي تا ولیدل چې بیا یې څه وکړل.

په همدې وخت کې د هوایي میدان له خوا د بي ام۴۰ د ډزو غږ راغی.

ابراهیم وویل: ودې لیدل. بیا یې سره شروع کړل. زه نو لاړم چې اوس به یې حزب اسلامي ځواب وواېي.

۴-۲. کلي که پېښور؟

د هوايي ميدان سړک ته نوی ورګډ شوی و چې له لرې چا ورباندې غږ وکړ: ابراييمــــــــــــــــــــه ! ودرېږه.
بايسيکل يې ودراوه، شا ته يې وکتل.
جمال و چې د هوايي ميدان له خوا پر بايسيکل راروان و.
هغه چې راورسېد، ابراهيم هم خپل بايسيکل روان کړ.
جمال وويل: څه دې وکړل؟
- هېڅ، نجف علي مې وليد. يوه ګړۍ مې ورسره مجلس وکو.
- اوهو، څومره ښه. راپيدا شو.
- هو.
بايسيکل يې ودراوه.
جمال وويل: خير خو به وي؟
- ما خو هېڅ شی نه دی اخيستی. راځه چې بېرته مارکېټ ته لاړ شو.
- ښه ده چې سودا دې نه ده کړې. پيسې به دې نه مصرفوې. پوهېږې، دا جنګ نه ختمېږي. زه خو وايم راځه چې يو موټر ونيسو، کډه بار کړو، کلي ته ورشو.
- کلي ته؟ ته وايې په کلي کې به مو ګوزاره وشي؟
- چې هر رقم وي، له دې ځايه خو به ښه وي. سر خو به مو په امن کې وي. سر څه چې دلته خو مو ناموس هم خوندي نه دی. پوهېږې، دوستميانو په بيمارو کې څو کورونو ته وراوښتي، بې

عزتـي يـې وراړولـې ده. شـوراى نظـار والا بيـا د ميكرويـانو شپاړلسم بلاک کې يوه کور ته ننوتلي دي، په يوې پېغلې پسې. هغې ځان له شپږم منزله كښته راغورځولى دى.
- دا څه وايې؟ مړه ده که ژوندۍ؟
- نه بابا، چې خلک وررسېدل، د وخته يې ساه ورکړې وه. ما ورته ډېر چورت وهلى، بلـه لاره نه لرو. بهترينه لاره همدا ده چې ځان وباسو. په هوايي بلاکونو کې مې پيلوټان وليدل، ويل يې چې بالاناغه هره ورځ ان ۳۲ طيارې د تاجکستان نه روسي وسلې او مهمات راوړي. پيسې په کانټينرونو کې راځي. وايي د ايران طيارې بيا په باميان کې کښني، حزب وحدت ته وسلې رسوي. دوستم ته خو له ازبکستانه نېغ په نېغه راځي. د ګلبدين مخه پاکستان ته خلاصه ده؛ نو داسې وګڼه چې جنګ نه دى، ناسور ټپ دى.
ابراهيم له جېبه د سګرټو دبى راوايست. په کراره يې يو دانه سګرټ راوکيښ او په شونډو يې ټينګ کړ.
له باندې نه يې د جمپر په جيبونو لاس وتپاوه.
له چپ جېبه يې د اورلګيتو کرهار پورته شو.
لاس يې ورننه ايست. د اورلګيتو قوتى يې راوکيښ. يو خلى يې له قوتي راواخيست، قوتى يې د لپې په منځ کې ونيو.
اوږدو نريو توربخونو ګوتو يې اورلګيت ولګاوه.
سر يې په لپه باندې ورټيټ شو.
سګرټ يې بل کړ او ژر يې يو لوى کش ځنې وکړ.
سګرټ يې په ښي لاس کې ونيو.

خوله يې خلاصه کړه چې اورلګيت مړ کړي خو اورلګيت سوړ شمال مړ کړ.
پټو يې له اوږې خطا کړه او بېرته يې سمه جر کړه.
- ابراييمه، څه چورت وهې؟
- د اکا زو، نه پوهېږم. د اغا مړی مې کلي ته يونه ووړ. تول مې پرې خپه کړل. اوس په کوم مخ کلي ته کډه يوسم؟
- هغه، هسې بهانه وه. که دې ترونه د اغا په غم کې وای نو په ژوند کې به يې ولې پوښتنه نه کوله. هېر دې دي چې هر څوک به وطن ته تلل، يا به کاکا يا به د ما دادا ترونو ته د بورو او چايو ګوړو بوجۍ لېږلې چې ودرېږه دوی خواران دي، هلته قيمتي ده خو هغوی به څه کول؟ هم به يې چای و بوره خوړله او هم به يې زياړې ورته کړلې چې دا دووس خلقيان والله که پرېږدو. تا ته لګيا وو چې د کاکا جنازه به کلي ته راوړې نو زما دادا چې شهيد شو، ولې جنازې ته رانه غلل. خبر مې ورکړ چې که راځئ زه به پخپله درپسې درشم، په طياره کې به مو راولم او بېرته به مو ورسوم خو ځواب يې راولېږه چې د کافرو جنازه نه کېږي. راغلي دې نه وای، تکه توره بلا ورپسې خو چې دا مرداره خبره يې هم نه وای کړې. ځان به نه ګرموې. هغوی ما و تا ته ګرم دي، موږ ورته نه يوو ګرم.
جمال پر بايسيکل پښه واړوله، ويې ويل: ځه چې ځو! په لاره کې دې چورت ووهه.
کور ته چې ورسېدل، زرمينه يې مخې ته ورغله. ويې ويل: سړيه چېرته وې، راځه چې لالا مې تا ته منتظر دی. جماله وروره ستړی مه شې.

ابراهیم بایسیکل د ہوالـه تـه ودراوه، ویـې ویـل: مـا ویـل زه بـه یـې پوښتنه وکم خو ښه شو چې دی راغی. ټول سره ښه دي؟
- ښه دي شکر، وایي پېښور ته کډه باروي. راغلی دی چې موږ ورسره بوځي.
خبیر له دهلېزه راووت، غږ یې وکړ: ښه شو چې راغلې په خیر. وخت کم دی، زرمینې درته وویل که نه؟
ابراهیم ځواب ورکړ: راته وخو یې ویل، خووو، نه پوهېږم ولله چې څه ووایم.
زرمینې نېغ وروکتل: څه چورت وهې، وربه شو. لالا مې تیار موټر نیولی. زموږ کالي بم په کې واچوي. کابل خو خدای که بیا کابل کې.
- ښځې، تـا تـه خـو معلومـه ده. د غـالی پیسـې ایلـه د لارې کرایـه پوره کي، نورې پیسې...
خبیر یې خبره پرې کړه: اوهو ملګریه، ما ویل چې د څه شي چورت به وهې. د پیسو غم مه کوه. موټر خو مې هسې هم کرایه کړی. لویه لاری ده. په یوه کونج کې به یې تم خپل کالي واچوي. پـه پېښـور کې به یو لوی کور ونیسم. یو دوه کوټې به یې تا تـه درکم. زما زړه بم درپورې ډاډه وي. پردی وطن دی، سړی چې یو خپل دوست عزیز ولري، ښه وي. زه نو لاړم. کالي مو سره وتړئ، نیم ساعت کې به لاری راولم. خورې ځنډ به نه کیې چې په اوربند اېتبار نشته.
زرمینه په منډه د کور خوا ته روانه شوه.
خبیر چې روان شو، ویـې ویـل: جمـال جانـه، کـه تـم راسـره ځـې، مشکل به نه وي.

جمال وویل: نه، کور دې ودان. زه به کلي ته لاړ شم.
خبیر چې ووت، ابراهیم وویل: زه خو وایم کلي ته مه ځه. پېښور کې به یو کار روزګارم پیدا کو. په کلي کې به څه وکې؟
- دهقاني. خپله مځکه به وکرم. بس یې دی، دا څوارلس کاله یې وخوړه. چې لاړم، خپل حق به ځنې واخلم. اولادونه مې کابلیان خو شول، اوس به پېښوریانم شي. تر اوسه پورې خپل پردی نه پېژني. ښه ده چې یو څو شپې په کلي کېم ګوزاره وکي. زه نو لاړم چې موټر راولم. پلوشې، کالي به ژر ژر راوتړې.

دریم څپرکی

۳-۱. مهاجرت

خړ مازدیګر یوه هینو لارۍ د پل چرخي تنګي ته ورسېده. مخې ته یې د غټو او وړو موټرو اوږد کتار ولاړ وو. پنځه لس دقیقې وروسته یې د تلاشۍ وار راورسېد. په برګه دریشي کې پکول په سر ټوپکي له موټروانه پوښتنه وکړه: چې بار کدي؟
- خانه کوچ از اي بیادر استن.
- خوب عیش کدین، میرین د پشاور ګرم. وا به جان ما که ده اې خنک جان مې کنیم. بیا وطندار پایان شو.
ابراهیم تر شونډو لاندې وبونګېد: ستا سو له لاسه ځو.
- چې ګفتي؟
- هیچ، چیزې نه ګفتم.
- نې اګه ده دلت کدام ګپ اس، بګو که دلته بد کنم. زود شو که وخت ندارم.
ابراهیم ورکښته شو.
زرمینې او معصومې د موټروان شا ته په سیټ کې ځانونه غونج کړل.
ذبیح او لیمې ځانونه په دوی پورې ونښلول.
ټوپکي د موټر باډۍ ته وروخوت.

ببو له اسماعیل سره د کالیو په منځ کې ناسته وه، سړی یې چې ولید، مخ یې په پلو پټ کړ.
دواړه تر ستوني په بړستن کې پټ وو.
ټوپکي د کالیو په منځ کې څو ځایه تېره سیخ ورومنډه، بیا یې کښته راټوپ کړل: قاچاق ماچاق خو نداري؟
- نې، کل اش سامان خانه اس.
- مره بل اشه.
- چند بتم؟
- برو که چوچه دار استي، همي ده هزار بتې از زیات اش ما ره تېر.
- یک کمې مراعات کو، بېچاره مردم استیم.
- تو مثلی که به انسانیت نه مې فامي.
دې سره یې د ټوپک قنداغ پورته کړ چې ابراهیم ووهي.
ابراهیم ژر جیب ته لاس کړ. لس دانې زرګونونه یې ببل کړل.
ټوپکي په بېړه پیسې واخیستې او په سر یې اشاره وکړه چې مخ دې ورک کړه.
ابراهیم چې سیټ ته وخوت، موټر حرکت وکړ. موټروان وویل: څو یې درنه واخیستې؟
- لس زره.
- عجب کاپر خلک دي. په اوړي کې مې پلنګ کوچ و. تورخم نه مې د کابلیانو مړی په کې راووړ. سړي زامنو ته وصیت کړی و چې مړی به یې خامخا شودا (شهدای صالحین) ته راوړي. چې دقه پاټک ته ورسېدو، سړی یې ټینګ کړ چې د مړي بل راکه.
- د مړي بل؟

- قسم ده که دروغ درته وایم. سړي چې ځومره ورته زارۍ وکړي چې مړی خرابېږي، نه يې پرېخوسته. اخر ما ورته په ګوتو اشاره وکه چې پيسې ورکه پيسې، شرنګ عيله سلام. پيسې يې چې ورکلې بيا يې خوشې کو.
- عجيبه ظالم خلک دي.
- هغه يې سه کې، لګيا و چې تاسې د پېخور په يخه هوا کې سات تېروئ مونګه دلته د ګرمۍ نه مړه شو.
موټروان کټ کټ وخندل خو د ابراهيم پر شونډو ايله يوه نرۍ موسکا تېره شوه.
ماخوستن د ماهيپر له تونله ووتل او مخ په زوړ روان شول. وروسته هوارې ته ورسم شول. نيم ساعت نور يې هم مزل وکړ، موټروان وويل: وروره، شپه به همد قلته کوو. وړاندې خطره ده. تورسرې درسره دي، خه نه ده چې په دې توره شپه کې مزل وکو.
لارۍ د درې په يوه نسبتاً پراخ ځای کې د يوه هوټل مخې ته د اتو نهو سراچه موټرو په څنګ کې ودرېده.
ابراهيم له موټره کښته شو.
د غاړې په دسمال باندې يې کالي وڅنډل.
د موټر د څراغونو په تېزه رڼا کې د دوړو ګردونه ښکاره شول.
ژر ژر يې مخ او سر په دسمال پاک کړل. بيا راغی، د موټر مخکينی سيټ يې قات کړ.
ذبيح يې د زرمينې له غېږه راواخيست.
زرمينه راکښته شوه، معصومې ليمه له دواړو لاسو ونيوه او راځوړنده يې کړه.

زرمينې هغه په غېږ کې واخيسته.
کلينر د موټر د باډۍ تخته راخلاصه کړه.
تش بېلر يې ورته ودراوه او د بېلر په څنګ کې لويه پلاسټيکي ډبکه.
ببو اسماعيل راوېښ کړ. د هغه لاس يې ونيو او پخپله چې له هر ګام سره ټوخېده، له موټره راکښته شوه.
کلينر ابراهيم ته مخ واړاوه: وروره، وايم بيخي بې غمه اوسه. زه پخپله په باډۍ کې پرېوزم. مال به دې خدای ساتي، زه به يې ساتم.
ابراهيم په هوټل کې د ځان په شان يوه اوږده نرۍ کوټه ونيوه، دوه په څلورو کې به وه.
اسماعيل چې ورننوت، ترنګ شو. پښه يې په چيلمچي لګېدلې وه چې د وره په څنګ کې پر ځيګري رنګه موکېټ باندې ايښې وه.
د ګيس رڼا د خيرنو دېوالونو او لوګي وهلي چت په تياره کې ورکېدله.
ببو مخکې نورې ښځې ورپسې د نري زرغون دسترخوان له سره تېرې شوې او پر سپنجي نياليو چې ګلداره ځيګري پوښونه يې وو، کېناستې.
د هرې يوې له کېناستو سره له نياليو ګردونه پورته شول او د ګيس رڼا ته وځلېدل.
د اسماعيل په عمر د هوټلي شاګرد يوه غېږه لرګي په لاسونو کې راننوت. د کوټې بر سر ته تېر شو، بخارۍ يې ولګوله.
درې واړه ماشومان بخارۍ ته جوخت کېناستل.

زرمينې او معصومې کباب وروغوښت، نورو قابلي.
زرمينې د ګوتې په اندازه وړې پيالې له شنو چايو ډکې کړې،
ويې ويل: دا چای ولې داسې خړ ښکاري؟
ابراهيم وويل: د سيند اوبه کله کله خړېږي.
- وی، دا د سيند اوبه دي؟
- نه، د زمزم اوبه دي، ته لا په دښته کې هم د نل اوبه غواړې؟
غوښه به ښه ژدويې چې ناروغه دې نه کې.
ډوډۍ خلاصه شوه. ابراهيم سر ته بالښت کېښود، اوږد وغځېد.
هوټلي دسترخوان ورټول کړ.
له هغې خوا چې راغی، بړستنې ورسره وې.
په دوو وارو يې پنځه ځيګري بړستنې راوړې.
ببو سم له لاسه يوه بړستن پر ځان وغوړوله خو زرمينې د ګيس رڼا
ته د بړستنې مخ او شټ ته په ځير سره وکتل. ويې ويل: زه خو يې
والله که واغوندم. ته وګوره ځيګري رنګ يې د خيرو له لاسه تور
اوښتی.
ابراهيم وويل: هلته يې کوټه کئ، زه به مو خپلې له موټره راوړم.
ابراهيم په درووند خوب ويده و، چې چا ور وټکاوه: جګ شئ چې د
لمانځه وخت دی.
راکېناست. سترګې يې ومومښلې. غږ يې وکړ: ببو! وېښه يې.
- هو، زو يه د ټوخلي د لاسه کله ويده شوې يم.
ابراهيم لاسي څراغ ولګاوه.
د کوټې له وره سره يې بدنۍ پيدا کړه.

د بخارۍ په سر کې له ایښې غټې چاینکې څخه یې تودې اوبه په بدنۍ کې واچولې او د باندې ووت.
د باندې د ډیزلي موټرو د لوګیو بوی فضا ډکه کړې وه. موټرونه ټول چالان وو. د هینو په څنګ کې څو نورې لارۍ هم ولاړې وې.
ابراهیم لا لمونځ نه و خلاص کړی چې د موټروانانو غږ یې واورېد: هلئ حرکت وکئ چې ځو، د تورخم مسافر ژر کوئ، هلئ.
ابراهیم لنډه دعا وکړه، په منډه کوټې ته لاړ.
له هغې خوا له ښځو او ماشومانو سره بېرته راووت.
هغوی یې موټر ته وخېژول او پخپله لاړ د هوټل له دروازې سره مېز ته ودرېد. د بېګاه حساب یې خلاص کړ او په منډه موټر ته وخوت.
د درې چپ لاس ته د غرونو پر سر د لمر تتّه رڼا لګېدلې وه چې لارۍ د زرداد پاټک ته ورنژدې کېده.
ابراهیم له جیبه د پیسو بنډل راوایست. څو دانې زرګونونه یې بېل کړل او په بغل جیب کې یې ننه ایستل. نورې پیسې یې زرمینې ته ورکړې چې پټې یې کړي.
په پاټک کې یو رېرور په یوه لوړه کې پر دوو پښو ناست و، په پټو یې ځان داسې پیچلی و چې یوازې یې سترګې ښکارېدې.
درې نور ټوپکیان لاندې د سړک په منځ کې ولاړ وو.
ابراهیم ورکښته شو. پیسې یې له جیبه راوکښلې. ټوپکي اول دانه دانه وګڼلې بیا یې د هر زرګون مخ او شا ته په ځیر وکتل.
ویې ویل: کمې دي، نورې راوباسه.

- والله که یې لرم. څه چې راسره وې، په نورو پاټکونو کې یې رانه واخیستې.
- لانجه به نه کوې، که نه خیر به دې نه وي.
- قسم دی که یې لرم. دا ته، دا مې جیبونه.
ټوپکي یې جیبونه تلاشي کړل.
خولۍ یې له سره ایسته کړه، د خولۍ ګرد چاپېره یې په ځیر وکتل. بیا یې لاسونه د ابراهیم تر جمپر لاندې تېر کړل، په څټ او ولي او ملا یې لاس ورتېر کړ.
د پرتوګ انډ ټوله دوره یې وپلټله.
جورابې او بوټونه یې ورباندې وکښل.
خو یوه روپۍ یې هم پیدا نه کړه.
په لوړه ناسته ږیرور ورغږ کړ: څنګه چل دی؟
ټوپکي وویل: لس زره یې راکړي، وايي نورې نشته.
سړي چیغه کړه: سپیه، ویې نیسه.
ابراهیم شاوخوا ته ترهېدلی وکتل چې سپی به له کومې خوا ورځي. خو سپی نه ښکارېده.
د سړک له بلې غاړې په لویه ږیره او اوږدو برېتونو کې یو سړی، تکې سرې سترګې، جینګه خوله، زیړ غاښونه راښکاره شو.
د ابراهیم خوا ته یې ورمنډه کړه.
په ورانه باندې یې خوله ولګوله. غاښونه یې ټینګ کړل.
د ابراهیم بوغارې پورته شوې.
په لاسونو یې د سپي سر پورې وواهه خو نورو ټوپکوالو یې لاسونه ټینګ کړل.

زرمينې د موټر له کړکۍ څخه لس دانې زرګونونه ورواچول، ويې
ويل: د خدای روی ومنئ خوشې يې کئ، دغه ټولې پيسې
درواخلئ.
يوه ټوپکوال ورغی. پر ځمکه تيت شوي زرګونونه يې دانه دانه
ورپورته کړل.
په لوړه کې ناست ږيرور سپي باندې غږ وکړ: بس يې دی، خوشې
يې که.
ابراهيم ګوډ ګوډ روان شو او موټر ته وروخوت.
څنګه چې پر چوکۍ کېناست، په پايڅه يې لاس تېر کړ، اووف
يې وويل، ورون يې وسولاوه.
پايڅه يې د سرې په داړو سورې شوې وه.
زرمينې وويل: ډېر يې ژوبل کړی يې؟
- سخت درد کوي.
د کلونيا بوی پورته شو.
زرمينې ورته په کلونيا لوند کړی دسمال ونيو: هه، په دې باندې
يې وتړه چې ګزک ونه کې.
په سروبي، سرخکان، درونټې او تر تورخمه پورې په هر ځای کې
پاټکونه او شکول وو.
له تورخمه چې واوښتل، موټروان وويل: نور به نو غم نه کوئ. دې
خوا ته ان تر پېښوره بيا سمه مسلماني ده، پوليس خپلې پيسې
اخلي خو په سپيو سرې نه داړي. هاهاها
خو نورو ونه خندل.
د مازديګر له اذانه سره لاری کارخانو ته ورسېده.

خبير تيار ورته ولاړ وو.
هغه له خپلې کورنۍ سره په سراچه کې راغلی و او غرمه را رسېدلی و.
د حيات آباد په دربيم فېز کې يې دوه پوړيز کور کرايه کړی و.
درې مزدوران د کور له وره سره تيار ناست وو.
دوی چې ورور رسېدل، خبير ابراهيم ته کړه: ته دې دمه جوړه کړه، زه به کالي په مزدورانو راکښته کړم.
نيم ساعت وروسته چې ابراهيم لامبېدلی راووت، مزدورانو غالۍ څنډلې او په کوټو کې يې هوارې کړې وې. نور کالي يې په دهلېز کې ايښي وو.
خبير د لارۍ باډې ته وروخوت. چارچاپېره يې سترګې وغړولې، هېڅ شی پاتې نه وو.
راکښته شو. د موټروان کرايه او د مزدورانو اجوره يې ورکړه، رخصت يې کړل.
تر ماښامه پورې ښځې سره لګيا وې. توشکې يې هوارې کړې او نور سامان يې په الماريو او پخلنځي کې ځای پر ځای کړل.
سرونه خوندي شوي وو او اوس يې بايد د ګېډې غم کړی وای.
ابراهيم به هره ورځ ملابانګ د بوړۍ له پله سره د مزدورانو اډې ته ته.
په ټوکرينه کځوړه کې يې يوه جوړه زړې جامې او زاړه بوټونه په شا، غرمې مهال به بېرته وچې شونډې راستون شو.

په لسو ورځو کې ايله يوه ورځ کار ورته پيدا شو ، هغه هم داسې چې ماښام ټيکه دار د اتيا پر ځای شپيته کلداري ورته ورکړې چې: کابليه، د تا کار نه دې زده. سبا له به نه رازې.
په اډه کې يې له نورو مهاجرو سره سلام عليک پيدا شو.
يوه ربړي والا مشوره ورکړه چې ربړه دې کرايه کړي او پياز او آلوګان دې وربانديې خرڅ کړي.
همداسې يې وکړل خو هره ورځ به پوليسو ځوراوه.
نيمايي ګټه به پوليسانو ځنې يووړه، وهل ټکول او سپکول هم ورسره.
غوږونو يې د «مهاجره، کابليه، ګيلم جمه» له اوريدو سره حساسيت پيدا کړی و. دغه حساسيت هغه مهال لازيات شو چې يوه ورځ يې په صدر کې د سړک له دې غاړې پورې غاړې ته پر هوايي پله تېرېده چې څو هلکانو دوربينونه په لاسونو ناري وهلې: «راشه کابلۍ وګوره، ګيلم جم وګوره، په دوه دوه روپۍ.»
ده ورته دوه کلداري ورکړې. دوربين ته کېناست. که ګوري چې د نجونو لوڅ عکسونه په کې ښکاري.
د نورو د هر چا خپل نومونه وو «امجد ، شاهين، تسليم، سرفراز، جهانګير، سلمان...» خو دی چا په نامه نه باله. پوليسو به هم مهاجر يا کابلی باله، دوکاندار او خريدار هم. پېښوريان خو لا خير، په خپله افغان مهاجرو چې پخوا يې هجرت کړی و ، هغوی به هم ځينو ګيلم جمعي او ځينو سکر شصت والا مهاجر باله.
دوه مياشتې دغسې ووتې.
ابراهيم ورځ تر بلې ډنګرېده.

په دې موده کې زرمينې ورته څو واره وويل: د دې وړو کارونو څه نه جوړېږي. زه خو وايم چې لالا سره مې کار وکه چې سمه ګوزاره مو پرې وشي.

خو ده هر ځل يوه خبره کوله: خپله لاسه ګله لاسه.

يو مازديګر د ناصر باغ په سړک باندې سخته ګڼه ګوڼه وه.

د يوه مهاجر خرګاډی په هوا شوی و او لاره يې بنده کړې وه. خرګاډی نه چې خر پخپله په هوا شوی و. بار درونـد و ، ګاډی په ځمکه لګېدلی و ، خر يې په هوا کې معلق درولی و.

له هغې خوا پوليس راغی ، چيغه يې کړه: وه مهاجره ، ايسته که دا ګلبدين دې مړه ، لاره خلاصه که.

دغه پوليس نيم ساعت مخکې ابراهيم ته درېدلی و چې پيسې ورکړي خو ابراهيم لا سودا نه وه کړې.

د ابراهيم ربړې ته چې ورسېد ، په سوټي باندې يې ربړه وډبوله: اې د ګلبدين زامنو ، شا به لاره خوشې کئ.

ابراهيم ورو وبونګېد: ګلبدين خو ستاسو سوغات دی.

پوليس وروګرځېد: مهاجره ، سه دې ووې؟

- هېڅ.

پوليس د لښتې وار وربانديې وکړ. د اوږې په راوتلو هډوکو يې ولګېده.

ابراهيم خپله اوږه ټينګه کړه.

پوليس يې لينګيو ته لښته ونيوه. پر لـه پسې پنځه شپږ واره يې پرې وکړل: د خره بچيه ، د رنډۍ زو ، ...

ابراهیم یې لښتې ته لاس واچاوه، چیغه یې کړه: بې ناموسه، څه مې کړي دي؟ ولې مې وهې؟
د پولیس بل انډیوال راورسېد.
ابراهیم یې د سیند غاړې ته ورکش کړ.
تلاشي یې شروع کړه.
جېبونه، پایڅې، لستوڼي، ټول ځایونه یې وکتل.
بیا هغه بل پولیس یې جېبونه تلاشي کړل.
له یوه جېبه یې د چرسو تلی راوکیښ، ویې ویل: اوس مې سمګلر پیدا کړ. والله که رانه خلاص شې، د چرسو سمګلنګ کوې هه؟
په رکشا کې یې کېناوه.
پولیس یې څنګ ته کېناست.
پولیس رکشا والا ته وویل: تهانې ته ځو.
رکشا روانه شوه.
سپین جومات ته چې ورسېدل، رکشا والا وویل: سړیه، یو پنځه سوه ورکه چې خوشې دې کې.
پولیس وویل: والله که یې په زرو روپو خوشې کم. سه اسانه خبره خو نه ده. په چرسو مې نیولی.
ابراهیم وویل: والله که روپۍ رانه واخلې.
رکشا بیا یو څه مزل وکړ.
بیا د سړک څنګ ته ودرېده. رکشا والا ابراهیم ته مخ واړاوه: ګوره، خه سړی یې، یو زرګون ورله ورکه، زان خلاص که.
ابراهیم بیا وویل: والله که یوه روپۍ ورکم.

- خوخه دي خپله. خو که یې تهانې له د ننه کړې، والله که بیا په لس زره ورنه خلاص شې.
- چې هر څه کېږي، ودې شي.

دی یې تهانې ته بوت. هلته چې ورسېدل، پولیس ابراهیم ته مخ واړاوه: ورکه د رکشې کرایه.

ابراهیم شل روپۍ ورکړې.

رکشا والا پولیس ته وکتل: صاحبه، دا خو کمې دي.

پولیس وویل: ورکه یو پنځوسی بلم ورکه، مړه.

تر سهاره پورې چا خوب ته پرې نه ښود. په هرو دوو ساعتونو کې به پولیسان بدلېدل.

نویو پولیسانو به هغه زړې پوښتنې بیا بیا له سره کولې: خه نو شابه، دا راله اووایه چې چرس نه به غیر نور د چې شي سمګلنګ کوې؟ پوډر د چا نه الې؟ ګیراکان دې سوک دي؟ ګیراکان دې راله وخییه...

ده به قسمونه کول چې په ټول ژوند کې یې لا چرس په لاس کې دی نیولی خو چا نه اورېده.

له هر انکاره سره د وهلو ډبولو یوه جوپه.

سبا غرمه مهال خبیر ورورسېد او دی یې له تهانې راوایست.

هغه په هماغه اولو ورځو په کارخانو کې دوکان جوړ کړی و او د پولیسو ژبه یې زده کړې وه. پنځه سوه کلداري یې ورکړې چې ابراهیم خوشی کړي.

خبیر ورته وویل: نور دې بانې مانې نه منم. سر له سبا به د ما سره په دوکان کې کار کیې. که د ځان د پاره یې نه کیې، زما د پاره یې

وکه. دوکان په یو کس نه چلېږي. په بل چا باندې اعتبار نه شم کولای، ته مې خپل یې. هغه تنخواه چې بل ته ورکوم، همغه به تا ته درکم.
دا ځل ابراهیم له ضده تېر شو.

۲-۳. نوې هیله

معصومه په دې ورځو کې په ځان کې ډوبه وه. پښبنور کې ګرمي ډېره وه، هره ورځ به یې لامبل خو نن بیا دوه واري تر اوبو وو تله.
هېنداري ته ناسته وه د املـه پـه تېلـو یـې ویښـتان غـوړ کـړل. د ویښتو هر تار یې جلا جلا وکتل چې کومه دانه سپین ویښته خو به پکې نه وي پاتې.
مخ یې په کریمو غوړ کړ.
د دوا ړو لاسونو د ګوتو په سرونو یې د مخ پوستکی وسولاوه.
څو شېبې وروسته یـې د مـخ پوسـتکی نـرم او تـر پخـوا سـپین ښکارېده.
هغه ګونځې چې د ډېر ډنګروالي په وجه یې د خولې پـه څنډو کـې جوړې وې، ورکې شوې. تـه وا چې کـریم بـه یې مـخ پړسولی وي، ځان ته تر پخوا لږه چاغه ښکاره شوه.
د معصومې سترګو د سینګار د مېز پر سر د کریم او لب سیرین د ډبلیو خوا ته کتل.
چا یې سترګې ورپټې کړې.
معصـومې یـې پـر لاسـونو ګـوتې وموښـلې. تـر مړوندو پـورې یـې خپـل لاسـونه وروغځـول. بیـا یـې ښـی لاس د هغـې اوږه او سـر تـه پورته کړ.

د زرمینې غوږ والی یې پر لاس ولګېد. ویې ویل: «ومې پېژندلې، وربنداره یې.»

زرمینې وویل: واه واه ! څومره ښایسته شوې یې. که بل څوک دې ووینې، بیخي به پوه نه شي چې دا هماغه معصومه ده.

- ریښتیا وایې؟

ـ خود.

ـ دا خو ستا له برکته دي. که نه نو ما به دومره پیسې له کومې کولې چې داسې شیان واخلم.

ـ اې لیونۍ، زما او ستا یې لا څه مانا؟ چې هر څه دې پکار وو بس په ما غږ وکه.

ـ خیر یوسې. هسې هم زه نو څوک لرم؟ ببو خوارکۍ د بلې زمانې ښځه ده. خور نه لرم. بس همدا ته مې هر څه یې.

هغه حیرانه وه چې په دې ورځو کې د زرمینې ژبه څنګه پسته شوې ده؟ څنګه له دې سره یې ګوزاره ښه شوې او مهرباني یې زیاته شوې ده؟

کله کله به یې پر دې خبرې ډېر فکر کاوه خو کوم ځواب یې ورته نه شو موندلای. بیا به یې ځان سره ویل: څه یې کوې هسې خدای راباندې رحم کړی. خدای دې وکړي چې تل همداسې پاتې شي.

نور نو یوازې ببو نه وه چې د معصومې خبرو ته غوږ ونیسي. اوس یې له زرمینې سره هم د زړه خواله کولای شوه. زرمینه یې ملګرې شوې وه. د دوی طبعې سره لګېدلې وې.

معصومې ته د ببو په څېره کې د یو ډول پټ خپګان نښې ښکارېدلې. دې به اکثره وخت له زرمینې سره ناسته پاسته کوله

نو څوک نه وو چې له ببو سره مجلس وکړي. ببو ورته حال نه و ویلی خو زرمینه پرې پوهېدله چې خپه ده.
له هغې سره د معصومې د کیسو رنګ هم بدل شوی وو. کله کله به د معصومې زړه پرې وسو. څنګ ته به یې ورغله. د چوترې لاندې سیوري ته یا په کوټه کې به ورسره کېناسته، څو شېبې به یې دا غرها غر ویشتنه خو چې څنګه به زرمینه د پخلنځي په لور یا بله خوا روانه شوه او دې ته یې په لاس اشاره وکړه چې پسې ورشي نو بیا به یې ځان نه شو ټینګولای. ببو ته به یې پلمه وکړه چې پلانکی کار مې پاتې دی، زه به لاړه شم، ژر بېرته راځم.
ببو به موسکۍ شوه خو څه به یې نه ویل. په کوټه کې به یې خپلې سترګې په چت کې ګنډلې. خدای خبر چې د چت او سپنیز ګاډرونه به یې څو ځلي شمېرلي وي.
ببو کله کله دومره په چورت کې ډوبېدله چې ان د لمسیانو ټوپونه یې هم نه لیدل چې په کوټه کې به پورته پورته غورځېدل. هله به یې له خولې اخ ووت چې کوم لمسی به یې پر دې باندې ولوېد او نس یا پښه به یې ورخوږ کړه او معصومه به راغله، ماشومان به یې له کوټې وشړل.
څنګه چې د زرمینې او معصومې زړه د ښمنې ورو ورو پر دوستۍ اوښتله، د کابل جګړې هم کرار کرار سوکه کېدلې.
د طالبانو د راتلو اوازې ګرمې وې. څوک چې به له کندهاره یا له خوسته پېښور ته راتلل، د طالبانو د ښه سلوک او ګوزارې کیسې به یې کولې. هغوی به ویل چې د طالبانو په واکمنۍ کې غلا

نشته، پاټکونه یې لرې کړي دي، ظاهر خاني امنیت یې برقراره کړی.

معصومې د طالبانو د کامیابېدو دعاوې کولې. د هغې سترګو د یوه بل زېري د راتلو لاره هم څارله. زرمینې ورته ویلي وو چې کوم سړی یې ورته موندلی دی.

د زرمینې غږ هغه له چورته وایسته: څنګه داسې موسکۍ موسکۍ کېږې؟

معصومې سترګې خلاصې کړې.

لپه شوې لاسونه یې پر مخ راتېر کړل.

همداسې چې جګېدله، په دواړو لاسو یې د جای نماز دوې څنډې هم راپورته کړې.

زرمینې ته یې مخ وروااړاوه.

شونډې یې سره نه ورتلې.

جای نماز یې قات کړ، ویې ویل: هېڅ، هسې یوه خبره مې په زړه کې ګرځېده.

ـ ښه. ګوره، ورور دې وریجې راوړې دي، راځه چې سره پاکې یې کو.

ـ سمه ده. چېرته کېنو؟

ـ هلته په چوتره کې.

ـ ولې په کوټه کې یې نه پاکوو؟

ـ دلته تیاره ده کنه.

ـ پروا نه لري. په چوتره کې خو بېو ناسته ده. بیا خو سره کیسې نه شو کولای.

ـ خوره کې، دلته خو زما سترګې کار نه کوي.

ـ پروا نه لري. ته مازې راته کیسه وکه. وریجې به زه پاکې کم.

ـ ښه؟ نو سمه ده.

د پراشوټو سپین دسترخوان یې وبړ کړ. وریجې یې په منځ کې کوټه کړې.

څو شېبې چوپتیا وه.

معصومه د دسترخوان څنډې ته ناسته وه. د وریجو له کوټې یې د ګوتو په سر وریجې را اخیستې، خپلې مخې ته یې شیندلې او شګې، د ډبرو ټوټې، خس او د وریجو توري دانې یې ترې لرې کولې.

حیرانه وه چې خبره له کومه ځایه پیل کړي. زړه کې یې ویل چې کاشکې زرمینه پخپله په خبرو سر شي.

همدې چورت کې وه چې زرمینې وپوښتله: څنګه، وریجې خو به ډېرې ناپاکې نه وي؟

ـ ناپاکې خو دي. څه وکو، ورور خو مې هروخت په پټو سترګو سودا کیي.

ـ ریښتیا وایې. ها د بلې ورځې کچالان دې ولیدل.

ـ هو ومې لیدل. نیمایي پکې خوسا وو. په دومره خوارۍ باندې پیسې ګټي خو بیا یې داسې لګوي چې ته وا اوبو راوړي دي.

ـ سودا اخیستل دې څوک زما له وروره زده کي. هر چېرته چې وي، خدای دې یې ښاد لري. په بازار کې چې به تر هغه ښه شی نه و، هغه به د ما لالا اخیستل.

ـ ریښتیا هم لالا دې تکړه دی. خو ، هغه شکر په وس کې ښه و.

- شکر چې ښه دی. څه غلا خو یې نه ده کړې، د چا مال خو یې نه دی خوړلی.

معصومه پر خپلې خبرې پښېمانه شوه چې دا دې څه وکړل؟ روغ مجلس دې خراب کړ.

ویې ویل: زر واري شکر. چا ویلي دي چې غلا یې کړې ده. ټولو ته مالومه ده چې بل ورور دې په لندن کې خواري کوله، ده دلته. پیسې یې حقې حلالې دي.

د زرمینې د تندې ګونځې ورکې شوې. ویې ویل: خدای دې ستا نصیب هم په داسې ځای کې وکي چې د خواری رنګ ونه وینې.

معصومې داسې لویه ساه واخیسته چې ته وا تر اوسه به یې چا د ساه ایستلو مخه نیولې وه. د زرمینې خبره یې له لنډې خندا سره بدرګه کړه.

څو شېبې بیا سره غلې وې.

دغه چوپتیا پر معصومې وغمېدله.

دا ځل یې پخپله پیل کړه: یو وخت کې به مو بغلانې وریجې خوړلې. څومره خوږې وریجې وې. دغه سیله هم بده نه ده خو خدای دې هغه پرمل ووهي چې په کابل کې مې زړه ورنه شین و ، په وچ زور به مې تر ستونې تېرولې.

زرمینې وویل: زما بابا به هر منی په وریجو پسې کندوز ته تله. یو کندو یې خاص د نیک پی وریجو ته اخیستی و. هی هی د کنجد له تېلو سره به یې عجب خوند کاوه.

ـ هغه وختونه به بیا په خوب کې هم ونه وینو. رېښتیا تا ویل چې هغه سړی د وریجو دوکان لري؟
ـ کوم سړی؟
ـ هغه بل.
ـ کوم هغه بل؟
- ځه، ورک کوه یې توره بلا ورپسې.
زرمینه په خندا شوه: ښه نو هغه بل یادوې؟
معصومې د لاس وریجې بېرته په زوره د ناپاکو وریجو پر کوټې وشیندلې، تندی یې تریو کړ: زه نو دومره خواره شوم چې اوس راپورې ملنډې وهې؟
ـ اې ساده گلې! ولې به ملنډې وهم. هسې مې ځورولې. هو هغه د وریجو، د اوړو او غوړیو دوکان لري. وایي سم دم گوزاره یې جوړه ده.
ـ دوکان یې چېرته دی؟
ـ په ریشخورو کې. کور یې هم هماغلته دی، دوکان ته یې نژدې.
ـ تا یې کور لیدلی؟
ـ نه، ما نه دی لیدلی خو شفیقه یې د کور نښې راته ویلې دي. د شفیقې دوې تر کوره سړک ته نژدې دی.
د ببو راتگ د هغوی مجلس خراب کړ خو د معصومې په ماغزو کې ټوله ورځ د هغه فکرونه گرځېدل. په خیال کې یې د هغه انځور کله یو خېل او کله بل خېل جوړاوه خو په هر تصویر کې به هغه یو دنگ، برېتور هډور سړی و.

د معصومې په ګومان د هغه عمر له دېرشو پورته او تر څلوېښتو کم و ځکه چې زرمينې ورته ويلي وو چې سړی کونډ دی، ښځه يې مړه شوې ده.

معصومې به په خيال کې هر وخت هغه په سپينو کاليو کې له کندهارۍ غاړې او پېښوري تور واسکټ سره ليده.

زرمينې ويلي وو چې هغه بېسواده دی خو د معصومې په جوړ کړي تصوير کې د هغه د واسکټ په برني جيب کې د يوه قلم نکلې سرپوښ ښکارېده. ږېره يې خرېيلې او ويښتان يې نه دومره زيات او نه ډېر کم، پيکی يې له کينه ښي طرف ته اړولی وي. همدا د معصومې په ذهن کې د «هغه بل» خيالي تصوير و.

د معصومې او زرمينې د هرې ورځې خبرې اترې همدا وې.

معصومې به چې د هر څه په هکله خبرې کولې، يو ځل به يې خبره په وريجو يا د شفيقې په پلمه په ريشخورو راوستله او زرمينې به هم لکه د دې په مطلب چې پوهېدله، د «هغه بل» نکلونه به يې ورته کول.

د معصومې په زړه کې تلوسې په څپو وې. هغه به څه رنګه وي؟ ښايسته به وي که نه؟ مور او خور به يې په ګوزاره کې څه خپل وي؟ کور، د کور چارې او لسګونه نورې پوښتنې د معصومې په ذهن کې لرې برې کېدې او پخپله به يې ورته ډول ډول ځوابونه جوړول.

خبير دوی يو نيم کال په پېښور کې پاتې شول. بيا يې دوکان خرڅ کړ او له ټولې کورنۍ سره لنډن ته لاړ.

ابراهیم د کار و بار چل یو څه زده کړی و. په کارخانو کې یې شو کېس (ویټرین) درلود. بټوې، لاسي څراغونه، چینایي راډیوګانې او نور واړه برقي شیان یې خرڅول.
په نوتیه کې یې یو کور کرایه کړی و چې درې کوټې او دوه تشنابونه یې وو.

۳-۳. د کلي حال

په هماغه ورځ چې ابراهیم دوی د پېښور خوا ته راغلل، جمال کلي ته لاړ او بیا یې حال نه شو معلوم چې څه یې وکړل.
ابراهیم یوه ورځ په کارخانو کې یو کلیوال ولید، د هغه په لاس یې جمال ته خط ولېږه، د کور او دوکانګي ادرسونه یې ورته ولیکل خو ځواب یې رانه غی.
د خط تر لېږلو څو اوونۍ وروسته ابراهیم د خپل شو کېس شا ته ناست و چې سترګې یې د جمال پر اولادونو ولګېدې. دوی له خپلې مور او یوه تربور سره وو، ټول سپېره مخونه، چپلکې په پښو، خیرنې جامې، ببر ویښتان.
ابراهیم د جمال پوښتنه وکړه.
چا ځواب ورنه کړ.
د ماشومانو په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، د مور یې سونګا شوه.
ابراهیم ژر ژر شو کېس بند کړ.
مخامخ دوکاندار ته یې وویل: ما ته مېلمانه راغلي، زه به لاړ شم. که تکلیف نه وي، بیا دغه شو کېس دننه که.
ټکسي یې ونیوه، دوی یې کور ته بوتلل.
جمال مړ و.

پلوشې د غريو او ژړاوو په منځ منځ کې کيسه وکړه: کاشکې يې د تا منلي وای. کلی نه و، غم و. اول سر کې چې لاړو، په محکمه باندې دعوا وه. ترونو يې حق نه ورکاوه چې پلار دې خلقي و، په ميراث کې حق نه لري.

دی ورته رټې شو چې که شريعت راسره کوئ که نرخ او رواج، زه درته ولاړ يم.

په يو شوا خون يې خپله محکمه وګټله.

نه يې شپه مالومه وه نه يې ورځ، درګرده به لګيا و، د محکمې کار به يې کاوه.

دوه کوټې يې جوړې کړې، په يوازې سر.

ما به ورسره خټه جوړوله، ماشومانو به په خټه باندې ختل. بيا به دی د دېواله په سر و، ما به په بېلچه خټه ببلوله، ماشومانو به لاس په لاس ورته رسوله.

د کابله راوړې پيسې ټولې د ټېکټر په کرايې لاړې. هره غرمه مو خوراک تروې وې. خپله غوا مو نه وه، هلکانو به د بل کلي نه راوړلې.

يو څو دانې چرګې مې ساتلې وې، هګۍ به مو په نوبت سره خوړلې. غنم مو چې ورېبل، د چای ګوړې پيسې پيدا شوې. بل فصل ته مو مې او جوار کرلي وو. نوې مو ګوزاره يو څه سمه شوې وه چې ظالمانو وويشت.

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ببو، زرمينې او معصومې ټولو ورسره ژړل.

ابراهيم سر پر زنګانه ايښی و.

پلو شې چې زړه په ژړا تش کړ، بیا یې کیسه شروع کړه: خدای دې یې تباه برباد کي. کاپر به دا سې ظلم چا سره نه کي لکه دوی چې د موږ سره وکو.
دا شپږ میاشتې مو په محکمه دعوا وه. د مشر تره زوی یې د عربو نه راغلی و، هغه ګل ولي خان یې چې بولي. حاجي نه و، تیار شیطان و.
چې خنګه راورسېد، په دویمه ورځ یې دعوا شروع کړه. دغه شپږ میاشتې مو د زړه وینې ورسره خوړلې. چې دا درېیمان شول، دا د خلات پیسې شوې، چې هله ورته چرګ حلال که.
درېیمان را سره ستړي شول؛ خو دوی خدای شرمولي یوه نه منله.
یوه ورځ جمال بېلچه را واخیسته، له کوره ووت چې په پولو کې د مړو سوړې پټې کړې. چې ګوري ګل ولي خان لګیا دی پوله ړنګوي. چې ولې؟
ویل یې: که دومره رټې یې خو منع مې کړه.
جمال پرې ورمنډه کړه، بېلچه یې ورته ونیوه. ښه یې وډباوه.
هغه بې غیرت د کور خوا ته منډه کړه.
چې بېرته راووت ماشین یې په لاس کې و.
اخ چې زما په مخ کې خو یې نه وای ویشتلای.
بیا یې ژړا زور واخیست.
د جمال اولادونو هم دا وار په زوره وژړل.
ابراهیم د هغوی په سر باندې لاس ورتېر کړ خو خبرې یې نه شوې کولای.

ببو د پلوشې سر په سينې پورې ولګاوه. څټ يې وروسولاوه خو د خپلو اوښکو مخه يې هم نه شوه نيولای.
پلوشې اوښکې پاکې کړې، ويې ويل: ما ځان وروررساوه.
همدومره يې له خولې ووتل چې ابراييم.
دغه يې آخري خبره وه.
زه پويه نه شومه چې مطلب يې څه و خو ستا نوم يې ياد کړ.
وروسته مې په زړه کې راتېر شول چې زړه يې وو راته ووايي چې ابراييم ته به ځئ.
ابراهيم يوه کوټه دوی ته ورکړه.
د جمال ماشومان يې د مهاجرو مکتب کې شامل کړل.
مشر زوی يې کور ته نژدې د آيس کريم په يوه دوکان کې شاګرد کړ چې له مکتبه وروسته کار وکړي.
معصومې به په کور کې خياطي کوله. موسسې به رخت، تار او ستن او مشکنې ورکولې، دې به د کتلاک له مخې د ختونو په غاړه او لستونو کې مشکنې، ستوري او زرتار ګنډل.
دغه کار يې پلوشې ته هم ورزده کړ.

څلورم څپرکی

۴-۱. مرکه

ذبیح او لیمې کټ کټ وخندل.
ببو شاوخوا ته وکتل.
د لمسیانو سترګې په دې پورې ګنډلې وې.
مخ باندې یې لاس تېر کړ.
ګوته یې پر پزې ومونبله.
خپلو جامو ته یې هم وکتل.
په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې. ویې ویل: څه خبره ده؟ په ما پورې خاندئ؟
ذبیح له خندا په ډکه خوله وویل: خود.
ـ ولې په ما څه شوي دي؟
ـ ببو ته لګیا یې پخپل سر خاندې.
ـ زه؟
ـ او کنه. ها بله ورځ د بېم همداسې خندل. بیا مې مور عمه ته اشاره وکړه. هغوی درپورې وخندل خو د تا هېڅ ورته پام نه شو.
د رېبارانو په راتګ سره ببو خوشحاله وه.

پرون د هلک مور او خور له شفیقې سره د دوی کور ته ورغلې وې
او سبا یې وعده وه چې بیا به ورځي.
زرمینې معصومې ته وویل: گوره، سبا رېباران ستا لیدو ته راځي
خو تر هغې چې ما درته نه وي ویلي، ځان به نه ورښکاره کوې.
ببو وویل: ولې؟

- هېڅ، بس همدا سې. زه یې په چل پوهېږم.
- سمه ده، لورې. ته پوه شه او کار دې.

سبا سهار هغوی راغلل.
داخل ببو مور او لور ته ښه په ځیر وکتل.
د هلک مور په ونه ټیټه او په رنگ تور بخونه وه. سترگې یې د
رانجو په زور ایله د لیدلو شوې وې. لنډ تندی یې له گونځو ډک و.
د پزې بره برخه یې پیته او سپږمې یې ارتې او غټې وې. د ورې
خولې دواړو خواوو ته یې گونځې داسې پرتې وې لکه اوبو ته
چې ډبره ورواچوې او شاوخواته یې څپې پیدا شي.
راوتلې نرۍ زنه یې هغه جادوگرې ته ورته وه چې ببو له لمسیانو
سره یو ځای په یوه کارتوني فلم کې لیدلې وه، هغه چې پر جارو به
سپرېدله او په هوا کې به گرځېدله.
د هغې لور فاطمه هم نوره هماغه شی وه خو په ونه یو څه دنگه او
مخ یې یو څه ښوی و. په عمر پخه ښکارېده.
د ببو په اټکل تر پنځه دېرشو به پورته وه.
په خبرو کې دواړه تېزې وې. د تلویزیون د هغو نطاقانو په څېر چې
خبرونه به یې له یاده ویل او د ببو ماغزه به یې خوړل.
دواړو په وار سره د خپل کور او ژوند صفتونه راواخیستي وو.

ډېرې خبرې فاطمې کولې. د خبرو پر وخت يې لاسونه ډېر خوځول، سترګه يې ټومبله، او يونيم ځل يې له خبرو سره خوله هم کږوله.

مجلس ګرم روان و چې زرمينې معصومه راوستله.

د پيالو پتنوس د معصومې په لاس کې و او چاينکه زرمينې اخيستې وه.

د معصومې يوازې سترګې او د پزې پورته نيمايي ښکارېدله.

تور څادر يې د ښي غوږ له پاسه راغلی، خوله او پزه يې پټه کړې او بېرته د کيڼ غوږ له پاسه تېر شوی و.

غټې سترګې يې په رانجو او ريملو لا ښايسته شوې وې او د پيکي پېچل شوي ويښته يې د وروځو سر ته راکښته شوي وو.

ان ببو ته هم تر دې مخکې دومره ښکلې نه وه ښکاره شوې.

معصومې له فاطمې او د هغې له مور سره د لاس روغبړ وکړ.

پيالې يې وړه کې کړې او د مېلمنو مخې ته يې کېښودې. پخپله د ببو څنګ ته کېناسته.

يو ځل به يې ميلمنو ته کتل او بل ځل تر سترګو لاندې زرمينې ته.

د ميلمنو څو پوښتنو ته يې لنډ ځوابونه ورکړل او کله چې زرمينې ورته په سترګو کې اشاره وکړه، ولاړه شوه.

همدا چې معصومه له کوټې څخه ووته، فاطمه د مور په غوږ کې وپسېده.

مور يې هم په کراره کوم څه ورته وويل.

هغه خندنۍ شوه، ويې ويل: ښه نو زموږ خولې به کله راخوږې کئ.

د ببو زړه په درزا شو. د تندي او د مخ ګونځې يې کمې شوې خو هڅه يې وکړه چې خپله خوشحالۍ پټه کړي. شونډې يې په زوره سره راټولې کړې، ويې ويل: خورې دا خو د ژوند ماميله ده. د يوې دوو ورځو خبره نه ده. موږ م خپل پردي لرو. دا سې ژر چېرته کېږي.

زرمينه په خبرو کې وروله بده: ببو ! دا خوارکيانې ولې ځوروې. ان له کومه ځايه راغلې دي.

ببو په لړزانده غږ وويل: لورې، يو پوښتنه موښتنه خو به موږ م کوو.

د هلک مور په بېړه وويل: زر وارې خو پوښتنه وکړئ.

فاطمه يې خبره ورپوره کړه: موږ ټول کلی پېژني. چې له هر چا د سيدانو پوښتنه وکړئ، درته وبه وايي چې څه رقم خلک دي.

ببو هغوی تر بلې جمعې رخصت کړې خو پخپله يې ځان سره کرل ربېل چې د معصومې واده به څنګه وي؟ په دې پردي وطن کې به څوک واده ته خبروي؟ جهېز به څنګه ورکوي؟ او سل خبرې نورې.

دغه خوشحالي له سلو اندېښنو سره مله وه. سړی ريښتيا ښه سړی دی؟ څه چې زرمينې او شفيقې ويل، ريښتيا به وي؟ که هغه صفتونه چې دوی يې کوي، ريښتيا وخېژي خو بيا يې ګټه کړې ده.

يو ځل يې معصومې ته وويل چې وه نجلۍ ته په کې څه وايې؟ وايي چې سړی بېسواده دی.

معصومې په بېړه ځواب ورکړ: ورور مې چې مکتب ویلی، څه ګټه یې کړې ده؟ مکتب یې څه په درد ولګېد؟ هرڅومره خواري چې کوي یوه یې نه دوه کېږي.

ببو هغې ته نور څه ونه ویل خو ابراهیم ته یې دومره وویل چې د سړي سم مالومات وکړي چې څه رقم خلک دي.

ابراهیم وویل: ښه وایې خو تر کابله څنګه لاړ شم؟

- همدلته به څوک پیدا نه شي چې دوی وپېژني؟

- زه به یې وګورم.

بله ورځ یې ببو ته حال ته ورکړ: یو سړی مې په صدر کې پیدا کړ، د ریشخور دی. ده وویل چې سیدان روغ خلک دي. نور نو خدای پوهېږي او کار یې.

د دوی کور ته د شفیقې تګ راتګ ډېر شوی و. مېړه یې هم وخت نا وخت سر ورجوتاوه. هغه د خپل کلیوال په صفتونو نه مړېده.

د ببو زړه ته د پلوشې خبرې لویه اندېښنه وراچولې وه.

هغې ویلي وو چې که دا سړی دومره ښه سړی دی نو ولې زرمینه او شفیقه خپله پېغله خور نه ورکوي چې د معصومې کوښښ ورته کوي؟

ببو دا خبره معصومې ته هم وکړه خو هغې وویل: ببو خبره دې تا سره وي. خپلې خور ته یې په لنډن کې یو سړی لیدلی. وایي ښې پیسې لري.

ببو زړه نا زړه وه خو د معصومې عمر ته او دې خرابې وضعې ته چې به یې وکتل، همدا یې خپله پرده ګڼله.

بله اوونۍ يې له فاطمې څخه د ورور عکس وغوښت.
هغې په خندا وويل: ببو په عکس باندې يې څه کوې؟ پخپله تيار راغلی، په کوڅه کې ولاړ دی.
ببو ابراهيم ورپسې ولېږه چې کور ته يې راولي.
هغوی چې راغلل، ببو او زرمينې د کوټې په پردو کې چوله جوړه کړه او معصومې د پخلنځي له نيم کښې دروازې ورته وکتل.
سړی دومره بد نه و. د څلوېښت کالو به و. دنګ، هډور سړی و.
سپينه خولۍ يې نيم سر پټ کړی وو او د خولۍ له شاو خوا تک تور ځلېدونکي ويښته راوتلي وو. د ويښتانو څټ او ږيره يې پاکه خرېيلې وه. داسې ښکارېده چې همدا اوس به د نايي له دوکانه راوتلی وي. د اوږده مخ پلنې ژامې يې له ډبلو برېتونو او لوړې پوزې سره د نارينه هيبت کيسه کوله.
همدغه شی د ببو خوښ و.
هغې به ويل چې نارينه بايد هيبت ولري.
د سيد عثمان خړې سترګې يو څه وړې او په خپلو کاسو کې ننوتلې وې او د غومبرو له راوتلو هډوکو سره يې چنداني ښې نه برېښېدې.
خو ببو په دې خبرو پسې دومره نه ګرځېده او ويل به يې چې نارينه عيب نه لري.
د ټولو سلا په همدې شوه چې دوستي به ورسره کوي.
په بله جمعه کې يې هغوی ته دسمال ورکړ.

ببو جهېز ته حیرانه وه چې څنګه یې ورپوره کړي؟ په دوی کې خو د ولور رواج هم نه و او زوم والا هم په دسمال کې ایله پنځه زره کلداري ایښي وې.

هغې خپله له موډه لوېدلې د سروزرو ګوټه ابراهیم ته ورکړه چې خرڅه یې کړي.

په پیسو یې د معصومې د جهېز لپاره یو څه لوښي موښي واخیستل.

د معصومې له کوژدې تر واده پورې درې میاشتې دومره ژر تېرې شوې لکه درې ورځې. خو تر واده وروسته هره ورځ کال غوندې وه.

معصومه یې ځنې بوتله.

دوی په پېښور کې پاتې شول او معصومه یې کابل ته بوتله.

ابراهیم او زرمینه ورسره لاړل. ماشومان ببو ته پاتې شول.

ابراهیم او زرمینه په دریمه ورځ بېرته راغلل.

سړی خوشحاله و خو زرمینې د زوم د کورنۍ بې صفتونه کول.

پنځم څپرکی

۵-۱. نوی ژوند

معصومه د ښکلي تخت د پاسه پر بخملي توشکه پرته وه. تخت ته مخامخ د سینګار پر مېز باندې د سره مرسل د ګلانو ګېډۍ او د سینګار ډول ډول سامانونه ایښي وو.
هغه راپاڅېده. ګلانو ته یې پزه ورنږدې کړه، لویه ساه یې واخیسته.
په هېنداره کې یې ځان ته وکتل.
پر غوږونو اننګو یې ګوتې تېرې کړې.
یو څه حیرانه شوه ځکه غاښونه یې تر پخوا کوچني شوي وو او لکه په لاس چې دې پېیلي وي، سره برابر وو.
شونډې یې هم تر پخوا نرۍ شوې وې.
یو وار یې ځان سره ویل چې زه بدله شوې یمه او بیا یې په زړه کې وګرځېدل چې نه زه له پخوا همداسې ومه.
یوه لاس ورته په ګیلاس کې د انارو شربت مخې ته کېښود.
دې ښي لوري ته وکتل.
ګلداره ښیښه یې جګ یې د مېړه په لاس کې و.
هغه ورته موسکی شو او بیا یې د ناکو، منو، کېلو او انګورو څخه ډکه غورۍ مخې ته ورکېښوده.
ښه شېبه دوارو په ټوکو او خنداوو مېوې خوړلې.

اخر کې سید عثمان ورته یوه دانه کېله سپینه کړه.
د دې خولې ته یې ونیوه.
په مینه یې ورباندې غږونه کول: معصومې، معصومه ګلې ! دغه یوه دانه بله وخوره، نوره دې نه ځوروم.
خو دا مړه شوې وه.
په لاس باندې یې کېله پورې وهله.
مخ یې بلې خوا ته ګرځولی و.
څنې یې پر مخ باندې خورې وې.
په نخرو یې ویل: نه، نه، بس دی. نه یې خورم.
خو مېړه یې همدا غږونه کول چې معصومې، وه معصومې !
غږونه وار په وار په زوره کېدل او د چیغو بڼه یې راخپلوله.
د وره په دربا راوېښه شوه.
خوابښې یې چیغې وهلې: معصومې ! تا ته وایم، وه د خان صایب لورې ! ترکله به خوبونه کوې؟ پاڅه تنور ولګوه. ډوډۍ پخه که چې مازدیګر شو.
معصومې سترګې وموښلې.
په ښۍ پوښتیو او په نس باندې یې درد و.
هغه پر وچ کلک ټغر باندې وېده شوې وه.
خوابښې یې توشکې ورڅخه اخیستې وې چې تا ولې په جهېز کې درسره بستره نه ده راوړې.
کولمې یې تاوېدې، ان سهار یې یوه ټوټه وچه ډوډۍ خوړلې وه، بیا یې تر اوسه په څه شي څکه هم نه وه کړې.

فاطمې ډوډۍ پرې درولې وه چې ولې بچي نه راوړې؟ شنډې غوا ته چا وابنه ورکړي دي؟ د ډوډۍ صندوق ته یې قلف وراچولی و.
معصومه په سختۍ راپاڅېده.
خپل ډنگر بدن وربانديې دروند و.
د انگړ په گوټ کې یې تناره ته ځان ورساوه.
بوټي یې پکې ورواچول، خړ، تراخه لوگي راپورته شول.
د معصومې له سترگو د اوښکو څاڅکي راوبهېدل، د غومبرو له راوتلو هډوکو یې تېر شول او په گونځې گونځې سپېره مخ کې یې لارې جوړې کړې.
څو شېبې وروسته د دې لوگیو ځای یو بل ډول تکو تورو غوړو لوگیو ونیو. د رابړ د سوځېدلو بوی هوا کې خور و.
په تناره کې زاړه بوټان سوځېدل.
ډوډۍ یې چې له تناره څخه راوابستلې، فاطمه راغله.
شگور یې ورپورته کړ او ویې ویل: وه خړمبنې! چې بیا دې چایجوش هېر نه شي. تناره ته به یې کوزوې.
معصومې د سوالگرو په شان لاس وراوږد کړ: وږې یمه.
فاطمې د یوې ډوډۍ سوځېدلې څنډه ماته کړه او داسې یې د هغې مخې ته گوزار کړه لکه سپي ته چې یې واچوي.
***
د وره له خلاصېدو سره کوټې ته د لانټېن ژېړه رڼا ورننوته.
معصومې پورته وکتل، لانټېن د سید عثمان په لاس کې و.
زړه یې په درزا شو.
پروني دردونه یې ورياد شول.

پښې او لاسونه يې راټول کړل.
د کوټې کونج ته يې ځان وځکاوه.
د سرې اوږده او غښتلې لاسونه يې کمڅيو ته ورولوېدل.
د معصومې چيغه پورته شوه: د خدای لپاره، څه مې کړي دي؟
گناه خو مې راوښه
د مېږه لغته يې پر چپ تشي برابره شوه او خبره يې ورپرې کړه.
ژړا، انگولا، زارۍ، او د لغتو او سوکان دربا په گډه سره کوټه په سر واخيسته.
څو شېبې وروسته د خوابښې غږ معصومه له وهلو خلاصه کړه:
زويه بس يې دی، ولې ځان پرې ستړی کوې. هسې له دې خرې سره دې ماغزه خورې.
سيد عثمان چې ساه يې بنده بنده کېده او ستمی يې خوت، له کوټې څخه د راوتو په حال کې وويل:
وه د سپي لورې... که بيا دې... د غرمې خوبونه... کړي وو... زه به درسره جوړ شم.
سيد عثمان هر شپه په جلا کوټه کې څملاسته.
دې ته يوازې هغه وخت ورجوتېده چې خور يا مور به يې ورته شکايت کړی و او د دې وهل به حتمي وو.
معصومې ته ببو وريادہ شوه.
په زړه کې يې وگرځېدل چې کاشکې ببو يو ځل راغلې وای.
خو ژر له خپلې هيلې پښيمانه شوه.
وريادہ يې شول چې دوې مياشتې مخکې چې ببو ورغلې وه،
خوابښې او نندرور يې ورسره څنگه چلند کړی و. اول خو يې

خوابښې له خپل بکس څخه دې ته صابون ورکړ چې مخ او لاس ورباندې پرې مينځي او د يوې مياشتې خيره په يو وار صابون وهلو پاکه کړي. بيا يې بل بکس ته کونجې واچوله. د دې پاکې جامې يې ورکړې او په غوږ کې يې ورته وويل: که دې مور ته حال ويلي وو ، بيا به دې گيله له ځانه وي.

اوږده شېبه وروسته ببو پوښتنه وکړه چې معصومه چېرته ده؟

فاطمې ورته وويل چې هغه تر اوسه وېده وه. همدا اوس راويښه شوه. مخ لاس مينځي، رابه شي.

معصومه هغه وخت دومره خواره نه وه لکه اوس خو بيا هم ببو ورنه څو ځلي پوښتنه کړې وه چې ولې دومره ډنگره شوې يې؟ ناجوړه خو به نه يې؟

خو دې ورته ويلي وو: نه، زه بيخي جوړه يم. هسې مې تاسو ته اندېښنه وي چې څنگه به يئ. نوره هېڅ خبره نشته.

په هغه ورځ څو شېبې د ببو په څنگ کې کېناسته. د ورور او کورنۍ د حال پوښتنه يې وکړه. خو خوابښې ورته سترگه وټومبله او دا جگه شوه.

چې د غرمې ډوډۍ يې تياروله، د خوابښې پيغورونه يې واورېدل چې ببو ته يې ويل: زوی مې خوارکی له ملابانگه تر ماښامه خواري کوي خو ټولې پيسې ستا د لور په دواگانو ځي. بيا کاشکې کومه گټه خو وکي. له اولاده خو يې تمه ختلې ده. بيا په ژړا سر شوه له ژړا سره يې وويل: زما قسمت خوار دی. زړه بوډۍ مې د خوارکي زوی په نصيب شوه. نه يې اولاد کېږي، نه يې د کورکار زده، نه کومه قواره لري.

ببو هېڅ ونه ويل.
ډوډۍ ته يې لاس نه ورغځېده. لکه ډوډۍ چې دا خوري.
په دوو دريو شخوندونو مړه شوه.
پلمه يې دا وه چې فشار يې لوړ دی، ډاکترانو له ډېر خوراکه منع کړې ده.
دسترخوان چې ټول شو، هغه ولاړه شوه.
چای ته نشوه تمه.
ويل يې چې د کوم چا دوعا ته ځي. د خدای پامانۍ په وخت کې يې د معصومې په غوږ کې وويل: لورې او سپله وکه.
ببو چې لاړه، دا په ژړا شوه.
خوابښې ته يې وويل: زه خو مو هرڅه په چوپه خوله تېروم، اوس مو ببو ته هم ملا تړلې ده.
خوابښې ورته هېڅ غږ ونه کړ. خو بېګاه چې يې زوی راغی، يو دم يې په ژړا پيل وکړ: وه خدايه، زه دې همدې ورځې ته ساتلې ومه؟ په څه خوارۍ مې زوی رالوی کو. واده مې ورته وکو چې يو څو شپې ارام وکم خو دا.
سيد عثمان يې په خبرو کې ورولوېد: څه خبره ده؟ بيا يې څه کړي دي؟
مور يې د نيالۍ لاندې لاس تېر کړ. دوه ټوټې قات قات کاغذونه يې راوايستل او زوی ته يې ونيول.
- دا څه شی دي؟
مور يې د څادر په پيڅکه باندې اوښکې وچې کړې. پزه يې پورته کش کړه، ويې ويل: څانښت دي. ټوله خبره په همدې کې ده.

ـ سم مې پوی که، خبره څه ده؟

ـ نن يې هاغه جادوګره ببو راغلې وه. دا څاښتونه يې دې ته راوړي وو چې په تا يې وخوري. چې د تا زړه له موږه تور کي.

معصومه يې په خبره کې وررولوېده: دروغ ولې وايې؟

د خوابښې ژړا لـه سره زور واخيست: ودې ليدل؟ ستا پـه مخ کې راته دروغجن وايي، چې تـه نـه يې څه څه بـه راتـه وايي؟ تـه څه خبرېږې وه زويه.

بيا د ببلچې لاستی و او د معصومې ولې، ملا ، سر او پښې.

د دې خاطرې په پای کې د معصومې سترګې درنې شوې او خوب يوړه.

خوب يوازينی شی و چې د معصومې هيلې يې ورپوره کولې. ښـه خواړه، روغ بدن، ښکلا او خوشحالي دا ټول يوازې پـه خوب کې ورته رسېدل.

۲-۵. نوې ګوتمۍ

ابراهیم د زرمینې په ګوته کې د نوې ګوتمۍ په لېدو سودایي
غوندې و. دا یې له کومه کړې؟ زه څنګه پرې نه یم خبر؟ لـه دوکانـه
یې پټه کړې ده؟ نقلي خو به نه وي؟ کېدای شي د سرو زرو نـه وي،
هسې به نورو ته ځان ښیي. یا کېدای شي لـه خپلې ورېنداري یـې
امانت اخیستې وي. دغو فکرونو د ابراهیم چورت خراب کړی و.
په دې تمه و چې کارونه ژر سره خلاص شي. خلک خپلو کورونو
ته لاړ شي او دی له کیسې خبر شي.
هغه د معصومې د واده په ورځ دغه ګوتمۍ ولېده او ماښام چې د
واده له جنجاله خلاص شو، له زرمینې سره یې اوله خبره همدا وه:
وه ښځې دا ګوتمۍ دې له کومه کړې؟
زرمینې د ښي لاس په غټه او بټه ګوتو د کیڼ لاس په منځوې
ګوته کې ګوتمۍ تاو راتاوه کړه، په نخره یې وویل: دا خو مې لالا
له لندنه رالېږلې وه.
ابراهیم خپل ښی لاس وراوږد کړ: ته را.
ښځې نوې ګوتمۍ راوایسته او د مېړه په ورغوي کې یې
کېښوده.
سرې د ګوتې له ډنډره ونیوه. سترګو ته یې پورته کړه. د ډنډر د ننه
خوا کې یې ۲۱نمبر ته وکتل. بیا یې په ورغوي باندې کېښوده. یو
دوه وارې یې سوکه سوکه پورته وغورځوله او بیا یې وویل: امم،
عربي ده. ښه درنه خو ښکارېږي.

ــ څلور نیم ګیرامه ده؟
ــ ته څه پوی شوې؟
ــ هغه، کبیر، کبیر راته وویل.
ــ ښه نو دا یې کله رالېږلې وه؟
ــ ان هغه وخت چې خبیر لالا مې لا دلته و.
ــ ښه، نو تر اوسه دې ولې نه وه راښودلې؟
ــ هېڅ، همداسې. ما ویل چې رانه وایې نخلې. چې خرڅه یې نه کې.
ــ غلې شه ! کم عقلې.
له هغې خبرې میاشتې تېرې شوې.
بله ورځ یې له خبیر سره په ټیلفون کې خبره یاده کړه چې لالا دې هغه ګوتمۍ په لنډن کې اخیستې وه که یې پیسې درلېږلې وې او تا دلته واخیسته؟
خبیر له ګوتمۍ بیخي ناخبره و. هغه وویل چې ما خو چا ته ګوتمۍ نه ده راوړې.
د ابراهیم سودا ورځ تر بلې زیاتېده له خو چا ته یې غږ نه کاوه.
د معصومې د واده دربیمه چې تېره شوه نو زرمینې به هڅه کوله چې خپل مېړه او خوابښې د هغې کورته له تګ څخه منع کړي.
همدا به یې ویل چې څه یې کوئ؟ شکر ارامه ده.
سید عثمان شاه هم په دې پنځو میاشتو کې یوازې یو وار پېښور ته راغلی و، هغه هم یوازې. بهانه یې دا وه چې د کور کارونه ډېر دي، مور یې ناروغه ده او معصومه ایله د کور کارونه سمبال کړي.

ببو هم چې يو ځل د معصومې لېدو ته ورغلې وه، ويل به يې چې شکر ارامه ده خو ابراهيم د هغې په څېره کې خپگان لېده.
ځو وارې يې زرمينې ته هم دا خبره وکړه خو هغې به ويل: د ببو خوارکۍ خو همدا يوه لور وه. خامخا به ورپسې خپه کېږي.
هغه چې به له ببو پوښتنه وکړه، د هغې ځواب هم همدا شی و.
پس له پنځو مياشتو يې يوه ورځ ببو ته وويل: ډېرې شپې وشوې چې د معصومې پوښتنه دې نه ده کړې. دا څو شپې يې سر په سر په خوب کې وينم. ما وې که يو ځل تللې وای.
ببو سوړ اسويلی وکيښ، ويې ويل: هو زويه، زما زړه هم ورته تنګ دی خو څه وکم مجبوري ده.
ـ د څه شي مجبوري؟ ته خو چا نه يې منع کړې. وايم چې هر وخت دې زړه وي، ورځه.
ـ نه زويه تا خو نه يمه منع کړې. خو
ببو غلې شوه.
ـ ولې خبره ژويې؟ زرمينې خو به درته څه نه وي ويلي؟
ـ نه بچيه. دې څه نه دي ويلي خو د معصومې خواښې او نندرور ډېر خراب خلک دي. زه چې ورغلې ومه، پيغور يې راکړ چې لور ته دې سم جهيز نه و کړی، کار يې نه زده، اولاد يې نه کېږي...
ببو خپلې اوښکې د پوړنې په پيڅکه وچې کړې. په ژړغوني غږ يې وويل: وايي چې لور دې شنډه ده، زړه ده.
ابراهيم وويل: دا څه وايي؟ نو ولې دې ما ته نه ويل؟ په زوره خو مو نه ده ورکړې، پخپله ورپسې راغلي وو. دله خلک.

سبا ته ابراهيم له غټو کڅوړو سره کور ته راغی. ببو ته يې کړه:
سبا وختي به له خيره ځم.
خړ ماز ديګر يې د سيد عثمان د کور ور وټکاوه.
د معصومې خوابنې ورته دروازه خلاصه کړه.
دی چې انګړ ته ورننوت، ښي لاس ته يې يوه ډنګره خوارنجوکې ښځه ولیده چې اورلړونی په لاس د لوګيو په منځ کې د تناره سر ته ناسته ده.
ګومان يې وکړ چې کومه پردۍ ده.
سر يې ټيټ کړ او د کوټو خوا ته روان شو.
خو له هغې خوا يې د معصومې غږ له ژړا سره واورېد: اخ، لالا جانه ! خوب خو به نه وينم؟ ته په ريښتيا راغلی يې؟
هغه مخ ورواړاوه.
غږ د معصومې و خو څښتنه يې بدله ښکارېدله.
ښه ورته ځير شو.
نه، سترګې خو يې هماغه وې. خو ډېرې ننوتلې، تر سترګو يې توره کړۍ راتاوه شوې وه. د مخ پر راوتلو هډوکويې ګونځې ګونځې تور پوستکی لکه يخ وهلي بانجان پروت و. ان غاښونه يې هم د پوستکي لاندې شمېرل کېدل. د تندي ګونځې يې عمر دوه چنده زيات ښوده.
د مرۍ دوو خواو ته يې دوې پلې لکه د رنګې کېږدۍ لرګي په ځان پورې ګونځې ګونځې پوستکی پورته نيولی و او له ساه اخيستلو سره کښته پورته کېدې. هغې ځان د وروړ غېږې ته واچاوه او ښه اوږده شېبه يې وژړل.

د ورور په سترګو کې هم اوښکې راټولې وې خو مناسب ځای ته یې کتلې چې راو بهېږي.
د معصومې خوابښې داسې غلې ولاړه وه چې تـه وا سـاه پکـې نشته.
نور نو د معصومې د صبر کاسه ډکه شوې وه.
لالا ته یې ښه زړه تش کړ.
د ټولو ظلمونو کیسې یې ورته وکړې.
د هغې له هرې کیسې سره د ابراهیم د اوښکو یـوه لړۍ ګرېوان تـه رهي کېدله او د هغه د تودې سینې په وېښتانو کې ورکېدله.
کله چې دی راولاړ شو ، معصومه یې پښـو تـه ورولوېده چې زه نوره دلته نه شم کېناستی. ما هم درسره بوځه.
ابراهیم هغه دلاسه کړه: یو دوه درې ورځې نوره هم صبر وکه. زه به د سپین ږیرو جرګه راولم. که داسې پخپل سر کور پرېږدې نو بیـا به مو خلک ګرموي.
_لالا د خلکو په خبرو پسې مه ګرځه. ما درسره بوځه که نه نو دوی به مې ووژني. ما ته یې اخطار راکړی و چې چا تـه بـه حال نـه وایې.
ابراهیم غږلوړ کړ چې ټول یې واوري: کوم د نر زوی بـه وي چې پـه تا لاس پورته کي.
مخ یې د خور خوابښې ته کړ: اې ! تاسو تـه وایـم. هـا بې غیرتـه زوی ته به دې وایې چې که د معصومې د سر یو ویښته کم شو نو بیـا بـه زه ورسـره جـوړېږم. بـس دي همـدومره ظلمونـه مـو چـې کـړي دي، همدا مو بس دي.

۳-۵. رسوايي

زرمينې په زړه کې خداى خداى کول چې ابراهيم دې په هرڅه پوه شوى نه وي. ځمکې ځاى نه ورکاوه. کله به پخلنځي ته تله او کله چوترې ته.

ببو ته يې هم خپله اندېښنه نه شوه ويلاى.

همدا چې د کوم بچي غږ به يې واورېد ، د ليونيانو غوندې به يې چيغه کړه: غلي شئ !

ماشومان يې څو څو وارې پر همدې ووهل چې ولې شور کوئ.

سر يې تود و. ماغزه يې کار نه کاوه. ساه کښل هم ورته ګران وو. په ستوني کې يې د کومې غوټې احساس کاوه. هر ځل چې به د سراى دروازه لرې شوه ، د دې زړه به په ټکان شو.

ماښام نژدې و چې مېړه يې په دروازې راننوت. رنګ يې تور اوښتى و او شونډې يې وچې کلکې وې.

زرمينې ځان په پخلنځي کې پټ کړ.

هغه چې کوټې ته ورننوت ، د چايو پتنوس يې واخيست او په رېږدېدلو ګامونو کوټې خوا ته روانه شوه.

د کوټې له دروازې سره پښه نيولې شوه.

د ذبيح او ليمې غږونه يې واورېدل چې پلار ته يې ويل: پلاره !

نور چې هرچېرته ځې ، مورېم درسره بوځه. چې ته نه يې مور مو وهي.

زرمينې د کوټې د وره پرده د ښي لاس په ښنګل ببرته کړه.

سلام يې واچاوه خو چا ورته عليک ونه وايه.

وېره يې لا زياته شوه.
پتنوس يې د مېږه مخې ته کېښود.
پياله يې کنګاله کړه او کنګالي ته يې تشه کړه.
لا يې پياله پر نالبکۍ نه وه ايښې چې د ابراهيم لاس ورو غځېد.
د دې ګوتې يې ټينګې کړې.
ځان خوا ته يې ورو ځکوله.
نژدې پر پتنوس لوېدلې وه.
د مېږه سترګو ته يې وکتل.
په سرو سترګو کې يې غضب لمبې وهلې.
هغه په کراره خو د ريشخند په ژبه وويل: ښه نو دا ګوتمۍ دې لالا
درته رالېږلې وه، هه؟
د ببو او لمسيو خولې وازې پاتې وې.
يوه هم څه نه ويل.
زرمينه غلې وه.
ـ تا ته وايم. خبرې وکه.
زرمينې ځمکې ته کتل.
شرک شو. مخ يې تود شو.
د ابراهيم څپېړه يې پر سپين مخ باندې سرې ليکې وايستې.
چيغه يې کړه: ببو ! هله چې وهي مې.
د ابراهيم غرېدل شو: اوهو، لا مې وهلې چېرته يې، ته ودره.
ورپسې جګ شو.
لغته يې ورته سيخه کړه.
يو وار يې پر تشو باندې وکړ.

ببو ځان ور ورساوه.
د هغه لاس یې ټینګ ونیو.
د ېوال خوا ته یې پورې وواهه: وه زویه، څه خبره ده؟ شرم دی، خلک راباندې خبروې؟
هغه د ببو لاس په یوه ټکان پورې وواهه، ویې ویل: خبره له خلکو تېره ده. دې راته دروغ ویلي. ستا د لور ژوند یې ورتباه کړی.
بیا یې پر زرمینې د لغتو وارونه وکړل.
د هغې په چیغو د جمال مېرمن په منډه راورسېده.
زرمینه یې د کوټې په کونج کې کېنوله او پخپله یې هم څنګ ته کېناسته.
ببو ابراهیم خپل څنګ ته کېناوه.
ابراهیم سوړ اسویلی وکیښ. ژر ژر یې ساه کښله. پر شونډو یې ژبه تېره کړه، ویې ویل: ببو ! دې مکارې موږ ټول غولولي وو. پر معصومې سخت ظلم روان دی. مېړه یې یو قاتل انسان دی.
ببو په خبرو کې ورولوېده: دا څه وایې؟ څوک یې وژلي؟
ابراهیم زرمینې ته مخ ورواړاوه: ووایه کنه، ته خو خبره وې.
د زرمینې سر کښته و. یوازې د سلګیو غږ یې راته.
مېړه یې وویل: تا خو راته ویلي وو چې سړی کونډ دی. ولې دې صفا خبره نه وه کړې چې ښځه یې پخپله وژلې ده؟
ببو وویل: خپله ښځه یې وژلې ده؟ دا څه وایې؟
ابراهیم زرمینې ته اشاره وکړه: دا بې شرفه په هر څه خبره وه. خو د یوې ګوتمۍ په خاطر یې له موږ پټ کړي وو.
د زرمینې سلګو زور واخیست.

ابراهيم ببو ته کړه: هغه گوتمۍ، چې دې پدرنالتې ويل وروريې له لنډنه ورته رالېږلې ده، هغه ورته عثمان خان اخيستې وه.
اوف چې وايم دا گوته يې له گوتمۍ سره ورغوځه کم.
زرمينې د ځادر له چولې نورو ته وکتل.
د ټولو سترگې د هغې خوا ته وې.
بيا يې ژړا ته زور ورکړ.

مېره يې چيغه کړه: بس که مکارې ! اوس نو ژاړه مه ، داسې به کله رانه خلاصه شې.

د ښځې ژړا بيا په سلگيو بدله شوه.

سړي خپله خبره پسې وغځوله: عثمان خپله ښځه په دې وژلې وه چې اولاد يې نه کېده. هغې کومه ورځ ورته ويلي وو چې تاوان په تا کې دی، ته کمزوری يې. همدې سره يې هغه تر مرگه پورې وهلې وه. هغه وخت دی په کوم تنظيم کې و. ښځه چې له اخه ټوخه لوېدلې وه، بيا يې په مرمۍ ويشتلې وه. اوس يې معصومه هم په وهلو وهلو مرگ ته رسولې ده. ببو ! د کاپر زړه به پرې وسوځي. ما خو په اول نظر بيخي ونه پېژندله. وچه کلکه، تيار لرگی ورنه جوړ دی.

د ببو غږ له ژړا سره پورته شو: څه خوار قسمت مې دی. يوه لورکۍ مې وه، هغه يې هم په ژوندون رانه بېله کړه. نه هغه راځي، نه زه ورتلی شم.

زوی يې وويل: ژاړه مه. په دې کې خو ته هم گرمه يې. تا خو يې حال ليدلی و. ولې دې ما ته څه نه ويل؟ ته چې تللې وې، ما درنه پوښتنه وکړه چې خور مې څنگه وه؟ تا ويل چې بيخي شکر ښه ده.

د ژړا په منځ کې د ببو غږ واورېدل شو: څه به مې کړي وای، وه زويه! ما ويل که ته خبر شې اوښې ته به دې څه ووايې. د معصومې ژوند به لا پسې خراب شي. ما خو ځکه څه نه ويل.

پلوشې وويل: خير اوس نو دا خبرې کومه ګټه نه لري. د چارې خبره وکئ چې څه وکو چې دا لانجه خلاصه شي.

ابراهيم پر تندي لاس کېښود. لويه ساه يې واخيسته، ويې ويل: زما خو ماغزه بيخي کار نه کيي. څه وکو؟ هېڅ نه پوهېږم.

پلوشه يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل: زه وايم که د سپين ږيرو جرګه راوبولو څنګه به وي؟

ابراهيم په دوو ګوتو د تندي پوستکي ته ګونځې ورکړې: زما زړه هم همدا سې ده. معصومې خو غوښتل چې هماغه ګړۍ راسره راشي خو ما وويل چې نه، دا خبره به په جرګې حل کوو. خو څوک راوبولو؟

ببو وويل: زويه، چلستون ته خو تللی وې، ګاونډيان ببرته راغلي وو که نه؟

- راغلي وو. ځينو ببرته خپل کورونه جوړ کړي.
- نو ورشه چلستون ته، هلته خو دې خلک پېژني. د جومات ملا، ملک، حاجي ولي مامد او هغه د شفيقې مېړه، هغوی خوم ريشخورو ته تللي دي کنه.

ابراهيم يې په خبره کې ورولوېد: بس، د هغه دووس نوم خو راته مه اخله. دا ټوله دووسي هماغه کړې ده.

يوه شېبه غلی شو. بيا يې وويل: نن يک شنبه ده؟ زه خو وايم چې تر جمعې پورې به ورشو. رېښتيا يو انډيوال مې ولېد، ويل

يې چې په طالبانو کې کسان پېژني. که خبره په جرګه نه شوه چې
په حکومت يې خلاصه کو.

۴-۵. له بد نه بد تره

همدا چې ابراهيم له معصومې سره مخه ښه وکړه، د هغې په
زړه کې وېره خوره شوه. په لړزاندو ګامونو يې د کوټې لاره لنډه
کړه. ټول بدن يې رېږدېده. لکه يو لوی قمار يې چې وهلی وي، د
سبا په اړه يې فکر کاوه. دغه فکر له اندېښنو او اميدونو ډک و.
ځان به يې په څو ورځو کې ازاد ليده. د ورور په کور کې، د ببو په
خوا کې، له وهلو ټکولو ، لوږې او تندې څخه بېغمه ژوند.
خو اندېښنه له دې چې خبره له بده بتره نه شي. که مېړه يې د جرګې
خبره ونه مني؟ که هغوی وغولوي چې معصومه به نوره ښه ساتو
خو وروسته يې بيا همدا حال وي؟ په شريعت کې خو د طلاق
ورکولو حق د مېړه دی، که سيد عثمان دا طلاقه نه کړي، څنګه به
شي؟

په همدې فکر کې و چې د وره د ټکولو غږ يې واورېد. کړکې
ته ودرېده. خوابنې يې وليده چې د وره خوا ته روانه ده. له هغې
خوا بېرته له خپل زوی سره راغله.
همدا چې دهلېز ته راننوتل، فاطمه په چيغو په ژړا شوه: وه ورور
جانه ته چېرته وې؟ زما په سر کې خو يې يو تار ويښته پرې نه
ښود.
معصومې د کوټې د وره له چولې وروکتل.
د فاطمې په ګوتو کې د ويښتو يوه غوټه وه.

مور يې هم په ژړا سر شوه.
معصومه حيرانه وه چې خبره څهده؟
خوابښې يې څادر له سره ايسته وغورځاوه. د ورمېږ په دواړو خواوو کې يې د نوکارې خراشې وې.
په ژړا يې زوی ته وويل: نن د دې پدرنالتې ورور راغلی و. مور دواړه يې دومره ووهلو چې بيخي له پښو ولوېدو.
خپل ورمېږ ته يې گوتې يوورې: دا وگوره، نژدې يې وژلې ومه. هسې خدای وساتلم که نه اوس به ته بې موره وې، وه شيرينه زويه.
له دې خبرې سره يې ژړا ته نور هم زور ورکړ. ورسره د فاطمې ژړا هم زور واخيست.
سيد عثمان له دهلېزه ووت. فاطمې مور ته سترگه ووهله. دواړه موسکۍ شوې.
سيد عثمان د تبر لاستی په لاس په دهلېز راننوت.
د مور او لور ژړا بيا پيل شوه.
مور يې هغه له لاسه ونيو: زويه، څه يې کوې؟ که ته دا پليته ووهې، بله ورځ به بيا خپل ورور ته شکايت وکي.
يوه شېبه يې وژړل، بيا يې وويل: دا وار به مور ژوندۍ پرې نه ږدي. دا وار به تام ووهي.
سيد عثمان غابښونه وچيچل: ته ما له هغه وچموري ډاروې؟ اوس دې راشي، خپله خور دې رانه خلاصه کي.
معصومې د وره له شا زارۍ وکړې: دروغ وايي. والله که چا گوته وروړې وي. خدای ته وگوره، د دوی خبره مه منه.

سید عثمان پرې برچ وهل: ته ودرېږه، د سپي لورې !
د کوټې دروازې ته یې لاس کړ. ځان خوا ته یې زور وکړ.
له هغې خوا د معصومې بې غوښې ګوتې د وره پر زنځیر ټینګې وې.
دواړو زورونه وهل خو سید عثمان په یوه ټکان دروازه خلاصه کړه.
معصومه پړ مخې ولوېده.
لا یې سر نه و پورته کړی چې د سوټي ګوزارونه پرې شروع شول.
اول وار یې پر ملا باندې وشو. دا شا ته قات شوه او چیغه یې کړه.
ورپسې پر ولو، ورنونو او پښو باندې یې سر په سر درانه وارونه وشول.
له هر وار سره د هغې چیغه اسمان ته پورته کېده. وی، الله، وخ، وه خدایه، وه مسلمانانو، هله چې مړه یې کړم، وی الله.
خو د سید عثمان سپکې سپورې د هغې تر چیغو تېزې وې.
هغې لاسونه سر ته نیولي وو چې سر له ګوزاره وساتي. خو، سوټی یې پر ګوتو ولګېد. همدا چې لاس یې ایسته کړ، بل وار یې پر سر باندې وخوړ، له چیغو ولوېده، بې سده شوه.
وخت ورته نه و معلوم خو د سپوږمۍ رڼا کوټه روښانه کړې وه چې په سد شوه. سر یې څړیکې کولې.
ګوتې یې پر سر وموښلې. ویښان یې په سر پورې کلک نښتي وو. اندامونه یې بند په بند خوږېدل. ولاړه شوه خو سر ورباندې وګرځېد. بېرته راولوېده.

ټول بدن یې رېږدېده. غاښونه یې کړس کړس سره لګېدل. یخه هوا یې پر بدن داسې لګېده لکه مالګه چې پر زخمونو ودوړوې.
ځان یې کړکۍ خوا ته وڅکاوه. انګړ ته یې وکتل.
د سپوږمۍ سپینه رڼا د لغړو ونو څانګې روښانه کړې وې. د انګړ په ګوټ کې د منې تر زړې ونې لاندې د هغې غوخ شوي لوی لوی ښاخونه دلۍ وو.
ځان ورته لکه ونې بې وسه ښکاره شو. هر بند یې جلا جلا خوږېده. لاسونه یې د پښو په منځ کې کېښودل او په پښو باندې یې ټینګ کړل. ورنونه یې په نس پورې لګولي وو.
د منې یخې هوا خوب ته نه پرېښوده. په کراره ولاړ شوه. په لړزاندو ګوتو یې د کړکۍ پرده راخطا کړه. په پرده کې یې ځان ونغښت. لاسونه یې پر مټو وسولاوه. سر یې پر زنګانه کېښود او پرده یې په سر باندې راکش کړه.
څو شېبې دغسې ناسته وه. کرار کرار یې بدن تود شو.
پاڅېده. په کړوپه ملا تر وره پورې لاړه. ورو یې د وره دستګیر تاو کړ. په کراره یې ټېله کړ. ور بند و.
بېرته د کړکۍ خوا ته لاړه.
څو شېبې یې انګړ ته وکتل.
الله اکبر، الله اکبر...
د آذان غږ راغی.
کېناسته.
آذان خلاص شو. د وره خوا ته لاړه. ساه یې ډوبه کړه. غوږ یې د وره پر درې کېښود. هېڅ غږ و غوږ یې وانه ورېد.

ځو شېبې د غسې ولاړه وه. د بلې کوټې د وره د لرې کېدو غږ ته منتظره پاتې شوه خو هېڅ خبره نه وه.
بیا د کړکۍ خوا ته لاړه. کړکۍ یې خلاصه کړه. د چپراسونو ځیګروی پورته شو.
ځای په ځای ودرېده. مخ یې وره ته نیولی و. د چا غږ یې وانهورېد.
د باندې خوا نه کړکۍ ته پلاسټیک ټک وهل شوی و. په نرۍ ګوته یې پلاسټیک سوری کړ.
ساه یې ډوبه کړه. د هېڅ شي غږ نه راته.
په پلاسټیک کې یې ګوته ومنډه. پلاسټیک یې وشکاوه. یوه پښه یې له کړکۍ تېره کړه، بیا بله پښه. لاسونه یې د کړکۍ په چوکاټ پورې ټینګ کړل. ځان یې ځوړند کړ. پښې یې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې. ځان یې خطا کړ.
یوه شېبه غلې ودرېده.
د انګړ د دروازې خوا ته غلې غلې روانه شوه. په لاره کې یې ځو ځله د دهلېز خوا ته وکتل.
دروازې ته غټ قلف لوېدلی و.
د تناره خوا ته لاړه. زینه یې راواخیسته. دېواله ته یې ودروله.
شا ته یې وکتل.
څوک نه و.
ژر ژر وختله. پر دېوال کېناسته. زینه یې په کراره راپورته کړه. له دېواله یې واړوله. کوڅې خوا ته یې ودروله. په زینو ورکښته شوه.
چې ځمکې ته ورسېده، زینه یې لرې کړه او له دېواله سره یې هواره کېښوده.

مخې ته يې تش پتهی و. پر پوله روانه شوه. کوځې ته ورسېده. يوه شېبه ځای پر ځای ودرېده. شا و خوا ته يې وکتل.
د کوځې له کږلېچه يو سړی راښکاره شو چې په پټو کې يې ځان پېچلی و. سړی مخامخ د دې خوا ته راته. مړلانټين يې په لاس کې ځوړند نيولی و. قات شوی جای نماز يې پر اوږه پروت و.
معصومه د بوا له ته جوخته روانه وه. سړي ته چې ورورسېده، په ټيټ غږ يې وويل: وروره، د خدای لپاره ما ته پناه راکه. له کوره تښتېدلې يمه. وژني مې.
سړی ودرېد. لاندې باندې وروکتل. ويې ويل: راځه.
سړي د مخامخ کور دروازې ته مخ واړاوه. له جېبه يې کيلي راوايسته. قلف يې خلاص او زنځير يې بېرته کړ. ورو يې دروازه پرانيسته. معصومې ته اشاره وکړه چې راننوځه.
معصومه ورننوته. د دروازې شا ته ودرېده.
سړي ور پورې کړ. دا يې تر مټ ونيوه: راځه، په کور کې څوک نشته.
معصومې زړه نا زړه ورو ورو ګامونه واخيستل.
سړي د دهلېز د وره قلف ته کيلي ورواچوله. ور يې خلاص کړ.
دواړه ورننوتل.
معصومه يې وړوکې کوټې ته ورننه ايسته.
د کوټې په منځ کې بستره غوړېدلې او بړستن يې ګډه وډه پرته وه.
سړي وويل: راځه، پر دې توشکې کېنه.
بړستن يې پر پښو باندې ورواچوله.

مخامخ ورته په ګونډو کېناست او د دې مخ ته یې وکتل: دا
ستړګه دې ولې پړسېدلې ده؟

- مېړه مې وهلې یمه.
- ولې؟
- بس نو. هر وخت مې وهي.
- خدای دې یې غرق کي. دا څه رقم انسان دی؟
- پو ښتنه مه کوه وروره. ټول بدن مې شین او ښتی. سر مې
  مات دی.

سړي یې له سره پرده لرې کړه. پر ویښتو یې وچه شوې تور بخونه
وینه ښتې وه.

د معصومې زنې ته یې لاس وروړ.

د هغې سر ځوړند و. سترګې یې په ځمکې پورې ګنډلې وې.

سړي وویل: د خدای په قهر دې اخته شي. دا سې ښکلې ښځه د
وهلو وي. سړی باید ښځه ونازوي. حیوان خو نه ده چې ویې وهي.

د معصومې مخ یې په ورغوو کې ونیو: حیف دی. دا دله د ښځو په
قدر نه پوهېږي.

معصومې یې لاسونه لرې کړل. سر یې شا ته یووړ.

سړی لږ په ځټ شو.

پاڅېد. د کړکۍ خوا ته لاړ.

یوه شېبه ودرېد.

بیا د کړکۍ تاخچې ته ورکړوپ شو. ترموز یې راپورته کړ.

په ګېلاس کې یې لږ چای واچاوه. ویې رغړاوه. چای یې په بل
ګېلاس کې تش کړ. بیا یې ګیلاس ډک کړ. بوره یې په کې واچوله.

کاشوغه یې په کې ووهله. راغی. په لړزانده غږ یې وویل: دغه، دغه خوږ چای و - وڅښه.
د معصومې څنګ ته کېناست. په چپ لاس یې ګېلاس د هغې خولې ته ونیو.
معصومې یو غوړپ څښې وکړ.
سړي ښی لاس د دې پر اوږې کېښود.
معصومې ځان راغونج کړ. پرده یې پر سر سمه کړه.
سړي بیا لاس وروغځاوه.
دا یې د ځان خوا ته وروڅکوله.
معصومې یې لاس پورې وواهه. سړي ته یې وروکتل.
د سړي لمن پورته وه. چپ لاس یې تر پرتوګانې لاندې و.
معصومې چیغه کړه: د سپي زویه، څه کوې؟
دې سره په منډه له کوټې ووته. په درنګ شېبه کې یې د انګړ وره ته ځان ورساوه او هماغسې یېلې پښې کوڅې ته ووته.
پورته خوا وځغاسته. له پنځو - شپږو دروازو واوښته. ساه یې وسوځېده. ودرېده.
شا ته یې وکتل.
څوک نه وو.
دېوال ته یې ډډه ولګوله.
د زړه دربا یې پخپله اورېدله. ساه یې تېزه تېزه اخیستله. مخ یې تود و خو لاسونه لا هماغسې ساړه.
د چا د منډو ترپا یې واورېده.
شا ته یې وکتل.

سید عثمان له کړلېچه راتاو شوی و.
منډه یې کړه.
د سید عثمان چیغه یې واورېده: ودرېږه، د سپي لورې. وایم ودرېږه.
دې منډې وهلې خو د سید عثمان لاس یې اوږې ته ورورسېد.
چیغه یې کړه: وه مسلمانانو، د خدای لپاره.
د سید عثمان غښتلي لاس یې خوله وربنده کړه.
له دوو سره مخامخ کورونو دوه سړي راووتل.
سید عثمان وویل: ورونو، هېڅ خبره نشته. دا مادر خطا تښتېدله. ومې نیوله. ځئ تاسې خپلو کورونو ته. درځه، د سپي لورې.
معصومه یې هماغسې چې پر خوله یې لاس ایښی و، په ځان پسې راوښکوله.
راوتلي سړي بېرته په چوپه خوله کورونو ته لاړل.
معصومې هڅه وکړه چې خوله خلاصه کړي. زور یې وکړ خو د مېړه هډور لاس یې ورمېږ کلک نیولی و.
پر زامو یې زور وکړ چې خوله خلاصه کړي. د مېړه ګوته یې د غاښونو تر منځ راغله. غاښونه یې پرې ټینګ کړل.
د سید عثمان سوک یې پر ټېک ولګېد. په سترګو یې تیاره راغله او لکه مړی د مېړه لاسونو ته تسلیمه شوه. بیلو پښو یې د کوڅې په خاورو کې دوې کرښې وربې لیکې ایستلې.
د انګړ دروازه په شدت سره خلاصه شوه. دړې یې پر دېوالونو ولګېدې او د زنځیر شرنګها یې پورته شوه.
سید عثمان یې سر راتاو کړ او پر ځمکه یې ګوزاره کړه.

فاطمې په بېړه ور پورې او زنځير يې بند کړ.
خوابښې يې پر ويښتو بريد وکړ. لکه د لاندې له پسه نه چې سرې ويښــته وباســي، پــه دواړو منګولــو يــې د معصــومې ويښــته وشکول.
د معصومې چيغه پورته شوه.
سيد عثمان له شانه خپل تاو کړی پټو د قيضې په شان پـه خولـه کې ورواچـاوه. پـر څټ يـې پښـه کېښـوده. سـينه يـې پـر ځمکـې ولګېده. نور يې غږ اوچت نه شو.
پر پښو او څټ يې د لرګيو وارونه وشول. د مـار غونـدې تاوېده راتاوېده خو د مېړه پښه يې د پورته کېدو مجال نه ورکاوه.
سيد عثمان وويل: هله، غوجله خلاصه که.
معصومه يې د غوجلې خوا ته وڅکوله.
پښې يې په پړي وروتړلې.
معصومې زارۍ وکړې: بد مې کړي. غل مې خوړلي. د خدای په خاطر. خوشې مه که.
سيد عثمان چې تېزه تېزه ساه يې اخيستله، وويل: اوس بـه زه غـل درباندې وخورم. کم ذاتې، د سپي لورې.
بل ډبل پړی يې د معصومې پـه خولـه کې واچاوه. زامې يې سره لرې شوې. پړي يې ژبه وربنده کړه. يـوازې د امممـمـ - امممممـ تت اواز يې له خولې راوته.
سړی ووت. ور پورې شو. غوجله پـه تيـارو کـې ډوبـه شـوه. د وره د زنځير د بندولو غږ راغی.

۵-۵. جرګه

چا ور وډباوه. عاطفې په ترهېدلو سترګو ورور ته وکتل: خدای دې خیر کي. په دې مازدیګري کې به څوک وي؟

مور یې وویل: ګاونډیانو خو به له بامه نه یوو لیدلي؟

سید عثمان ځواب ورکړ: نه، ما شا و خوا ته کتل. هېڅوک نه وو.

- نو دا به څوک وي؟

- وبه یې ګورم. فاطمې ! دا ختې د لارې نه ایسته که.

سید عثمان لاسونه سره وسولول چې نیمه وچې ختې ځنې تویې شي. د وره خوا ته روان شو. په نیمایي لاره کې ودرېده، شا ته یې وکتل. په لاس سره یې خور و مور ته اشاره وکړه چې کوټې ته دې ننوځي.

په رېږدېدلي غږ یې پوښتنه وکړه: څوک؟

- ابراهیم یم. ور خلاص که.

ور یې خلاص کړ.

ابراهیم د وره مخې ته و. ښي لاس ته لږ څنګ ته درې سپین ږیري او یو تور پټکی ځوان ولاړ وو.

سید عثمان بې سترې مشي وویل: خیر – خیر خو به وي؟

- خیر و خیریت دی. یو څو دقې به سره کېنو.

سید عثمان سپین ږیرو ته مخ واړاوه: سلام علیکم. زه به کو - کور ته یو وار ورشم. بېرته راځم.

ابراهیم او مېلمانه یې د وره شا ته منتظر پاتې شول.

سید عثمان چې بېرته راغی د یوه سپین ږیري غږ یې واورېد چې ویل یې: د مني مازدیگر بې برکته وي. چې زر زر ورته خپلې خبرې وکو او راووځو. تر چلستونه یو سات لاره ده.
ابراهیم وویل: ډېر وخت به مو نه نیسم. راساً به اصلي خبره ورته وکو.
ور خلاص شو. سید عثمان چې لانده لاسونه یې په لمن وچول، وویل: راځئ.
مېلمانه یې کوټې بوتلل. پخپله بېرته په وتو و چې سپین ږیري غږ وکړ: راشه، کېنه. چایو پسې مه گرځه چې ناوخته کېږي.
- یو پیاله خو به وڅښئ؟
ابراهیم وویل: نه، آغا صاحب. کېنه.
سړی د دروازې په خوله کې کېناست.
سپین ږیري وویل: زه د چلستون وکیل گذر یم. اوښی دې شکایت کوي چې له خور سره یې بده رویه کوئ. ډېر سر به دې نه خوږوم. وایي نکاح سنت ده طلاق فرض. موږ چې اورېدلي نور نو نه سره جوړېږئ او چې نه سره جوړېږئ نو شرعي لاره یې همدا ده.
سید عثمان وویل: سم – سمه ده. وکیل صاحب، څه چې تاسې ووایئ خو ما ته به وخت راکوئ.
- څومره وخت؟
- دوه، دوه – درې ورځې.
- سمه ده. موږ به د جمعې لمانځه نه وروسته درته راشو.
- بیخي – بیخي سمه ده.
مېلمانه راپاڅېدل.

د انګړ له وره چې ووتل، ابراهيم وويل: کور مو ودان. تکليفونه وبخښئ.
تور پټکي والا وويل: ته څه کوې؟ شپه به دې ما سره وي.
- والله، هو سمه ده. ته يوه شېبه راته ودرېږه، زه به مې خور په منډه وګورم. ژر بېرته راځم.
سيد عثمان وويل: په دې خوارکي به ناوخته شي. سبا – سبا به يې وګورې.
- نه يې ځنډوم. سليم جانه فقط يوه شېبه. وکيل صاحب، په مخه مو ښه. تکليفونه معاف کړئ.
حويلۍ ته ورننوت. سيد عثمان ورپسې و. د دهلېز وره ته چې ورسېد. غږ يې وکړ: معصومې !
چوپه چوپتيا وه.
بيا يې غږ وکړ: خورې ! ژر کوه چې يو وار دې ووينم، بيا ځم.
عاطفه له کوټې راووته، مور يې ورپسې.
عاطفې چيغه کړه: خور دې تښتېدلې ده. مور ته يې آبرو او عزت نه دی پرېښی.
ابراهيم وويل: دا څه بد کوئ؟
سيد عثمان يې لاس ونيو: رښتيا وايي. پرون راهيسې ورکه ده. ټول کلی مې ورپسې ګز و پل کړ، درک يې نه و.
ابراهيم د سيد عثمان له ګرېوانه ونيو: څه دې ورسره کړي؟ خبره وکه. وايم چېرته دې پټه کړې ده؟
فاطمې په لوړ آواز وويل: مور يې څه په بلا وهو چې پټه يې کو.
خدای چې له چا سره جوړه وه. هاغه دې وتښتېده، ورسره لاړه.

- خولې سره دې پام کوه، پلیتې.

سید عثمان یې لاسونه له خپل ګرېوانه پورې ووهل: لا مور، څه نه وایو، ته یې وایې؟ خور د تا تښتېدلې، نوم یې زما بد کړی او خبرېږم لا ته کیې؟

ابراهیم کوڅې خوا ته روان شو. ودرېد. شا ته یې مخ واړاوه، ویې ویل: داسې مو نه پرېږدم. درباندې پیدا به یې کم.

فاطمې چیغه کړه: څه، ورڅه. لاس دې خلاص، توره دې تېره.

ابراهیم ووت. د کوڅې ور یې په شدت وواهه.

۵-۲. پلټنه

سلیم پوښتنه وکړه: خیریت خو به وي؟

ابراهیم پر تندي باندې لاس ایښی و. سر یې ځوړند و. سړه ساه یې وایسته، ویې ویل: ته راځه، په لاره کې درته کیسه کوم.

د سلیم لاس یې ونیو. دواړه روان شول.

له کړلېچه تېر شول. ابراهیم وویل: خبره ورانه ده.

- ولې؟
- وایي خور دې تښتېدلې ده خو زړه ته مې نه لوېږي. هغه ډېره عاجزه ده. د تېښتې نه ده.
- ته ودرېږه. تر کاسې لاندې به خامخا نیم کاسه وي. که داسې وای نو په مجلس کې به یې د ټولو په مخ کې دا خبره کړې وای. راځه چې حوزې ته خبر ورکو.
- نه، نه. په حوزه کې به څه ووایو؟

- ګوره، د سړي سترګې د جنايتکارو دي. زما ورته ښه پام و. په کوټه کې چې ناست و، ډېر وارخطا ښکارېده. خدای مه کړه څه بد يې نه وي کړي.

ابراهيم ځان په دېواله تکيه کړ.

سليم يې پر اوږې باندې لاس کېښود: زړه به نه غورځوې. لا هېڅ نه دي معلوم خو هرې خبرې ته به ځان چمتو کوې. حوزې ته به لاړ شو. ته به ټوله کيسه ورته کوې او دا به هم وايې چې کېدای شي هغه يې بندي کړې يا خدای مه کړه وژلې وي. دا کار بايد ژر وکو چې سړی ونه تښتي.

- اوه، خدايه. دا څه حال دی.

سليم يې لاس ونيو. له ځان سره يې رهي کړ.

د حوزې آمر په دفتر کې پر توشکې غځېدلی و. سپين پاچ لونګی يې څنګ ته د تفدانۍ په خوا کې پرته وه. توري کړې يې سترګې يې پورته کړې، په اوږده توره ږيره کې يې ګوتې تېرې کړې، ويې ويل: خدای دې خير کړي؟

سليم وويل: ملا صاحب، يو عرض لرو.

سړی نېغ کېناست: کښېنئ.

سليم او ابراهيم پر مخامخ نيالۍ کېناستل.

- ښه نو وايه، څه کيسه ده؟

- ملا صاحب، يو ظالم دی، د دغه ورور اوښی. د ده پر خور باندې يې ډېر ظلمونه کړي دي. هره ورځ وهل، ټکول. اوس وايي چې هغه تښتېدلې ده خو موږ شک لرو چې وژلې به يې وي.

- څنګه، څنګه؟ سر مې نه سو خلاص.
- صاحب، بله ښځه يې وژلې وه. مخکې قوماندان و، په حزب اسلامي کې و.

د حوزې آمر نارې کړې: څه سوئ، وه هلکانو !

د شل – دوه ويشتو کلونو تور پټکي ځوانان راننوت.

- يو درې – څلور کسه ورسئ له دغه سړي سره. سړی به لاس تړلی راولئ.

په تور ډاټسن کې کېناستل. د ماښام له آذانه سره د کوڅې په اخر سر کې ودرېدل.

په سپېره پټي کې يې څادرونه وغوړول. يو يې مخکې شو، نور يې له ابراهيم او سليم سره شا ته.

لمونځ خلاص شو. هغه چې جماعت يې ورکړی و، وويل: کوم کور يې دئ.

ابراهيم په ګوته د پټي په بل سر کې ايکي يوازې کور ته اشاره وکړه: همدغه دی صاحب.

ورغلل. ور يې ودړباوه.

څوک راونه وتل.

بيا يې ودړباوه.

ابراهيم وويل: صاحب، چې تښتېدلی نه وي.

يوه طالب غږ وکړ: راتا سه د خنزير زويه.

ټولو هغې خوا ته وکتل چې د دې طالب مخ ورته و.

د سيد عثمان سر له دېواله پورته ښکارېده.

ابراهيم وويل: ملا صاحب، چې ونه تښتي.

مشر دوه طالبان ولېږل چې د کور شا و خوا وڅاري. پخپله یې چیغه کړه: درګاه خلاصوې که یې درماته کړو؟
ډبه، ډبه، وره ته یې لغتې ورکړې.
خو څوک راونه وتل.
د کور له بلې خوا د درب آواز راغی، لکه یو شی چې له لوړه ځایه غورځېدلی وي.
د طالب ناره واورېدل شوه: ودرېږه، چې ونه خوځې.
ټولو د آواز خوا ته منډه واخیسته.
د چا د پښو ترپا راغله چې ځغستل یې.
ابراهیم دوی د دېوال له ګوټه تاو شول.
سید عثمان د تښتې په منځ کې په ځغاسته و.
مشر غږ وکړ: ویې وله.
کړپا شوه.
طالب په کلاشینکوف کې مرمۍ تېره کړه.
سید عثمان شا ته وکتل خو ونه درېد.
طالب ډز وکړ.
د سید عثمان له پښو سره له ځمکې دوړه پورته شوه.
ځای پر ځای ودرېد. مخ یې راواړاوه. لاسونه یې پورته نیولي وو.
ویې ویل: مه، مه کوه. ډز مه کوه.
دوه طالبان وروړسېدل.
وار له واره یوه یې د کلاشینکوف په کنداغ هغه پر څټ وواهه.
سړی یې راڅملاوه. دواړه پرې برید وکړ.

- مه، مه مې وهئ. د خدای د پاره، اخ، وی، وی، وی. توبه مې کړې ده.

د سید عثمان فریادونه د طالبانو له ښکنځلو سره ګډېدل.

ټول وروورسېدل.

له شا څخه د ښځو بوغارې پورته شوې: وه مسلمانانو ، د خدای د پاره. وه خلکو ، هله چې سړی يې مړ کو.

فاطمه او مور يې سرتورې، يبلې پښې راوتلې وې.

يو طالب د هغوی خوا ته ورمنډه کړه. لښته يې پښو ته ورسیخه کړه: ځغلئ، بې شرمو. ژر کوئ، کور ته ننوځئ. خدای مو وشرموه، بې غیرته خلکو.

ښځې په چیغو چیغو ورکې شوې.

سید عثمان يې له ځمکې راپورته کړ.

يو طالب خپله لونګۍ له سره ایسته کړه. د هغه لاسونه يې تر شا وتړل.

مشر پوښتنه وکړه: ښځه دې چېرته ده؟

- ملا صاحب، قسم دی، په خدای، په والله بالله که مې لیدلې وي.

- غلی سه، دووسه. خوشې قسمونه مه کوه.

سید عثمان په ګونډو شو. سر يې د مشر پښو ته ورټیټ کړ: ملا صاحب، په خدای قسم کوم. تښتېدلې ده. خدای خبر چې چېرته تللې ده.

د طالبانو مشر ابراهیم ته وکتل.

ابراهیم وویل: ملا صاحب، باید چې کور يې تلاشي کو.

سید عثمان یې مخکې روان کړ. طالبان ورپسې شول.
لاسي څراغونه یې لګولي وو.
حویلۍ ته ورننوتل.
مشر وویل: ګېس ولګوئ.
یو طالب له ابراهیم سره په ټولو کوټو وګرځېد.
معصومه نه وه.
راووتل. ابراهیم وویل: تناره ته به ورشو.
د تناره او سپنیز سرپوښ یې لرې کړ. څوک نه وو.
غوجلې ته ورننوتل.
خس، خځلې، لرګي، زړې جامې، د موټرو د ټېرونه ټوټې ګډوډ پرتې وې.
مشر پوښتنه وکړه: څنګه سو ه؟
ملګري یې وویل: ملا صاحب، څوک نسته.
- درځئ. سړی موټر ته واچوئ.

۵-۷. بیا پلټنه

سبا سهار سلیم او ابراهیم حوزې ته ورغلل.
د اول پوړ په دهلېز کې ودرېدل. وره ته مخامخ کوټه کې یې سید عثمان د اوسپنیزو پنجرو شا ته ولیدل.
ابراهیم ورنژدې شو. د سړي چپه سترګه پړسېدلې، شنه اوښتې وه. پر ټېک باندې یې توربخونې وچه شوې وینې د ږیرې تارونه سره نښلولي وو.
سړي وروکتل: زه خو به آخر د دې ځای نه خلاصېږم خو تا به والله که پرېږدم.

سلیم د ابراهیم لاس ونیو: راځه.
د حوزې آمر ته ورغلل.
برستن یې لا غوړېدلې وه. دی تر ټټره په کې ننوتلی و. د دوی په لیدو یې مسواک له خولې لرې کړ. تفداني یې ورپورته کړه. ناړې یې تو کړې: سړی خو مو تر سهاره وډباوه خو اقرار یې ونه کړ. که ستاسې دعوا غلطه وختنه، بیا به ستاسې هم دغه حال وي.
سلیم وویل: صاحب، اجازه راکئ چې کور یې یو وار بیا وګورو.

- بېګاه خو مو ټول ځایونه وکتل، شی مو پیدا نه کړ. چې بیا یې وګورئ، څه به وکړئ.
- ملا صاحب، زما مسلک جنایي دی. که ما ورته پرېږدئ، خبره به معلومه کم.
- څه به وکړې؟ ته وایې زما انډیوالان سترګې نه لري که ستا سترګې څلور دي؟
- ګوره ملا صاحب، پرون چې ورغلو، په دهلېز کې یې د ختو بوی و. په دې وخت کې به یې په ختو څه کول؟
- نو؟
- ضرور به یې کوم څه پټ کړي وي. بېګاه تیاره وه، هر څه سم نه ښکارېدل. خیر دی ملا صاحب، دغه یو وار اجازه راکه چې زه یې پخپله په رڼا کې وګورم.

دوه طالبان ورسره روان شول.
د سید عثمان مور چې څنګه ور خلاص کړ، په ژړا یې پیل وکړ: خدای ته وګورئ، زوی مې راخوشی کئ. خوارکي هېڅ نه دي کړي.

طالب وویل: لرې شه، بې شرمې.
ځلور واړه ورننوتل.
په دهلېز کې ودرېدل.
سلیم هغو زینو خوا ته ولاړ چې له دهلېزه بام ته ختلې وې. نور هم ورپسې شول.
پر زینو د کاه ګل تور بخون رنګ ویل چې لا نه دی وچ شوی.
سلیم شا و خوا ته وکتل.
د دهلېز له کونجه یې ګل ماله راواخیسته.
د اولې پټې خټې یې په کراره پورته کړې، لاندې یې خطا کړې.
ویې ویل: لږ دې خوا ته ودرېږئ چې رڼا شي. دا وګورئ.
پر پټې د وینو د وچو څاڅکو لیکه پرته وه.
د بلې پټې خټې یې لرې کړې. همدغه شی یې ولیدل.
دغسې مخ په بره لګیا شو. څومره چې پورته تلل، هماغومره د وچو شویو وینو لیکې ډېرې او پراخې کېدې.
بام ته لګېدلې دروازه یې خلاصه کړه.
پر بام وګرځېد. څه یې ونه موندل.
راکښته شو.
عاطفه او مور یې د دهلېز په سر کې ولاړې، په رډو سترګو یې ورته کتل.
سلیم پوښتنه وکړه: چېرته مو ښخه کړې ده.
چا ځواب ورنه کړ. یوازې د دواړو سونګېدا واورېدل شوه.
سلیم وویل: هېڅ مه وایئ، زه به یې پخپله پیدا کم.

د ابراهیم له سرو سترګو د اوښکو څاڅکي په مدار مدار بې غږ
و غوړه راڅڅېدل.
سلیم یوې کوټې ته ورننوت. ټغر یې پورته کړ. راکش یې کړ.
کوټه یې لوڅه کړه. په کې وګرځېد. په پښه سره یې هر ځای
وډباوه.
په دېوال کې د لګېدلې الماری پلې یې خلاصې کړې. د کالیو
پنډونو یې راوایستل. لاندې دړې یې لرې کړې. تر الماری
لاندې ځمکه یې وکروله.
بلې کوټې ته لاړ. هلته یې هم همدا کارونه وکړل. څه شی نه و.
غوجلې ته لاړ. ابراهیم او طالبان ورپسې شول.
غږ یې وکړ: دا شیان به له غولي لرې کوو.
ټول سره لګیا شول.
خځلې، زړې جامې، د ټیرونو ټوټې او د ونو لنډې کړې څانګې
یې د باندې وغورځولې.
لاندې غولی تازه کاهګل شوی و.
بېلچه یې راوخیسته.
د کاهګل ټوټې د لرګیو د دړو په څېر امانت جلا شوې.
تر لاندې یې پسته نم جنه خاوره وه.
سلیم ورو ورو په بېلچې سره خاوره لږه لږه لرې کړه.
کړنګ شو. لکه بېلچه چې له او سپنې سره لګېدلې وي. له جیبه
یې د سمال راوایست. په لاس کې تاو کړ. لاس یې ورټیټ کړ.
د درې لوښتو په اندازه سیخ یې راوایست.
خاورې یې ځنې وڅنډلې.

تېره څوکه يې په وينو ککړه وه.
ويې ويل: په دې به لاس نه وهئ.
يو څه نوره خاوره يې ايسته کړه.
د دوو پښو وچې، نرۍ ګوتې راښکاره شوې.
ابراهيم ړنګ شو. شا ته ولوېد.

پای
۱۳۹۳ د وري ۳۰ مه

Download From : Aghalibrary.com